

colectia n

AVENTURA "

Pnbilemțione periodici. — Vp're i» IS »le ftecăirei luni

No. 32 : COMOARA IDOLULUI No. 33 : ORAȘUL SCUFINDAT
No. 34: MUNTELE TRACIC No. 35 : IN IADUL VER t, No. 36 :
ZĂPEZI INSANIERATE No. 37 : REGINA ORAȘI LUI MORT
No. 38 : REGELE ARGINTULUI DIN NEVADA No. 39 : STAFIA
EPAVEI No. 40 : PINERI IN VESTUL SĂLBĂȚICI ~ No. 41 :
MISTERELE EGIPTULUI SUBT ^JIN No. 42: CONTEȘA
VANIVCA UN AMOR TRAGIC No. 43: URAGAN DE SÂNGE ȘI
FOC No. 44 : HALUCINANTA CARAVANA A AURULUI No. 45:
AVENTII&ILE UI IUI ELEV DE TORPILOR No. 46 : SECRETUL
DONKEI DOLORES. No. 47 : GROAZA *;
Uo. 48: SATANA PE LO OMOTIVA
ULTIMUL VOLUM «

¥ Z! A ♦♦

8 " IVIISFER ȘI TEROARE

minuna ACT !UNE ȘI CURAJ

rmllM palpita în desfășurarea acestor

ciudate

filBiii —«••■••

Leu = fi)° Lei

Prețul 9 Lei 4" Timbrul Cw.sei S rU torilor

Tip „Imprimeriile

InI\$puiden\ a", Buc

ARNO ALEXANDER

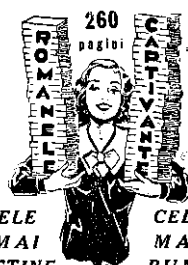
MISTERIOSUL WANG HO

- R O M A N - TRADUCERE DE MARIN CERVAN

EDITURA „ADKVERUL” S. A. |

CITITI REGULAT
COLECȚIA

„ROMANELE
CAPTIVANTE”

CELE MAI CELE
MAI MAI
I EFTINE BUNE
LA TALE FIECAREI LUNI UN. HUMAN),
A APARUT
FURTUL <

9'scandaloasă și
alarmantă a« facere
diplomatică, — furt și
asasinat. Cine?...
Diplomatul (a* ponez
marchizul de
Ossava? Gfn» gașa
Lady Guilmore?

Cynthia Gould
miliardara
defectivă?... Vâlvă
mondială...

Dezlegare ex*
traordiparâ

.â Apărut

în „ROMANELE CAPTIVANT”j!:

MU^Tsumvang HO

O periculoasă bandă de răufăcători, condusă de un adevărat geniu al răului. ^Orbul" cae-e ține sub teroarea ochilor lui Londra și Berlinul. Interesul romanului mai e dominat și de farmecul și suferințele unei tinere fete, încorporată fără voie bandei „Frații r. etndurați", și mai ales de rolul enigmatic al chinezului Wang Ho, umbra devotată a Șefului, a „Marelui neiițfîrat" — Orbul Ce voia? Ce urmărea?...

Geniul binelui și
geniul răului se

înfrun^{ta}. În paginile
acestei cărți, scrisă
cu un talent
remarcabil de
vestitul romancier
Arno Alexander,
autorul romanului
„Omul ^{eu Arcanul}”

ARNO ALEXANDER

'MISTERIOSUL WANG HO

— R O M A N — Traducere de **MARIN**

CERVAN

Telefonul sună odată și încă odată. Apoi sună mereu —
prelung și neîntrerupt.
Inspectorul Muratow se dădu jos din pat dintr'o săritură.
Nu putea fi decât poliția. Numai acolo îi cunoșteau și
numărul telefonului său secret. Muratow își amintea
foarte bine, că seara, înainte de culcare, izolase celălalt
aparat.

— Ce-i? întrebă el ducând receptorul la ureche.

Aici e inspectorul de poliție Muratow.

— Veniți imediat la Pankow, str. Borkum 3. Crimă.

Era un glas profund, necunoscut lui Muratow.

— Cine e acolo? întrebă el imediat.

Niciun răspuns.

— Cine-i? urlă el încă odată.

Nu primi răspuns nici de data aceasta. **Telefonul
fusese închis probabil, Muratow**

f).
se puse în legătură cu oficiul telefonic și rugă să se stabilească numărul cu care vorbise puțin mai înainte. A durat vreme îndelungată, până ce domnișoara dela oficiu i-a putut da informația cerută.
— Strada Borkum 3, etajul II, murmură el și-și notă adresa pe o bucată de hârtie. Să fie o cursă? Cercetă în carnetul cu adrese și găsi după puțină vreme ceea ce căuta. Când își ridică puțin după aceea pi-ivirile, fața sa era serioasă și plină de îngrijorare. Credea a în-țelege acum însemnătatea apelului, căci pe str. Borkum 3, la etajul II locuia colegul său Olbrig.
— Aici e ceva suspect. Se îmbracă repede, băgă în buzunar revolverul încărcat și ieși pe stradă. În fața casei staționa un automobil liber.
— Strada Borkum 3. Mână cât poți de repede.
— Șoferul dădu din cap. „Știu”. Apoi încercă să obție cu automobilul său dărăpănat 70 de kilometri pe oră.
— De unde știi? strigă Muratow.
— Mi-ai spus-o doar la telefon, când m'ai chemat aci.
— Eu?... te-am chemat eu?... se opri, își scoase carnetul de notițe și-și însemnă numărul automobilului. Mașina opri în fața unei case mari la No. 3. Muratow sună ca o furtună. Ușa se mișcă

În cele din urmă scărțâind din balamale. În cadrul ei apărură o față de bărbat, uluită și adormită.
— Ce, ai înnebunit...
— Poliția, îi reteză Muratow vorba. Deschide. D-ta ești portarul?
Celălalt dădu speriat din cap. Apoi deschise cu totul ușa.
— Urmează-mă, îi porunci scurt Muratow urcând în goană scările.
Ușa pe care se afla firmulită „O. Olbrig” era larg deschisă. Odaia se afla însă în în - tuneric, Muratow intră și aprinse lumina. Văzu, ceea ce bănuia și ceea ce îl făcuse să se, teamă în cursul ultimei jumătăți de oră. La pământ, într-o mare baltă de sânge, zăcea cu gura strâmbată și membrele închirite colegul său Olbrig. Muratow își mușcă buzele. Portarul gemu de teamă și groază.
— Taci, îi spuse inspectorul. Un zurel prelung îi atrase atenția.
— Deschide, porunci el. Oricine ar fi — adu-l sub un pretext oarecare aici.
Portarul plecă grăbit. O masă aranjată pentru două persoane, cu resturile unei cine modeste, atrase privirea lui Muratow. Probabil că criminalul luase masa cu victima. Prin urmare trebuia să fie un cunoscut, sau o persoană apropiată de Olbrig. Un zgomot de voci îi smulse din meditare. Ușa se deschise violent, iar detectivul văzu intrând mai mulți domni. În fruntea tuturor, cu capul roșu, se afla superiorul său, corpulentul inspector-șef Halle.
Muratow privi zăpăcit în jurul său. Îndărătul lui Halle îl văzu pe inspectorul Nuber, iar alături de cadavru se și

afla ingenun- chiat un domn mai bătrân, după **toate** **aparențele** un medic.

— Dar ce v'aduce? întrebă Muratow uluit.

— Am fost chemați cu toții **aici**, îi **explică** Halle. Telefonici! Un automobil **în fața** casei! Un inspector-sef, un medic, **doi în-** spectori și comisia criminală!... **Mort, bietul** Olbrig?

Inspectorul Muratow, uluit, **dădu tăcut** din cap. "

— Iertați-mă domnule Halle, **interveni** Nuber. Iiotârît că suntem aici prea **mulți**. Ne stingherim unu] pe altul. Cine să **preia** cazul?

Inspectorul Nuber era mijlociu **de stat**, aproape mic, avea o față fină, oarecum **feminină** și era singurul dintre cei **prezenți** a cărui toaletă nu lăsa nimic de dorit. **Pri-** vindu-l, al fi bănuit mai de grabă, că **s'a a-** ranjat cu grije și precugetare în **vederea** ' unei vizite importante decât că ar **fi fost** smuls din somn în toila nopții.

— Ai dreptate Nuber. Într'adevăr...

— M'ași ocupa eu, îl întrerupse Muratow. Întrucât am și fost primul aici...

— Nu, nu, îl întrerupse **la răndu-l Halle. Nu d-la. D-** **ta ai** în **orice caz destul de** **furcă** cu banda ceea de hoți. Inspectorul Nuber va prelua acest caz.

— Atunci îi rog pe d-nii Halle și Mura- tow să binevoiască să treacă în camera alăturată, declară Nuber, cu un semn (ie regret din umeri.

— Haide Muratow, cu Nuber nu se poate glumi. Când îl apucă accesul profesional... Și luându-l pe Muratow surâzând la braț, Halle îl târi în camera alăturată.

— Olbrig mi-a fost prieten, spuse Muratow. M'ași fi ocupat tare bucuros de acest caz.

— Lasă-l pe micul, Nuber să lucreze. E unul care știe ce face. Dacă asasinul poate fi prins, numai el îl poate prinde. E drept că nu sunt de acord cu metodele sale. Prin- tr'un lanț logic de idei de exemplu, poți obține cu mult mai mult...

— De ce a fost asasinat Olbrig, îl întrerupse cam brusc tânărul detectiv. Cunoștea prea bine tema preferată a șefului său și nu-i ardea acum să asculte iar o prelegere despre „lanțurile logice de idei". De ce cre- deți că a fost asasinat?

— Ar trebui să cunoaștem mai amănunțit împrejurile, câteva din inelele lanțului...

— Nu, asta aci nici nu mai este necesar, răspunse Muratow posomorit. Inspectorul Olbrig a fost asasinat din răzbunare de Frații Neindurați. Este al treilea inspector asasinat în cursul unui singur an.

— Poate că ai dreptate, spuse Halle în- cruntându-se. Să fi trecut vreo oră, când Nuber intră grăbit în odaie.

— Nu încape îndoială, e crimă, spuse el calm. Am constatat: o rană mare deschisă în regiunea occipitală, provenită în urma unei lovirii cu un corp contondent. Pe cleștele de lângă sobă urma de sânge. Probabil că Olbrig a fost ucis pe la spate cu acest clește. În orice caz între victimă și asasin n'a avut loc nicio luptă. După avizul medicului, Olbrig a murit instantaneu. Puțin mai înainte

cinase împreună cu criminalul. După numărul capetelor de țigară, cei doi trebuie să fi stat la masă, discutând în liniște vreme de două sau trei ore. Crima a fost făptuită pe la ora 2 noaptea. Deci criminalul și-a lăsat un răgaz de o jumătate de oră spre a șterge urmele. Apoi a făcut ceva ce nu pot pricepe. A căutat în carnetul de notițe al lui Olbrig telefoanele diferiților inspectori de poliție și i-a convocat aci. A avut deasemenea grijă să cheme și un medic și să trimeată la ușa fiecăruia dintre cei convocați câte un automobil! În orice caz o îndrăzneală nemaipomenită. Nn am putut descoperi urme care să dea *vreun* indiciu asupra făptașului. Nici unul dintre locuitorii casei n'a auzit zgomot sau vreun sunet suspect. Nimeni nu ne poate da vreo indicație.

— L-ai interogat pe portar? se interesează Muratow

descurajat.

— Nu. În casa asta nu există niciun portar.

— Te înșeli, domnule coleg. Portarul mi-a deschis mie ușa.

— Nu mă înșel domnule coleg, spuse Nu-ber cu un surâs fin. Acela care ți-a deschis ușa, nu era portarul. Era însuși asasinul.

O tăcere grea urmă acestei comunicări.

— A fost asasinul! spuse Muratow, iarăș stăpân pe sine, după o clipă. Presupun că știi lucrul acesta ta toată siguranța.

— Foarte sigur se înclină Nuber. Poate că ești atât de drăguț și-mi notezi pe o bucată de hârtie cum arata criminalul.

Muratow își scoase carnetul din buzunar și începu să scrie. Fără să ridice privirile întreabă ca din întâmplare: „Este o ispravă a „Nelnduraților”?”

— Probabil, răspunse Nuber calm.

Muratow îi întinse colegului său hârtia scrisă des. Ieșiră cu toții sigilând ușa. S'au despărțit în fața intrării, grăbiți să mai a- puce puțin somn. Nuber singur părea că că nici nu se gândește la așa ceva.

Vizită diferite localuri de noapte deochiate și tavernes suspecte, puse ici și colo întrebări curioase, cărora li se răspundea cu neplăcere și în ciudă, petrecu câteva ore prin gări și inspectă câteva hoteluri.

Era aproape ora 4 după amiază când veni la poliție proaspăt spălat și pieptănat și în dispoziția cea mai bună.

— Unde ai stat până acuma, îl primi Hál-le îmbufnat. La început am crezut că ai a- dormit pur și simplu, întrebând însă la telefon servitorul d-tale mi-a comunicat că n'ai mai trecut pe acasă dela ora 2 noaptea.

— Am vizitat câteva localuri de noapte, răspunse Nuber.

— Ai vizitat localuri de noapte? Crezi poate, că un criminal n'are nimic mai bun de făcut, decât să se ducă în localuri de noapte? îl ironiza Halle.

— O, nu, îi replică Nuber și zâmbi tăcut. Dar victima
— inspectorul Oibrig, frecventa adesea asemenea
taverne.
După o clipă, Halle se ridică greoiu, de pe scaun.
— Ascultă-mă, Nuber. Ași vrea să faci cunoștință
încă astăzi cu domnul de Gorny. Îți mai amintești
desigur... Agentul guvernului englez. Sosește astăzi la
ora 5 și l-am poftit să vie la mine acasă. Cel mai bun
lucru ar fi să mă însoțești. Ești gata?
— Bine, vă însoțesc. Închise câteva scrisori în birou,
băgă cheia în buzunar și ieși împreună cu Halle pe
stradă.
Când cei doi au ajuns la locuința lui Halle, menajera
acestuia le spuse: — V'a căutat un domn acum câteva
minute. Re- vine peste o jumătate de oră.
— Bine, mulțumesc, spuse Hali o privind cartea de
vizită a musafirului. El continuă întorcându-se vioiu spre
Nubcr. Poftim, intră.
Cei doi au luat loc în biroul elegant al inspectorului-șef.
— În fine îl vom cunoaște îndată și pe acest domn
de Gorny, spuse Halle gânditor. Sunt într'adevăr foarte
curios. Se spune că în Anglia a adus servicii strălucite.
Metodele sale de lucru sunt într'adevăr foarte
periculoase...
— Nu numai periculoase, îl întrerupse Nuber încet,
ci și prea puțin frumoase.
— Ei, asta-i... La război ca la război.. Dar stai, ce-i
acolo?
Halle se ridică repede și se apropie de ușă.
—A, o umbrelă? Ahai! De Gorny și-a uitat aci
umbrela. O ridică și o apropie de ochi. Hm! Umbrela
aceasta uitată, ne poate da tot felul de indicațiuni
asupra caracterului și aspectului exterior al lui de
Gorny... ,
— Exact à la Conan Doyle, spuse Nuber **cu** o ușoară
ironie.

Da, da, exact ă la Conan Doyle, spuse Halle iritat. Fiecare are metodele sale de lucru, iar metoda mea nu este cu siguranță una dintre cele mai rele. Numai succesul decide. Nu ești de aceeași părere?. Nuber tăcu, încapătănat.

— Imaginează-ți, continuă Halle cu a- prindere, că de Gorny ar fi comis aci o crimă și și-ar fi uitat umbrela la fața locului. Ar fi...

— Un criminal care merită palme, completează calm Nuber.

— Uf, strigă Halle săcăit. Încă, nu l-am văzut niciodată pe de Gorny și știu cu toate acestea cum arată.

— Ai cumva o fotografie de a lui?

— Umbrela asta face tot atât cât o fotografie, spuse apăsând pe cuvinte Halle. E un bărbat cu păr lung, blond și ondulat, e mic de stat... Lucrul acesta e clar. Are un corp bondoc, butucănos și aproape că s'ar putea crede, că omul nostru este suferind.

— Ași vrea să știu de unde știți toate acestea, întrebă Nuber.

— Ei vezi, spuse Halle înveselit, tocmai la asta folosesc concluziile mele logice. Găsesc, poftim, pe umbrelă un fir de păr blond. Simplu. Concluzia se impune dela sine. Mai găsesc hârtia unui pachet de țigări. Ce-mi spune acest lucru? Că omul nostru fumează? Desigur. Spune însă mai mult. Și eu sunt fumător. Recunosc după hârtia pachetului calitatea proastă a țigărilor. Prin urmare încă o concluzie, omul nostru mte un cărpănos. Mai departe, e foarte ușor să stabilesc înălțimea celui care ne interesează. Mă sprijin pe umbrelă. Se potrivește perfect staturii mele. Sunt mic de stat, prin urmare și de Gorny e mic de stat. Umbrela indică o ușoară curbură. Proprietarul ei este prin urmare greoi, sau suferind, căci are obiceiul să se sprijine tare în umbrelă. Două pete de grăsime îmi dovedesc în cele din urmă că de Gorny e neglijent și șleampăt.

— Îmi dați voie, numele meu este de Gorny, spuse deodată o voce cu o sonoritate plăcută, în spatele lor. Probabil că n'ați auzit când am bătut la ușă. Halle se întoarse brusc. În fața sa, îmbrăcat elegant într'un costum elegant, se afla un tânăr bărbat în vârstă de vreo 30 de ani. Exteriorul său nu corespundea nici pe de departe cu presupunerile lui Halle. Părul lui negru, scurt, bine pieptă - nat, trăsăturile energice, trupul svelt și vânos și în fine îmbrăcămintea plină de gust și modernă, se aflau în contradicție crasă cu profețiile lui Halle. Acesta își stăpâni cu greutate ciuda.

— Ah, ați și venit domnule de Gorny, exclamă el zgomotos și străduindu-se să-și mascheze desiluzia. Prezentă unul altuia pe cei doi domni și-l invită, ou un gest, pe oaspete, să ia loc. Acesta este d. Nuber, continuă cu vioiciune Halle. D-lui a fost ales să lucreze împreună cu d-voastră. M'ar bucura foarte mult să obțineți aci aceleași rezultate ca la Londra, domnule de Gorny.

potrivea nici decum în societatea elegantei soții de fabricant, sări speriat în picioare

— Ce mă fac? strigă el îngrozit iar privirile îi rătăceau prin cameră. În odaia alăturată se și auzeau pașii puternici.

Luisa Isheim își împinse ciudatul mosa- fir pe o ușe laterală și bălbăi, răgușită de emoție.

— Sari pe fereastră! Nu este înaltă! Închise ușa și respirând adânc se întoarse spre soțul ei, care tocmai intra. Te-ai și întors din voiaj, îi spuse ea veselă, străduindu-se să-și stăpânească uluiala. Lui Isheim, un uriaș blond, spătos, îi rade toată fața.

— Lu, strigă el cu ochi strălucitori și se apropie de femeie. O ridică întocmai ca pe un fulg în brațele sale voinice și o sărută pe frunte și pe gură.

— Dar ce ai? o întrebă el deodată îngrijorat. Tremuri toată, Lu. Doar n'o să mi-te îmbolnăvești.

— Nu... Eu?... ah ai venit așa pe neașteptate... bucuria...

— Ei, dacă nu e altceva nimic, o întrerupse soțul înveselit. Dar... am adus ceva frumos pentru nevastica mea. Să despachetăm imediat.

— Nu acum. Îl rugă ea. Te rog, nu a- cum.

— De ce nu? Glasul bărbatului suna surprins.

— Nu fi supărat, se lingui ea și îl trase pe sofa. Uite-te, acum am doar destul de multă bucurie că ai revenit așa neașteptat de repede. Iar mai târziu — ei, atunci vreau să mă bucur încă odată, văzând că Waldemar al meu s'a gândit la mine până și în vârtej ul Parisului. Isheim rase îmbunat.

— Spune-mi Lu, dar unde-i toată servi- torimea?

— Le-am dat la toți voie în oraș astă seară, spuse ea codindu-se și zâmbi intimidată.

— La toți? o întrebă el uimit și cu o privire piezișă.

Ce nesocotită!

Femeea își plecă privirile, conștientă de vina ei.

— E un lucru într'adevăr supărător, continuă Isheim încruntându-se. Mi-e foame și acum va trebui să luăm masa în oraș. Știi bine cât de neplăcut îmi este acest lucru.

— Ba e minunat! strigă ea zgomotos și bătând entuziasmată din palme. Răzând e- xagerat alergă, aduse pălăria și blana și ajută soțului ei să se îmbrace.

— Zău, că ești sucită, spuse Isheim clătinând capul, dar ochii îi clipeau fericiti. Au coborât scările. Deodată Lu se opri ca și cum i-ar fi trecut ceva prin minte.

— Așteaptă-mă aici o clipă, îl rugă ea grăbită, am uitat ceva.
Străbătu repede încăperea și deschise mica ușă laterală. Însăpământată se dădu câți va pași înapoi. În fața ei sta palid și uluit musafirul.
a — 17 —
Mai ești încă aici? bălbăi ea, străduindu-se să se stăpânească.
— Nici vorbă că mai sunt aici, replică artăgos tipul. E numai pomenit ce ți-a trecut prin minte: să-mi ceri că să sar dela fereastra etajului întâi...
Lu își caută înfrigurată în geantă.
— Iată, spuse ea febril, ia cheia asta. **Dar** așteaptă câteva minute până ce plec **eu CU** bărbatul meu.
Salutare.
— Stai puțin. Nu te grăbi așa.
— Mă așteaptă bărbatul meu...
— Lasă-l să aștepte. Trebuie să-ți spun ceva. Pericol!
Fă tot posibilul ca s'o mai ștergi la timp peste graniță, îi șopti străinul.
— Prostii, îi răspunse Lu rece. Pe mine nu mă amenință niciun pericol.
— La dracu, șueră străinul furios. Înțele- ge-te odată. Noi toți — d-ta și o mulțime de alți oameni au fost trădați. Numele d-tale e cunoscut poliției. Așa stau lucrurile!

4Era pe la amiaza zilei următoare, când de Gorny ieși încet pe ușa distinsului hotel „La Vulturul Negru” și păși în stradă. Privirile sale alunecau cercetătoare dealungul șirului de mașini care se aflau în stație. Se apropie de una din ele, un Chrysler elegant, îi deschise ușa și salută prietenos pe proprietarul automobilului, care aștepta - **18 — tolănit comod într'un colț al canapelei fumând o havană.**
— Vă rog să mă iertați, domnule Isheim, dacă v'am făcut să mă așteptați o clipă, spuse el.
Gorny se instala și el comod pe perne, iar mașina porni.
— V'ați gândit la propunerea mea, domnule Isheim? spuse Gorny după o scurtă tăcere.
— Nu am la ce să mă gândesc, mspunse tacticos fabricantul pufăind din țigare. A- facerea pe care mi-o oferi nu este de asemenea natură ca să se poată încheia cu o persoană absolut străină. Am trebuit să-mi iau informații foarte precise și amănunțite asupra persoanei d-tale, domnule de Gorny.
— Informații asupra mea? Întrebă de Gorny mândru. Isheim nu mai trebui să răspundă, căci în clipa următoare se întâmplă ceva cu totul neașteptat. Geamul din dreapta se sparge zornăind, șoferul stopă scurt, automobilul se opri. Din stradă se auzeau strigăte puternice. Se vedeau figuri agitate și speriate. Un agent de poliție deschise ușa ma- șinei.
— Domnii sunt răniți?
— Răniți? Dar ce s'a întâmplat? Întrebă fabricantul.

— Un individ
sdrențăr'os a tras
asupra d-voastră

— .Nu. Hm!... De Gorny luă prudent pălăria de pe capul lui Isheim. Era găurită în două locuri.

- Pe aici a trecut glonte, domnule Isheim. Aveți dușmani?

—? Nu cred.

— Dacă dv. n'aveți dușmani, continuă de Gorny atunci atentatul era îndreptat contra mea.

— Dar d-ta ai dușmani? Întrebă acum Isheim îngrijorat.

— Eu, dacă am dușmani? De Gorny izbucni în râs. Mai mult decât destul. E o consecință a profesiei mele. Probabil, că a fost un salut de bun venit al „Fraților Ne-îndurerați”.

— Dumnezeule, murmură înspăimântat fabricantul. „Neîndurerați” sunt dușmanii d-tale?...

— De fapt nu, se contrazise de Gorny înveselit. Mai de grabă îmi sunt prieteni. Dar să lăsăm asta. Trebuie neapărat să vă cumpărați o pălărie nouă.

— Aveți dreptate, consimți intimidat Isheim. Îi spuse șoferului și acesta opri în fața primului magazin de pălării. Domnii coborîră.

— Iertați-mă vă rog, îi spuse pe neașteptate de Gorny. Vă voi aștepta mai bine a- fără.

— Mă rog! Fabricantul părea distrat. Fără să mai spuie un cuvânt intră în magazin.

De Gorny îl urmărea cu privirile. De abia îl văzu închizând ușa în urma sa, când făcu semn unui vânzător de ziare, cărui a îi cumpără o gazetă. Citind, în aparență cu cea mai mare atenție, spuse ca din întâmplare: — Tot nimic nou în Congo?

Vânzătorul de ziare tresări violent. Buzele abia i se mișcau când răspunse în șoaptă:

— Ba da. Stărpire neîndurată răsărâti- ților.

De Gorny dădu din cap.

— Dar ce-i cu împușcăturile de pe strada Oranienburg? Întrebă el tare.

— N'am idee, răspunse vânzătorul pe a- celaș ton, adăugând însă abea perceptibil: „Înlăturarea unui spion periculos al copoilor de la Londra”

— Din ordinul cui...?

— Găbriel, murmură vânzătorul de ziare. Puțin după aceea dispăru în mulțime.

— Poftim, urcați-vă, spuse în aceeaș clipă Isheim care ieșise din magazin.

De Gorny fu trezit din gândurile sale.

— A, ați terminat? Admirabilă pălărie. Aveți gust. Isheim zâmbi. De Gorny care pusese deja piciorul pe scara mașinii, păru că schimbă deodată hotărârea.

— Riscând să par nepoliticos, spuse el, v'ași ruga să mă scuzați pentru moment. O notiță din ziar la rubrica bursei mă obligă să iau măsuri imediate.

— Vă rog, domnule de Gorny, vedeți-vă de interese. Isheim îl mai salută cu mâna, iar automobilul coti după colț. De Gorny intră imediat în magazinul din care abea ieșise fabricantul.

— Ași dori o pălărie, spuse el, și anume, una exact la fel cu pălăria pe care a cumpărat-o domnul de adineauri.

— Imediat. Tânărul vânzător se depărta și reveni în tovărășia unui domn mai bătrân, care purta ochelari.

— Îmi pare foarte rău început acest mios și înclinându-se serviabil, dar din nenorocire nu mai avem în depozit asemenea pălării. V'ași putea servi totuși cu modele similare, care, cu siguranță, că vă vor fi pe plac...

— Mulțumesc, îl întrerupse rece de Gorny și salutând fără să mai spuie un cuvânt se îndreptă spre ușă. De Gorny închise prima ușă a prăvăliei, apoi deschise și închise cu *zgomot* și pe cea de a doua, fără să iasă cu toate acestea în stradă. Își sprijinise ușor piciorul în cadrul ușii interioare, astfel încât aceasta rămase puțin deschisă și ascultă cu încordare.

Mii de draci, se auzi un glas strident Dobitocule, nu ți-am spus destul de răspicat că nu trebuie să vinzi pălăria aia? De Gorny își părăsi tiptil postul de spionaj. **Părea** mulțumit de sine și de întreaga **lume**.

5

În imensa sală a gării Stettin ședea pe o bancă un bărbat mic de stat și gras. Îmbrăcăminte îi era răpănoasă, pardesiul negrțj care văzuse probabil zile mai bine, strălucea de grăsime, iar din mânușile rupte se iveau degetele groase și vinete de frig. O- mul ținea în fața sa un ziar în care părea că citește cu zel. Sergentul din post îl observa însă de mai multe ceasuri, iar câteva găuri groase cât degetul, făcute în hârtia ziarului l-au făcut să bănuiască că bărbatul acesta se ocupa aicea ou orice altceva decât cu lectura. Într'adevăr, rotofeiul comisar de poliție Gould și-ar fi ales, cu siguranță, în acest scop un loc mai plăcut și, în orice caz, mai călduros. Gould împături furios ziarul. Ce o tot lungea azi atâta această doamnă Schmidt-Lindner, pe care trebuia s'o observe? Se va întâmpla oare azi ceva? Desigur că da. Nu trecuse încă nicio zi fără vre- o întâmplare, decând se ținea după această persoană. Ochii micuți ai comisarului de poliție se măriră deodată. O nuanță de asprime și îndârjire i se citea pe față atunci când se ridică grăbit și se îndreptă repede spre **un** — 23

—

mic grup de oameni agitați.

— Am fost prădat, strigă un domn **mai** bătrân cu barbă albă. Mi s'a furat portmo- neul. Unde este poliția? Gould dădu deoparte pe curioși. — Domnul meu, spuse el. Sunt comisar de poliție. Ați fost **pi t. dat**?

— Chiar acum când plăteam — portmo- ftul se atla aci, deodată — când mă uit, nu mai era. declară victima agitată.

— Cine se afla în acel moment alături de dv? se informă Gould.

— Un domn străin și doamna aceasta. Dar doamna nu poate fi pusă în discuție. Mai mult ca sigur că domnul acela e făptașul. De altfel a și dispărut.

Colțurile buzelor lui Gould tresăriră. — Lăsați-ne pe noi să aflăm cine este hoțul. Intorcându-se apoi spre doamna de lângă el care urmărise cu priviri vioaie și inteligente și fără să piardă vreun cuvânt toată discuția, îi spuse: „Doamnă Schmidt-Lind- ner, îmi pare foarte rău că sunteți din nou implicată într'un furt penibil.

„Implicată” — nu-i așa? — asta ți-e doar expresia favorită, totdeauna. Domnul meu, și d-ta doamnă Schmidt-Lindner, vă rog să mă urmați.

Ajunși la post, Gould schimbă în șoaptă câteva cuvinte cu unul dintre funcționari.

În clipa aceasta se deschise ușa și doi domni intrară grăbiți în încăpere. De abia dispăruseră în camera alăturată, când cel — 24 —prădat sări agitat în sus și alergă spre Gould.

— Dar... dar, bălbăi el, omul acela este hoțul. Adică, e domnul care a dispărut deodată din gară. Comisarul Gould sta sprijinit de soba caldă și râdea mulțumit în sine.

— A, nu-i cunoașteți vasăzică pe domnii care au trecut? Mi-am închipuit eu. Primul este inspectorul-șef Halle, iar celălalt este

* inspectorul Muratow. Acesta se afla Uf imediată apropiere când s'a produs furtul și va raporta chiar acum cazul domnului Halle.

În camera alăturată, Halle se tolănise greoiu într'un fotoliu.

— Și acum dragul meu Muratow, spuse el. povestește-mi ce ai observat.

— Va trebui să vă desiluzionez domnule Halle, mărai el. Am făcut, ce-i drept, câteva descoperiri importante, dar trebuie să le țin deocamdată în secret, chiar în interesul cauzei.

— Ah, așa, nu vrei să-mi spui nimic? Bine, atunci îți ordon să-mi spui, în calitate de superior.

Muratow sări deodată în sus. După o clipă spuse cu glas sumbru:

— Vă reg să-mi primiți demif:

Halle se suci furios în scaun

— Ce, ai înnebunit?

— Știu foarte bine ce fac.

— Nu-mi face impresia... Halle se strădui să fie calm. — Gandeste-te Muratow — tot viitorul d-tale este m ioc.

— Știu foarte bine xe fac, repetă celălalt cu încăpățănare.

Halle se ridică încet, lăcu o clipă, ca și cum ar fi stat pe gânduri, apoi spuse trist:

— Demisia d-tale a fost primită. Mă voiu îngrijii personal ca formalitățile necesare să fie rezolvate. Ești liber. Poți pleca îme.

*Hiit. îmi pare foarte rău.

Muratow se înclină rigid și părăsi camera.

Comisarul de poliție Gould fu mirat peste măsură când Halle, câteva miiute mai târziu, îi declară supărat. — Dă-i drumul d-nei Schmidt-Lindner. împotriva ei nu există nicio bănuială.

6

Comisarul-șef Halle fu întreaga zi în dispoziția cea mai rea. Aprecia foarte mult **pe** Muratow și tocmai acum, după ce pierduse pe unul dintre cei mai buni colaboratori ai săi, pe inspectorul Olbrig, pierderea acestui de al doilea inspector îi eră cu atât mai neplăcută.

Cu un oftat adânc, Halle apăsă în cele din urmă butonul soneriei și spuse apodului carc se ivise imediat: — Trimite- mi-i pe inspectorul Fleischer.

— Ascultă-mă, Fleischer. Inspectorul Muratow a demisionat din serviciu începând

de astăzi. Te-am ales, ca pe unul dintre cei mai dotați oameni ai mei, să preiei cazurile lui Murařow. Inspectorul Fleischer un bărbat voinic, de statură mijlocie, în vârstă de aproape 40 de ani, se înclină tăcut.

— Roagă-l pe Nuber să-ți explice tot ce este necesar, continuă Halle. El este cel mai informat... Dar ce este iar? se întrerupse el, când aprodul reîntră în cameră după ce bătuse ușor la ușe.

— W

— Un domn Krumm dorește să vorbească cu domnul comisar-șef, anunță aprodul.

— Krumm... Krumm... murmură Halle. Asta a mai fost pe aici acum vreo trei zile... Nu te-ai ocupat d-ta de cazul acesta Fleischer? E ceva important?

— Nu, un denunț fără nici o importanță.

— Așa? Ei atuncea primește-l tot d-ta. Eu mă grăbesc. Stai puțin. Poți să rămâi chiar aici ca să aranjezi întreaga chestie. Tot tre- bue să plec imediat. Krumm, un individ înalt și stângaci, se așază pe un scaun în fața inspectorului.

— Ei, ai obținut-o? Întrebă Fleischer. Și după glasul său se cunoștea, că e cu mult mai încordat decât ar fi voit să pară.

— O am, mormăi vizitatorul și scoase un plic alb din buzunar. Sunt 22 de nume. Numai „Neîndurați” extrem de periculoși, iar printre ei sunt și trei conducători de **secțiuni**, Fleischer întinse mâna ca să ia plicul, dar celălalt îl retrase fulgerător.

— Cât plăți? Întrebă el

Inspectorul de poliție se juca nervos cu tocul rezervor.

— Ți-am mai spus... A ta ta vreme cât nu știm dacă sunt nume într'adevăr necunoscute nouă, nu putem făgădui nimic precis.

Krumm puse din nou plicul în buzunar.

...— Cât cen? se interesă inspectorul mai N|Petenos.

— Douăzeci de mii de mărci, răspunse celălalt repede.

— Mă Sndesc că informațiile d-tale pre- Țuesc atăta.

— Pentru mine preȚuesc, răspunse Krumm supărat. Nu înȚelegȚi oare că s'ar putea întâmpla să trebue să-mi plătesc trădarea, cu viaȚa?

Inspectorul de poliție își sprijini frunȚea în palme și tăcu.

— Hm... E mult prea mult. PoliȚia nu va aproba niciodată o sumă atât de mare. Dar...

— Dar?... întrebă Krumm când văzu că inspectorul tace

— Ți plătesc eu suma asta.

— Dumneata ? izbucni Krumm uluit.

— Da eu, repetă Fleischer ezitând. Cu o singură condiȚie, ca să pot valorifica după propria-mi socoteală informaȚiile pe cari le obȚin.

r* 28 —>■"Nu înțeleg...

Inspectorul se plecă puțin spre omul din **fața** sa!
Situția este asta... Dacă aș „descoperi” **ca** să zicem
așa, eu însumi cele douăzeci și două de persoane, fără
ca cineva să afle de denunțul d-tale, atunci... ei, atunci
aș avea avantajii care ar merita cele douăzeci de mii de
mărci.

— Sunt de acord, spuse Krumm hotărât. Apoi
continuă cu o iritare care reizbuop» deodată:

— Vreau să capăt însă bani peșm. Nu am ce face cu
cecuri. Alea pot fi barate.

Fleischer părea acum întruchiparea însăși a liniștei.
— De bună seamă că trebuie să-ți dau un cec. Poți să
fii însă fără grije. Dacă cecul nu este liber, iar d-ta
povestești întâmplarea superiorilor mei, îmi pierd poștul.
A- fără de asta poți să încasezi, imediat, cecul la bancă.

— Așa o să și fac.< Poți să fii sigur de asta.
murmură celălalt încruntat.

Fleischer îi înmăna cecul și primi **în** schimb scrisoarea.

— Pleacă acum. întrevvedere noastră a durai și așa
prea mult. Nu trebuie să trezim nicio bănuială.
Krumm cercel» cu atențiune cecul și părăsi odaia cu un
rânjet multumit pe fața. Deabea închisese însă ușa în
urma să, când - 29 ~

inspectorul de poliție sc năpusti la telefon.

— Cine e acolo? întrebă el încet în receptor după ce i
s'a dat legătura. Așa? **A-** tunci fii atent. Krumm mi-a
predat mie personal adineauri un plic conținând
douăzeci și două de nume. Ce face? Da, mie personal.
Aveți grije să i se onoreze cecul de douăzeci de mii de
mărci emis asupra Băncii de Industrie și Comerț. Să i se
plătească însă neapărat imediat. Incolo, totul în ordine.
Informați pe toți membrii cari au fost preveniți, că
pericolul a fost înlăturat. Cine a fugit, poate să se
reîntoarcă. Altfel nimic. Cum? Executarea lui Krumm?
Bineînțeles că trebuie făcută, dar nu e nici o grabă. Să
spunem în decurs de trei zile. Ai înțeles totul? Bine. Stop
!

Fleiseher închise telefonul. Se apropie a- poi de soba în
care ardea focul și aruncă plicul cumpărat cu douăzeci
de mii **de** mărci, nedeschis, în vâlvătaia flăcărilor.

7.

Muratow era omul hotărârilor rapide. Nu trecuseră nici
douăzeci și patru de ore dela subita sa demisie, când se
anunță prin cartea lui de vizită, pe care sta scris
„particular și urgent”, la biroul fabricantului Is- heim. Fu
primit imediat, iar fabricantul îl întâmpină cu ochi
strălucitori.

lubitul meu prieten, strigă el bucuros. Ce te aduce la mine? Muratow începu în felul său sincer: — Mi-ai făgăduit acum câțiva ani să-mi fii oricând de folos dacă mă voi afla vreodată la strâmtoare. Vrei să-ți tii azi cuvântul ?

— Bine înțeles. Dispui cum vrei de mine.

— Îți mulțumesc. Nu m'am înșelat prin urmare cu privire la tine. Pe scurt, iată despre ce este vorba: am demisionat eri din slujba mea dela poliție și caut un post nou.

— Nimic mai ușor decât asta, spuse Is- heim vesel. Te numesc vice-director și poți să devii chiar tovarășul meu...

— Prostii, îl întrerupse Muratow și scutură supărat capul. Eu caut de lucru și nu pomană. Nu, propunerile tale sunt inacceptabile. Aș dori o slujbă — spre exemplu în secțiunea de expediție, ca expeditor sau ceva similar. Fabricantul oftă.

— Bine, fie cum vrei tu. Te poți prezenta chiar de mâine la expediție. E suficient de lucru acolo.

— Îți mulțumesc. Mai am o rugămințe. Ai vreun post pentru o tânără fată cultă?

— Ce vârstă are?

— Douăzeci și unu de ani.

— Știe să stenografeze și să scrie la mașină ?

— Cred că da.

— Ai —

— Hm!... La mine nu pot să-i fac niinic. Dar — stai puțin — da, vino peste trei zile. Până atunci voiți găsi poate ceva potrivit pentru ea.

— Mulțumesc. Muratow se ridică și strânse mâna amicului său, apoi ieși în stradă. Când sună după un sfert de oră la ușa putredă a unei case derăpănate, se putea citi pe fața lui și mai clar încă, expresia de su-părare și grije, care nu dispăru nici măcar atunci când îi deschise o tânără și frumoasă fată, care îl salută cu o bucurie sinceră.

A răspuns scurt: salutului și a intrat în- tr'o încăpere săracă, oarecum golașe.

— Ce-i cu d-ta, domnule inspector? îl în-trebă fata, iar ochii ei întuneeai îl priveau vesel de sub fruntea îngustă încadrată de părul castaniu.

— Nu mai sunt inspector, izbucni Muratow. Spune-mi foarte liniștită d-le expeditor.

Fata îl privi ținând cu ochii mari deschiși.

— Nu mai ești în slujbă? Dece?

— Dece? Muratow izbucni într'un răs a-mar. M'au dat afară. M'au gonit ca pe un câine, care nu vrea să facă sluj...

— Probabil că ai fost iarăși încapățânat, nu-i așa? spuse ea ezitând.

— Nici vorba că am fost încapățânat. Am avut motivele mele. A trebuit. Basta !

Muratow se plimba cu pași anăsați prin cameră.

— **Nina, aș vrea sa-ți spun astăzi o poveste. Te miri? N'ai fi crezut niciodată, că pot să spun povești?**

— Spune-mi, îi răspunse prietenos fata.

—A fost odată... toate poveștile încep astfel, nu-i așa? A fost odată o fată mică și proastă, în vârstă de vreo douăzeci de ani. Era săracă cum sunt toate fetele mici și proaste pe care le întâlnești în povești. Și în jurul ei trăiau numai oameni răi. Oamenii răi au învățat-o pe fata cea mică cum poate să câștige ușor bani. Iar fata mică a fost atât de nemărginit de proastă, încât credea totul ce i se spunea și a făcut ceea ce i s'a cerut. Muratow a tăcut o clipă. Aruncă o privire Ninei, care încremenise tăcută.

—• Totul a mers bine — luni de zile... să spunem un an. Dar într-o zi... undeva, la ghișeu, la gări oarecare, trei minute înainte de plecarea trenului, toată lumea e grăbită și neliniștită. O femeie, aliata fetei noastre mici și proaste, folosește împrejurarea și fură în inghesuială un portmoneu. Ea dădu drumul fără zgomot, dealungul rochiei lungi, avuțului furat. Acum intră în acțiune fata noastră. Ea scoase repede un picior din nrmtof, amică cu deștele goale ale pi ciomei' po"-'-.' și reuși să-și

—
îndoale astfel ciurul, ildcându-l încât să ' poată
ține portmoneul strângându-l cu pulpele. În
situația aceasta putea chiar să meargă destul de
repede și de firesc, până ce la un moment dat,
crezându-se neobservată, a scos din ascunzătoare
obiectul furat. Totul s'ar fi terminat cu bine și de
data aceasta ca de atâtea ori, dur în publicul din jur
se aflau doi inspectori de poliție, cari o urmăreau de
multă vreme pe hoată. Unul dintre ei, nu văzuse **cu**
toate acestea nimic, în schimb celalalt **a văzut** totul.
 Sfârșitul istoriei **poate fi po-** ,, vestit în
 câteva cuvinte. Fata **a fost urestată**
 și băgată în închisoare. **Când i s'u du mai** târziu
 drumul, deși s'a **străduit să părăsească** drumurile
 vinovate, **n'a mai găsit** puțină s'o facă. A dus o viață
mizeră și a sfârșit condamnată la închisoare **pe viață.**
 Așa, Nina. Asta este povestea **mea.** Nu-i așa că este
 captivantă?
 Nina își plecase capul. Două lacrimi îi străluceau în
 colțul genelor..
 — **Dece.... pentru ce mi-ai povestit**
toate astea?
 — Dece? Fiindcă poimăine sau cel **mai**
 târziu peste peste trei zile vei căpăta .0 slujbă.
 Nina dădu îndurerată din cap.
 — Tot ca expeditoare? Sau ceva asemă-
 nător..
 — Nu, spuse Muratow încruntându-se. O
 slujbă corespunzătoare culturii d-tale.
 — Nu pot primi slujba asta.
 — O vei primi, Nina. M'ai înțeles? strigă
 la ea Muratow. Știu bine de ce ți-o cer. i
 — Nu pot, spuse ea, și-i apucă mâna.
 — Așa? Atunci voi spune povestea cu fata proastă
 și poliției. Foarte simplu.
 — Ah! Nina sări în picioare și-i fixa cu ochi
 scăpărători. Acuma înțeleg. Vrei să mă utilizezi pentru
 scopurile d-tale. Ești un șantagist. Un șantagist ordinar.
 Muratow încruntă spăncenele.
 — Mi-este indiferent ce nume dai felului meu de a
 mă purta, spuse el rece. Vreau să știu numai dacă
 primești slujba? Sau?!
 Degetele Ninei se încheștară convulsiv în rochie.
 — Primesc slujba... murmură ea fără glas. Acum te
 rog însă să pleci. Te rog.
 Muratow stătu nehotărît lângă ea. Apoi mormăi ceva, se
 repezi la ușă, și o trânti violent în urma sa.
8.
 — Te rog să mă ierți d-le de Gorny, spuse Gabriel,
 conducătorul cursului de specializare „Aurora”,
 cercetând pe omul din fața sa prin sticlele ochelarilor cu
 ramă groasă de baga. A trebuit firește să examinăm mai
 întâi scrisorile d-tale de recomandție. De aceea nu te-
 am putut primi chiar ieri. Înțelegi că această prudență
 este extrem de indicată în cazul nostru și...

— Bineînțele, d-le Gabriel, răspune dg Gornya, cu un surâz amabil.

— Da, hărtiile d-tale sunt în **ordine**, în **orice** caz nu vreau să-ți asind, că **aparitia** d-tale aci, nu **mi-ă** făcut o **impresie** prea plăcută, dar... ■ ■ ■ v

De Gornya surăse din nou în felul său care te căștiga.

— Domnule Gabriel, nu trebuie să îmi mieșina me ca de vane de control a activității d-tale. Sunt cel mult un consilier.

— Se va vedea ! Gabriel se vedea pe neașteptate. Haidem acum jos ! Poate că-ri și put, ea începe să ne lumineze cu consiliile d-tale.

Gorny se prefăcu a nu remarcă ironia ascunsă a ultimelor cuvinte. În urmă neșinchipit pe cel care îl conducea. Au coborât câteva trepte aproape perpendicular până într-o piniță bolită și întinecata. Gabriel a aprins în fața unei uși cu năruiri fier și a pășat de-a lungul ei, intervalul îngreunat pe buțonul unei sonerii. Ușa se deschise după câteva secunde.

Au intrat într-o sală mare. Încăperea era goală. Numai dealungul peretilor se aflau câteva bănci de lemn. În afară de acestea stăteau vier cinsprezece tineri de ambele sexe. Imbracămintea lor consta dintr-un costum de simnastica stăruș lipit de corp, astf i nr 1 și nr 2 și piciorbăci le erau li- i săhi sta un bărbat de

le ani scund și îndesat.

Era î) ii' c i purta pantalonii lungi și - 36 —o cămașe cu mânecile suflecate până peste cot.

— Nu te deranja Horn, spuse Gabriel. Acesta este d. de Gorny, despre care ți-am vorbit acum câțeva vreme. Domnii se înclinară tăcuți unul în fața celuilalt. Horn se întoarse apoi imediat spre tinerii din sală.

— Să trecem acum la partea practică a instrucției. Numărați-vă repede.

Tinerii s'au înșirat imediat în rând și într-o clipă se număraseră. Horn dădu mulțumit din cap.

— Numerele unul până la patru, spuse el, vor înfățișa aci pe trecătorii de pe stradă. Numărul cinci până la unsprezece, vor face paravanul de acoperire, iar ceilalți vor fi hoții. Gata!

Toți tinerii au părăsit într-o clipă încăperea, eșind pe o ușă laterală. Horn se apropie, frecându-și mâinile, de Gorny care se așezase între timp alături de Gabriel pe o bancă de lemn. Ușa laterală se deschise din nou și o mulțime bizară intră sgomotoasă înăuntru. Domni mai bătrâni purtând monoclu, tineri dandy cari-și roteau în mână bastoanele, câteva doamne mai bătrâne în mantouri răpânoase, două doamne elegante în taloururi moderne, și vreo câțiva tipi din străfundurile Berlinului. Toată mulțimea aceasta, se amesteca fără rost și peștriț.

— Mascaradă, răsă de **Gorny, Dar foarte** bine imitată.

— Răbdare, domnule coleg, **o să mai** faci ochi mari, spuse Horn. Haide, **copii**. Arătați ce știți.

Tabloul se schimbă într-o clipă. Nu **mai** era zăpăceala peștriță de mai înainte. Fiecare juca, pe cât se părea, un rol anumit. Spectatorul avea în fața lui aspectul extrem de firesc al vieții de pe stradă. Oamenii se plimbau încet în sus și în jos, se opreau ca spre a admira vitrine, schimbau câteva cuvinte și porneau mai departe. Din când în când, câte unul din ei îi arunca lui Horn un ceas, un portmoneu sau obiecte similare. De Gorny își dădea seama că aci se făceau exerciții de furturi de buzunare, în forma cea mai perfectă. Dar oricât ar fi fost de atent, nu putea să vadă nicodată furtul propriu zis.

— Nu surprind nimica, spuse **în cele** din urmă de Gorny.

— Cred și eu, răsă Horn mulțumit. Asta ar fi frumos dacă ai mai și surprinde **ceva**. Te rog să mă crezi, că nici eu care le sunt profesor, nu surprind nimic. **Asta e** rezultatul unei bune „acoperiri”. **Ave»** spre exemplu o membră, o oarsăcare Seh- midt Lindner. E urmărită de luni de zile de poliție, dar lucrează nestingherită, ca totdeauna. Furtul poate fi descoperit **două** secunde după **ce a fost comis. Adevăratul hcr{ nu** trebuie să **ție** la el mai mult de o **secundă** obiectul furat. Ce se întâmplă? **E bănuir** de furt, arestat, percheziționat, interogată și în cele din urmă trebuie să i se dea drumul. De Gorny ascultase cu atenție cuvintele lui Horn.

— Acuma înțeleg, spuse cl gânditor. Am putut observa prin urmare, partea a doua a unui furt comis:

.Nu am băgat de seamă... Un moment de neatenție din partea mea, probabil...

Gorny își puse hârtiile în buzunar și păru deodată că nu-l mai interesează jocul. Când își luă rămas bun, strângerea sa de mână era atât de călduroasă, iar flința sa tot atât de prietenoasă ca totdeauna.

Gabriel ordonă să întrerupă lecțiile și-i făcu semn lui Horn, cu o mină care nu promitea nimic bun, să-l urmeze.

— Știi ce ești? șueră el după ce s'a convins că ușile biroului său erau bine închise. Știi ce ești? Ești un începător! Un stângaci! Oricare dintre elevii d-tale ar fi avut mai multă abilitate. Uită că de Gorny este trecut prin ciur și dărmon. Cu asta o să mai avem mult de furcă. Sunt convins că e un trădător. Trebuie să-l facem nevătămător.

— Mai pot să mai stric pe el un cartuș. Cu siguranță că a doua oară n'o să-mi greșesc ținta...

Gabriel răsă disprețuitor.

— Dacă lucrul ar fi atât de simplu! Ha! N'aș sta o clipă în cumpănă. Șa!U crezi poate că mă sinchiesc de poliție?! Caraghios !

— De cine te temi atunci? Frații ți-ar mulțumi doar dacă-i scapi de un trădător.

— Frații? Ăstia joacă toți după cum le cânt eu. Nu ei mă stingheresc. Dar de Gorny se află de douăzeci și patru de ore (4tfe> protecția specială a „Marelui Neindurări

9

— Ei, domnule Fleischer, cred că **acuma** ești pus suficient la curent cu noile d-tale misiuni, spuse Nuber după o consfătuire care durase două ore.

— Un moment numai, spuse celălalt gânditor. Nu ți-a trecut vreodată prin minte, că banda asta de hoți poate fi identică cu așa numiții Neindurați?

— E și părerea mea, domnule coleg. Dar acestei presupuneri, îi lipsește deocamdată orice bază. Mă ocup tocmai de asta: **să** dovedesc legătura dintre aceste două bande.

— E atât de greu?

— Foarte greu. Cred, nu mă îndoiesc **că** banda de hoți este subordonată Neindura- ților, dar că lucrează în genere cu totul independent.

— Ideea în sine e bună.

— Neindurați se străduiesc să obțină puterea, continuă Nuber. Toate câte le fac acum trebuie să fie numai preparativele în vederea loviturii decisive, căci pentru acest lucru au nevoie de mulți bani. Se pare că se gândesc la ceva cum a fost **Co- țnora** în secolul trecut. Prin urmare, ar fi vorba de o acțiune, o forță, de care ar tre-

Bui să ție seama oricare cetățean, mai ales poliția.

— Se pare că știți foarte multe, spuse Fleischer gânditor și-și puse țigara în scrumieră. Apoi picură peste

ea câteva picături de apă dintr'un pali ar, așa că țigara se stinse fășăind.

— Hm, mormăi deodată Nuber. N'ar **fi** trebuit să faci asta.

Fleischer îl privi mirat.

— Cum adică? Ah, așa... Dar de ce nu?

— Fiindcă îți vei pierde postul din cauza asta, răspunse Nuber și surâse misterios.

Nuber străbătu câteva străzi și se opri în cele din urmă în fața unei cârciumi. Era un local, care nu-și onora niciodată numele la „Cârciuma păcii”.

— Mai e încă înăuntru? se adresă Nuber unui bărbat care se făcea că privește în vitrina unui magazin de pompe funebre.

— Da. Bea. Dar nu prea mult. Probabil că n'are cocaină.

— Bine. Te poți duce acum. Supraveghez eu.

Nuber va fi stat în post vreo jumătate de oră, când văzu pe un bărbat îmbrăcat sărăcăcios, dar nu murdar, eșind din „Cârciuma păcii”. Inspectorul îl **Urmări** neobservat. Individul părea să... rătăcească fără rost și fără ținută pe străzi. În clipa în care - **43** - băgase mâna în buzunarul unei **doamne** mai bătrâne, Nuber îl apucă cu putere de braț.

— Se poate, Kuester? Doar n'o să ne **a-** pucăm și de așa ceva? În contrast cu prin- isoarea de oțel a mâinii, cuvintele sunau foarte blajine.

Individul înspăimântat își trase mâna îndărăt ca fript. Fața lui ciupită de vărsat se lumineă însă îndată.

!— Am onoare domnule inspector. E foarte draguț din partea d-tale. Era într'a- idevar recunoscător polițistului, căci dacă Nuber îi înșfăca un minut mai târziu Kuester ar fi avut asigurată cea de a patrusprezecea condamnare la închisoare.

■— Cu ce te ocupi acumă, Kuester? Mi s'a spus că respiri aer liber de trei zile.

— Cu ce mă ocup? Hm... da... „Lucrez”. iVazurăți doar.

Nuber zâmbi și clipi din ochi. — Am ne- **Voe** de cineva care **să** fi fost eri între ora 6-8 la „Corabia nebună”. Dar d-ta, nici **IVorbă**, n'ai pus piciorul pe acolo.

Kuester părea că se gândește cu încor- idare.

— Deobicei nu-mi prea amintesc ce am lăcut cu două zile înainte. Dar de hatărul id-tale domnule inspector, îmi amintesc — am fost pe acolo. Știu și ce vreți să știți idela mine. Pot să vă spun numai, că nu face parte din breasia noastră, sau **că** —

1/7 Kueister își domoli glasul — este un cron- can din cei mari de tot. Era mascat și îi- că foarte bine. După părerea mea, a dat lovitura în chestie singur, fără niciun a- jutur.

Inspectorul de poliție se interesă:

— Ce atitudine avea Olbrig față de el? Era rezervat, puțin cam contrariat?

— Din contră. Ciocneau cât se poate de intim. Dar acum a gata domnule inspector. Nu știu mai mult.

— încă un lucru, Kueister. Spui că „croncanul” era mascat. Nu l-ai putea recunoaște totuși pe o fotografie.

— Ce vă trece prin minte? strigă Kueister speriat. Nu știu, n’am văzut. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule inspector, dacă raportați altfel, ai noștri îmi fac de petrecanie. Ei află totul. Avem mai mulți de ai noștri și în poliție...

— Știu, dădu din cap Nuber. Mai era să adauge ceva, dar tăcu uimit. Trăsăturile lui Kueister se schimbaseră într’un fel is- bitor, colțurile buzelor îi svăcneau, iar o- chii îi sticleau neliniștit.

— Trebuie să mă ajutați, domnule inspector, șopti el în cele din urmă cu greutate. Arestați-mă. Arestați-mă. Suntem spionați.

— De poliție? întrebă Nuber înveselit.

— Nu, spuse el cu glas stins. Nu mi-e teamă de poliție. Poliția mă poate cel mult aresta. E un Neîndurat. Înjurați-mă! Faceți scandal!

Nuber zâmbi blând.

— Prostii. Nu înjur și nu fac niciodată scandal. Lucrul ăsta este știut de toți. **Ar** avea prin urmare efect să fim suspecti. Continuă de vorbește, nițel mai speriat...

— Ce Dumnezeu să mai vorbesc? Vine! susoti Kueister iritat. Apoi spuse deodată cu glas tare: „Nu înțeleg ce vreți dela mine! N’am fost în viața mea pe vreo „**Corabie** nebună”. Ce vorbe caraghioase sunt astea „Corabia nebună”? D-ta ai văaut vreodată o corabie care să fi inebunit? Eu n’am văzut.

Inspectorul asculta numai cu o ureche. Toată atenția îi era concentrată asupra u- nui bărbat cu o blana scumpă de lutru, care trecea încet pe lângă ei. Nuber nu-i putea vedea, din păcate, decât spatele. După câțiva pași, bărbatul se opri și făcu semn unui automobil.

Nuber lăsă locului pe Kueister care tremura de frică și, cu o altă mașină, porni pe urma automobilului. Individul opri în fața Bursei și intră. Detectivul îl urmă după câteva minute.

— Il cunoști pe domnul acela cu blana de lutru? îl întrebă el pe portar.

— Bineînțeles, răspunse acesta dându-și importanță. E arhimilionarul fabricant Is- heim. După jumătate oră, Nuber se afla în fața directorului de bancă, Iacobson, în biroul acestuia.

— Cu ce vă pot servi, domnul meu? se interesă directorul amabil.

— Notaiți vă rog dispoziția mea, spuse Nuber liniștit. Vindeți imediat toate acțiunile mele Isheim la cel mai favorabil curs al zilei.
Bancherul sări în sus.
— Dacă vă pot da un sfat, spuse el după ce stătu o clipă pe gânduri, atunci nu faceți acest lucru. Luați un creion de pe masă și scrieți repede câteva cifre pe o bucată de hârtie. „De un an de zile, acțiunile acestea contează, făcând abstracție de mici variații”, în jurul lui 120. Dacă le vindeți astăzi, obțineți o sumă rotundă de 111.000 mărci. Pierdeți prin urmare un câștig sigur de 12.000 de mărci.
— Fie! răspunse Nuber calm. Vă mulțumesc desigur pentru sfatul dv., dar îmi mențin dispoziția.
— Cum doriți, spuse bancherul și întinse spre semnare inspectorului o hârtie. După plecarea lui Nuber, directorul sună și puse să fie chemat procuristul său.
— Ia te uită puțin Halberman, spuse el cu glas scăzut. Procuristul își aruncă o privire pe hârtie și îi scăpă un strigăt de mirare.
— Nu-i așa? Directorul își **îmângăie drăgăstos** gusa dublă. Văd că m'ai înțeles. **Nu** executăm prin urmare dispoziția. **Peste** câteva zile vom atinge din nou cursul **de** mai înainte. Le vindem atunci. Va **fi** un câștig curat de 12.000 de mărci.
10
Nina sta nehotărâtă pe scara uneia dintre cele mai elegante case din Vestul Berlinului sucind în mâini o carte de vizită. Îi știa pe dinafară cuprinsul, dar privirile îi reveneau mereu asupra celor câtorva rânduri. Era cartea de vizită a lui Mura- tow, pe care sta scris următoarele:
„Luați-vă în primire astăzi după amiază la ora 4 noua dv. slujbă la inginerul Malmgreen, strada Uhland 18. E dorința mea”.

— Nina sună. Ușa se deschise fără zgomot și în prag apără un chinez. Îmbrăcămintea lui consta din portul obișnuit al chinezilor, la care nu se prea potrivea însă perechea de mâneci de satin negru, cum le întrebuințează stenotipistele. Ochi mici și lungueți ai chinezului o priveau întrebător pe Nina, iar ea crezu că vede lucind în ei, cu toate privirile neîndoelnic pătrunzătoare, ceva care părea să fie bunăvoință. Sunteți așteptată, Miss Holm.

— Ași dori să-i vorbesc d-lui Mahngre- **en**.

— Totul este pregătit, răspunse chinezul politicos. Puteți începe imediat lucrul.

— Nici nu știu măcar dacă accept sluj**ba**, obiectă ea uluită puțin.

Chinezul părea că nici nu-i lua în seamă cuvintele. Îi ajută tăcut să-și scoată mantaua.

— Vă rog, urmați-mă spuse el apoi cu o înclinare adâncă. Trecu printr'un coridor îngust, luminat foarte puțin de o candelă chinezească. De o parte și de alta erau o mulțime de uși. Nina numără opt.

— E o locuință mare, se gândi ea. Malm- green trebuie să fie un om bogat. Ce legături ar putea să aibă oare cu inspectorul Muratow?

Șirul idelilor îi fu întrerupt de deschiderea unei uși mici. Chinezul se opri și o lăsă să treacă înainte. Se pomeni într'o încăpere mare, bogată, mobilată aproape fastuos. Pereții erau acoperiți cu covoare, iar sofa era acoperită cu o blană de tigru. Nina remarcă imediat două lucruri. Deși era încă ziua, ferestrele erau acoperite cu perdele groase, iar în odaie nu ardea decât un mic bec electric, care lumina neîndestulător marea încăpere. Dar ceea ce o isbi și mai mult, era că, în contrast cu ferestrele, cu ușile și cu pereții împodobiți - 49 - / cu multe covoare, podeaua era absolut goală și neacoperită. Nu exista nici un covor și nici o blană, oricât de mică. Era ciudat. Malmgreen era pe semne un individ foarte curios, sau cel puțin un om cu gusturi foarte bizare.

— Apropie-te! se auzi poruncitor, un glas bărbătesc, care părea că vine din colțul cel mai depărtat al camerei. Nina observă deabea acumă, că într'un colț, ședea într'un fotoliu de modă veche, un bărbat. Picioarele îi erau acoperite cu un pled de ștofă englezească, iar mâinile le ținea împreunate pe genuchi, mișcând neconștient degetele. Ea se apropie încet de necunoscut.

— Aprinde acolo lumina, spuse el scurt, indicând un mic buton electric dooee masa mașinii de scris, care se afla lângă ea. Vreau să te văd. Să-ți văd fața.

Nina se supuse fără să spuie un cuvânt. Un fuior de lumină isvoră din bec, îi lovi privirile, o orbi și o zăpăci.

— Te jenează lumina? Întoarce puțin abajurul spre dreapta, așa ca lumina să cadă asupra mașinii de scris. Nu așa. Ce dracu, Wang Ho, ajută.

Chinezul răsări deodată lângă ea și așeză abajurul în poziția dorită.

— Ți-am studiat chipul, spuse stăpânul casei. Ești drăguță. Asta nu este o reco- mandajie. Fetele drăguțe să se mărite. **Altfel prile j uesc prea multe nenorociri. Dar au-i nimic — poți să rămâi — așează-te odată — asta este tot ce-ți trebuie. Scrie...**

— Dar încă nici nu știu măcar... Începu Nina jignită.

— Nu mă întrerupe. Nu trebuie să **mă** întrerupi niciodată. Îți pretind lucrul acesta. Gândurile mele sunt prețioase. Nu pot fi plătite cu bani. Dacă mă întrerupi îmi pierd gândurile. Ți-ar plăcea d-tale **să** pierzi bani? Ei, scrie: „Către Uzinele Ar- gona-Braunschweig. Trebuie să constatăm spre marea noastră părere de rău, că ați rămas în restanță cu plățile cuvenite în conformitate cu contractul din...”

Îi dictă curgător, fără întrerupere, direct la mașină, scrisoare după scrisoare. Dacă voia să-i poată urmări dictatul, Nina nu putea să piardă nici o secundă din timpul prețios. Malmgreen se opri în cele din urmă.

— Nu-i nevoie să te căsătorești, spuse pe neașteptate. M'am gândit la lucrul asta. Fetele drăguțe prilej uesc mai multe nenorociri abea când sunt căsătorite. Recunoști?

— Nul răspunse Nina hotărâtă. Nu recunosc.

— Atunci ești o găscă. Ideile mele sunt întocmai ca pietrele nestemate. Poți să înveți multe dela mine. De fapt ar trebui să fi dumneata aceea care plătește, iar **nu eu**, pentrucă lucrezi la mine, **și poți învăța** multe. Vei primi cu toate acestea **10 mărci pe zi** și când va trebui să lucrezi **și noaptea**, 25 de mărci. Așa am făgăduit.

Dacă nu mă înșel așa am făgăduit?

— Cui? întrebă ea repede. Inspectorului Muratow?

Expresia feței lui Malmgreen se schimbă într'un fel înspăimântător.

— Inspectorul Muratow? Este prietenul dumitale? Inspectorul Muratow dela secția criminală? strigă el violent.

— Nu este prietenul meu, spuse Nina rece. Cel puțin nu în sensul în care înțelegi tu. Și în afară de aceasta nu mai este nici la poliție. A fost concediat.

Malmgreen se liniști tot atât de repede pe cât se iritase. Bătu de două ori din palme. Chinezul veni imediat.

— Wang Ho, condu copila afară. Capătă în fiecare zi câte zece mărci, iar noaptea 25. Ține minte. Wang Ho, explică fetii tot ce trebuie să știe și dă-i o ceașcă de ceai.

— La revedere, spuse Nina când Malmgreen tăcu. Lasă formalitățile. Când ai sosit, ai sosit, și când pleci, ai plecat. Eu nu spun niciodată garderabului sau mașinii mele de scris „la revedere” sau „noapte bună”. Wang Ho, dacă fata se simte jignită, dă-i zilnic cu o marcă mai mult, dar nu trebuie să se aștepte din partea mea la formalități idioate.

Nina nu era jignită, dar desigur că era foarte mirată. Lipsită de voință, se lăsa condusă de chinez într'o cameră micuță, care putea fi confundată cu o cîlnărie o- rientală. Aci el îi servi ceaiul în niște cești mici și

delicate. Chinezul nu se așază, ci sta cu brațele încrucișate pe piept, sprijini- nindu-se ușor de cămin.

— Cine ești, îl întrebă Nina după un răstimp, când văzu că el n'are de gând să înceapă o conversație.

— Mă numesc Wang Ho, spuse el încet. Patria mea se află în sudul Chinei. Dar am plecat de acolo de zece ani. Aici nu sunt decât nedemnul serv al luminatului meu stăpân, pe care alții îl numesc Malm- green.

— Stăpânul' dumitale este bolnav?

— Bolnav? Dece? Ah, crezi asta din cauza pledului? Nu, nu este bolnav. Este paralizat.

— Paralizat? Dumnezeu, ce îngrozitor. Nu poate merge deloc?

— Nu. Dumnezeuul său cel depe cruce a voit să-i ucidă picioarele.

Nina se ridică să plece. Se minuna singură de cât se simțea de mai bine aci la omul acesta care-i era cu totul străin, decât cu puțin mai înainte la stăpânul său. Wang Ho puse pe masă, față să spue un - 53 - **cuvânt, 11** mărci. Nina băgă **răzând** Hanii în buzunar, apoi întinse mâna chinezului spre a-și lua ziua bună.

— Să fim prieteni, Wang Ho.

"Wang Ho intră după câteva minute în camera stăpânului său.

— Înaltul meu domn, este mulțumit? Întrebă el în felul său caracteristic și rezervat.

— Da! Lucrează repede și bine. Este puțin cam vorbăreată, și cred, frumoasă...

— Foarte frumoasă...

— Hm... păcat. Dar nu face nimic. Îți spun însă un lucru. Wang Ho: bagă bine de seamă. Dacă este curioasă trebuie să plece imediat. Dacă este prea deșteaptă — hm, nu trebuie să afle nimic, altfel va muri. Nu vreau însă să am ceva de a face cu sânge. De aceea — ia seama din timp.

Wang Ho înclină aprobativ capul.

11

Lu Isheim nu mai putea fi recunoscută de câteva zile. Vioiciunea și bucuria ei de viață, fuseseră înlocuite de o neliniște lesne

iritabilă, iar faptul că
soțul ei nu remarcă
absolut nimic din
schimbarea radicală
a firii ei, nu putea fi
atribuit decât grijilor
comerțului, de care
se plângea a- cesta
acum neconținut

James, fac-totum-ul casei, bătea tocmai atent la ușa lui Lu. Când văzu că nu se mișcă nimic, apăsă pe clanță și intră în cameră, spre spaima celorlalți servitori și servitoare, care-l urmăreau faptele cu atenție încordată. Lu sta trântită pe sofa și fuma o țigare. Se întoarse furioasă la intrarea lui James. Ochii îi scânteiau de furie. Isbucni revoltată:

— Cum îți permiți, James? Nu vreau să fiu deranjată. Fața lui James rămase rece și inexpressivă.

— Domnul o roagă pe doamna să vie i- mediat în salonul albastru, spuse el foarte hotărât. A sosit nn oaspete.

— Bine, spuse Lu scurt. Și acum piei din ochii mei. Vreme de o clipă se părea că James o să isbucnească, dar se stăpâni. După vreun sfert de oră îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoare albastră deschis, Lu intră la Isheim. Acesta se ridică în picioare și spuse întors către oaspetele său:

— Îngăduiți-mi să v'o prezint pe soția mea. Lu, domnul de Gorny este un prieten al meu, de afaceri. Lu se apropie cu pași ușori și repezi, cu un zâmbet prietenos. Ab'ea văzu însă fața oaspetelui, că se cutremură, aproape im- _ 55 — perceptibil, și-și apăsă batista **de mătase** pe buze spre a-și înăbuși spaima.

— Ce ai? Pentru numele lui Dumnezeu, Lu... Isheim, cuprins de o bănuială subită își ridică privirile, cercetându-și vizitatorul. Fața lui de Gorny rămase însă neschimbată, purtând un surâs statormic și prietenos.

— Nimic, nimic, bălbăi Lu zăpăcită. Am avut o slăbiciune, nimic mai mult. Întinse surâzând, palidă, vizitatorului mâna ei fină.

— Fiți bine venit în casa noastră, domnule de Gorny, continuă ea cu glas stins. Apoi începu să vorbească cu volubilitate. Lui Isheim i se părea că aștia doi se cunosc de mult.

— Domnul este chemat la telefon. La a- parat este directorul de bancă Jacobson, anunță James. Isheim se ridică repede. — Vă rog să mă ertați. Revin într-o clipă.

Liniștea domni un moment în încăpere.

— Lu, ești o găscă proastă, spuse de Gorny deodată, cu o tresărire disprețuitoare în colțul buzelor. N'ai nici urmă de stăpânire de sine.

— Nu puteam să știu... se apără ea. A fost ceva așa de neașteptat...

De Gorny râse batjocoritor. — Crezi poate, că pentru mine n'a fost la fel? Sunt — 56 - **trimis aci, spre a o cunoaște pe soția lui Isheim, o membră de a noastră...**

— Ce tot spui, strigă Lu înspăimântată. Ești unul dintre...

— Da, răspunse de Gorny indiferent. Sunt unul dintre... În fine, iată, știi. Da, întocmai ca și tine. Un lucru poți însă să mă crezi. Când am venit aci, nu

bănuiam, că membra noastră, pe care trebuia s'o cunos-
c, este mica Lu, a cărei încăpățănare era să mu-
coste cât pe ce, pe vremuri, câțiva ani de închisoare.
Stai. Se pare că Isheim a terminat... Vii mâine seară la
ora nouă la mine...
— Nu, nu... ce-ți trece prin...
— Vii mâine seară la mine, răspunse el foarte
apăsător. Uite adresa mea. De altfel, știi poate că și
servitorul de adineauri, este și el... Fii prudentă.
— Cum? Și el? Il coi concedia imediat.
— N'o vei face. Ar putea... de Gorny se întrerupse,
deoarece Isheim intra tocmai în odale.
— Numai supărări. Acest Jacobson se informează de
soliditatea acțiunilor Societății mele. Nu-mi pot nici eu
explică de se au căzut azi iar cu câteva puncte... Numai
griji și! **IKv**.-n.ruri...

La plecare, nimeni nu băgă **de** seamă, și nici chiar vicleanul de Gorny, că o draperie din dreptul ușii se dase ușor de o parte — 57 —și o făptură slabă se strecurase tiptil din cameră. Era servitorul James. De Gorny trecea cufundat în gânduri pe străzile luminate. Se opri dc câteva ori și privi ceasul. La ora zece fix bătu la o u- să, pe a căruia firmuliță lucitoare de alamă, scria: „Ana Schmidt-Lindner”.
Putin după aceea se afla într’un salon mic și plăcut, aranjat cu gust. Două doamne sebeau într’o atitudine neglijentă, alături de o masă de fumat japoneză. Una dintre ele, doamna Schmidt-Lindner, se sculă în picioare la intrarea lui de Gorny.
— Imi dați voie să vă prezint. Prietena mea Nina Holm, domnul de Gorny, un bun prieten și tovarăș de afaceri, cu care am lucrat anul trecut câtăva vreme la Londra.
De Gorny se înclină corect.
— Suntem numai între noi, continuă veselă stăpâna casei. Nina este și ea o membră.
— Admirabil! De Gorny luă loc, fiind atent cu multă pedanterie la dunga pantalonilor. Apoi ridică privirile.
— Trebuie să ne ajuți, domnule de Gorny, spuse acuma d-na Schmidt-Lindner. Este vorba de o înșărcinare a Neîndurați- lor. Furt! Până aci, nimic de zis, specialitatea noastră. Este vorba însă acum de furt prin efracție, iar toate circumstanțele sunt puțin cam neobișnuite. La cinema Me- tropol va avea loc Vineri premiera filmului „Lumea interlopă a Berlinului”. Filmul trebuie să fie în mâinile noastre cel mai târziu în noaptea de Joi spre Vineri.
De Gorny făcu ochii mari.
— Să furăm un film? Fetelor, așa ceva nu s’a mai ivit niciodată.
— Nici mie, spuse d-na Schmidt-Lindner dând din umeri. Nici nu pot pricepe la ce. Vorba este, Cum procedăm?
De Gorny își revenise. Simțea, că aici se ascundea ceva care i-ar fi putut aduce foloase, dacă ar fi știut despre ce este vorba. Și din moment ce simțea posibilitatea unui avantaju era totdeauna stăpân pe sine.
— Hm... La ce oră vreți să pătrundeți acolo?
— La patru și jumăta’te dimineața.
~ Cum?
— Portarul este cumpărat.
— Cheile?
— Ne-au fost procurate, sunt patru bucăți.
— Câte ființe vii sunt între ușa de afară și obiect?
— Numai un câine. Il va adormi portarul.
— Bine. Stradă animată?
— Da, dar n’are aface. În cinematograful se intră printr’o curte.
— S’a făcut! exclamă de Gorny.
Astăzi **e** Marți. **Până Joi seara la ora &»** voi fi dibuit cum arată obiectul și unde se află. Restul punem noi la punct. Așa, «și acuma să lăsăm frumos de o parte afacerile și să petrecem o seară plăcută în trei.

12

În ziua următoare, după amiază de vreme, Nuber intră grăbit în clădirea poliției. Rămase uimit în ușa biroului său. Il văzu pe inspectorul-șef Halle la masa sa de lucru.

— Ia spune-mi Nuber, ce este cu cartea asta, izbucni el.

Nuber se apropie, își îndreptă ochelarii și luă cartea în mână.

— O citesc acuma, explică el liniștit. „Iubire pătimase” — o carte foarte instructivă și captivantă. Halle se scutura de râs:

— Nici nu te cunoșteam dinspre partea asta.

— Toate lucrurile au în viață două fețe, declară Nuber neturburat și răsfoi cârticica. Am ajuns tocmai la capitolul cinci: „Crima sadică din cușca maimuțelor” — vă spun...

— Crima sadică din cușca maimuțelor, chicoti Halle.

Ce mai nou, îl întreabă Nuber, Halle își șterse ochii de lacrimi.--Da, da... o groază de lucruri. înainte de toate o chestiune particulară. Pe cât știu ți-ai investit o parte din avere în acțiuni ale societății Isheim... Voiam să-ți atrag atenția că în oraș circulă șvonuri bizare.

— Vă mulțumesc, spuse Nuber, iar glasul său suna ceva mai călduros decât deobi- ceiu, îngrijorarea dv. nu are nici un temei. Acțiunile mele au fost vândute încă de cri, așadar la un curs încă acceptabil. Care sunt celelalte noutăți?

— Hm... a fost scos din apă un cadavru bărbătesc. Totul indică o sinucidere... dar... individul se numea Krumm, iar în ultimile zile a fost de două ori pe la noi — nu vor fi existând oare legături între aceste fapte?

— Cine a tratat la noi cu Krumm?

— Inspectorul Fleischer!— În amândouă rândurile. L-am întrebat — spune, că Krumm voia să denunțe ceva, dar că cerea 20.000 de mărci. Era firește o pretenție ridicolă.

— În orice caz este un lucru foarte important. Vă voi convinge încă astăzi că e- xistă o legătură între apariția lui Krumm la poliție și moartea lui subită.

— Nu promite prea mult. Apropos, cum stai cu descoperirile dumitale în afacerea asasinării lui Olbrig? Aștept zi cu zi raportul. Ne-a și sosit o întrebare de sus...

— Liniștiți-vă. Cercetările mele sunt terminate. Criminalul va fi arestat încă astăzi.

Halle căscă ochii de uimire.

—• Da, și v-ași ruga să-mi comunicați și celelalte noutăți înainte de a proceda la a- restare. Sau asta a fost totul?

Nu. Au mai fost interceptate două noi comunicări radiofonice.

— Bineînțeles, imposibile de descifrat?

— Exact. Sunt tot atât de încurcate și lipsite de sens ca și toate de până acum.

— Nu cred. Aici există un sistem. Gân- diți-vă: de câteva săptămâni încoace, câte o transmisie sau chiar

două, clandestine, la fiecare două zile. Ați putut stabili direcția emisiunilor?

— Da. E sigur că cel puțin una dintre cele două emisiuni a fost făcută din vestul Berlinului. Iată textele. Nuber se plecă peste o foaie de hârtie și privi câteva minute, fără să spuie un cuvânt, cuvintele și cifrele bizare. Apoi își scoase blocnotesul și transcrise pe curat semnele. Citi cu jumătate glas:

„766 fac izolare 37 legătură 180 și 914 țeapăn și înșăngerat". Așa, și acuma cealaltă: „126 portrete șunt o 29 totuși grota 53! trebuia scena 249 cercetării suprimată".

— Primul text pare să fie trunchiat, spuse Halle cu părere de rău.

Ce vă face să credeți asta

— ?Din cauza lui „și". Chiar dacă acest „și" ar însemna cu totul altceva, totuși este **foarte puțin probabil să fie corect pus de două ori unul după altul**.

— Ah, strigă Nuber surprins. Mi-a venit o idee... Într'adevăr, așa trebuie să fie....

— Se pare că și ști ceva.

— Nu — nu știu încă nimic. **Bămuesc numai** câte ceva... Așa, și acuma să-l **arestăm** pe asasinul lui Olbrig. Nuber **scoase o** hârtie din buzunar. — Fiți bun și **semnați** acest mandat de arestare.

Halle luă grăbit hârtia. — Ce ai înnebunit?

— Sper... că nu.

— Bine, dar aici scrie — inspectorul de poliție Fleischer.

— Da; desigur că asta scrie. Doar nu pot scrie altceva, din moment ce inspectorul Fleischer este criminalul. E chiar mai mult. E membru al bandei Neînduraților. A trădat regulat „Fraților" planurile noastre.

Halle își trecu iritat mâna prin păr.

— Dacă-i adevărat... Cum ai descoperit asta? Pe cât îmi amintesc nu ai găsit la fața locului nici ui. Indiciu.

— Exact. Fleischer nu este un începător. Aveam numai o vagă bănuială. Luați seama: găsesc resturile unei mese. Doi oameni au mâncat, au fumat și au stat de vorbă Privesc farfuriile și văd pe una din ele o porție mică de icre negre, neatînse, cum au fost luate din cutia din mijlocul **mesii**.

Măi văd în scrumieră câteva picături de apă.

Criminalul sau victima își **stinsese** țigările cu apă.

Aceste două mici **indicii** m'au dus în cele din urmă pe drumul cel bun. M'am gândit așa. Există relativ puțini oameni cari obișnuiesc să-și stingă țigările cu apă. Dacă Olbrig a fost unul dintre a- ceștia, atunci remarca mea nu-mi putea **fi** de nici un folos. Cum Olbrig nu fuma

niciodată la birou, am trebuit să stabilesc acest lucru în localurile pe care le frecventa mai des — și după cum știu astăzi, în interes strict profesional. Am stabilit cu u-surință că Olbrig își stingea totdeauna țigările, apăsându-le eu putere. Știam prin umare un obicei special, direct isbitor al criminalului. Cu toate acestea misiunea mea nu era prea ușoară. Trebuia să gădesc, între milioane de locuitori ai Berlinului, pe un om despre care nu știam altceva decât, că-l cunoaște bine pe Olbrig, că era foarte îndrăzneț și dispunea de o porție zdravănă de obrăznicie, își stingea țigările cu apă și avea o aversiune de neînfrânt împotriva icrelor negre.

Cum asta

— ?P^{vi} e Hmnede. Toate farfuriile erau goale ?
"■"•< ■"n.<nră era "r? negre. Cu sigurn^{vi} "s ei o nn
"i"•s"eră T'ate de Olbrig c'c' nu i-ar fi plăcut icre negre,
nu le-ar fi cumpărat. Din toate aceste fapte reeșea
lămurit, că Olbrig își obligase oaspetele să guste măcar
din icre. Poate că i'a pus mica porțioară în farfurie,
chiar contra dorinței acestuia. Pentru a veni însă la
chestiune — I-am observat alaltăeri pe Fleischer cum își
stingea țigara. A stins-o cu apa întocmai ca asasinul lui
Olbrig. Atunci am adus eri câteva sandviciuri și i-am
oferit lui Fleischer mai întâi unul cu șuncă. L-a acceptat
mulțumindu-mi și i-a mâncat bine dispus. Cu totul altfel
au decurs lucrurile când am scos un sandvici cu icre
negre. Fleischer s'a cutremurat pur și simplu de scârbă.
Pentru mine astea au fost o indicație, că trebuie
neapărat să comit o spargere la el acasă...

— Ei și? Ai găsit acolo ceva?

— O, da, răspunse Nuber. O mulțime de lucruri. O să
vă arăt mai târziu. Până una alta trebuie să punem
imediat mâna pe canalie. Și-a și făcut bagajele și ar
putea să dispară în fiecare clipă. Și asia pentru tot-
deauna.

Halle sări în sus. — Atunci nu mai avem vreme de
pierdut. Mă duc să-l arestez imediat.

— Chiar dumneata? Întrebă Nuber tără- fRnat. Nu ai
vrea să mă lași mai bine pe i/iine? Ar putea să fie
periculos.

, — Crezi poate că
mi-este frică? Stai li-
niștit aci. Rezolv eu
singur totul. .. Halle
se năpusti pe ușă

— 65 —

Apoi o bubuitură înfundată, ca și când s'ar fi răsturnat o

camera lui Fleischer.

— Ticălosul! tună Halle. Canalia! Mi-a tras un pumn în gură și a sărit pe fereastră. Cine ar fi putut să bănuiască așa ceva?

— Vă rog să mă scuzați, spuse atunci Nuber umil, dar eu am cam bănuț.... desigur că am bănuț...

recunosc Nuber cV ● privire sinceră. Fleischer nici nu
intentiona să fugă.

— Nici nu intenționa... urlă Halle. Pentru — **66** —
— ce dracu mi ai spus atunci toate păcățiile. Le ai

mele și deabia după aceea să-l arestați pe criminal. Nu-i așa?

— Dar bine, asta e...

sa spuneti ca e interzis... tocmai deaceia a trebuit sa fac toate singur.

■ — Idei smintite! Și până una alta, banditul a șters putina!

— Ah, nu o să ajungă prea departe. Principalul pentru mine a fost, să obțin dovada vinovăției lui. Acuma o am.

13

— Mi-e teamă, spuse Nina tremurând.

— Prostii! Dacă este el cu noi nu trebuie să-ți fie frică, șopti d-na Schmidt-Lindner.

Strada era
întunecată și pustie.
Par'că ar fi fost
moartă. Cele două
femei, îmbrăcate în
mantii de blană,
intrară într'o curte.
S'au oprit în fața
unei uși mari de
sticlă. În aceeaș clipă
apăru alături de ele
un bărbat înalt

— „Eu. Nu vă temeți! Era ^tn-is l ,iu vii Gorny. ,
Ușa se deschise încet. Se ivi portarul, desculț.
— Totul în ordine?
— Da, intrați, răspunse portarul dărdâind de frig.
— Repede, ordonă de Gorny. Nina rămâne aici de pază! Un fluierat: atenție. Două fluierături ascuțite: pericol. Tu și cu mine — se adresa el d-nei Schmidt-Lindner — ne urcăm sus. Repede — hai, mergi!
Nina sta înfiorată în fața casei. După un răstimp gândurile îi fură întrerupte pe neașteptate. De Gorny se afla din nou lângă ea.
— Șterge-o! îi șopti el. Repede! Imediat! Dacă ți-e dragă libertatea, șterge-o. Dar tiptil și neobservată. Nina era aproape să leșine. Mai înainte de a fi putut răspunde un cuvânt, de Gorny dispăruse în întuneric. Ea se strecură din curte dealungul peretelui.
Nina se înfășură mai strâns în blană și începu să meargă repede. Repede, cât mai repede, cât mai departe de aici. Pericolul sta undeva la pândă. Era liniște, dar ca înainte de izbucnirea unei furtuni. Trebuia să izbucnească dintr'o clipă în alta... acuma...
Liniștea nopții fu sfâșiată de un fluierat ■ strident și prelung. Nina se întoarse brusc.
Acuma mergea încet, înapoi, în direcția curții din care deabea fugise.
— Să o luăm și pe femeia asta cu noi, domnule inspector? auzi Nina un glas bărbătesc alături de ea. O mână îi și înșfăcă sdrașul brațului.
— Dă-i drumul! se auzi răspunsul, cu ton poruncitor. Nici nu vine dintr'acolo.
Nina respiră ușurată și aruncă o privire plină de recunoștință inspectorului. Lumina unei lanterne îi trecu o clipă peste față. Fata își mușcă buzele ca să nu strige. Era inspectorul Muratow.
14
Doamna Schmidt-Lindner se afla în cabina de proiecție a cinematografului. Își scoase mânușile, iar lumina lanternei ei alunecă peste cutiile cu filme. Văzu imediat literele „L. I. a. B. 118". Hotărâtă, scoase din loc cutia cea grea și o puse jos lângă ea.
Rămase nemișcată un răstimp, ascultând cu încordare. Nu se auzea nimic în afară de respirația regulată și abea perceptibilă a lui de Gorny, care sta de gardă lângă ușă, cu privirile îndreptate spre fereastră.
Dar acum! Un sgomot, asemenea unui **mărit, eși din gâtielel celui care sta de — 69. —** pază. Toate simțurile femeii erau **încordate** la maximum. Era semnalul convenit pentru „Pericol!”. Ce să fie? De unde **a-** menința acest pericol? Aruncă o privire pe fereastră și înțelese. Ii trecu o idee prin minte.
— De Gorny ! Glasul ei era răgușit. Tre- bue să te salvezi. Repede. Ascunde-te — undeva — repede. Iau totul asupra mea.
Prin corpul lui de Gorny trecu ca un curent electric.
— Bine, murmură el scrâșnind din dinți. Să nu facem victime inutile.

Dispăru în întuneric. D-na Schmidt-Lin- dner respiră ușurată. Reintră repede în camera de proecție și aprinse lumina. Păru că se gândește o clipă la ceva, apoi luând o hotărâre bruscă ridică cutia cu inițialele „L. I. a. B. 118” și o puse la locul ei. După câteva minute, când agenții de poliție conduși de inspectorul Muratow pătrunseră în încăpere, au găsit o femeie, care răstoia, indiferentă, plecată peste masă, o revistă și care părea că nici nu remarcă absolut de loc intrarea celorlalți.

— Bună dimineața, d-nă Schmidt- Lin- dner! spuse Muratow cu un surâs răutăcios. Mă bucur că te întâlnesc însfârșit o- dată la lucru. Mă erți te rog dacă te-am deranjat.

Hoța ridică încet privirile. « Ah!, domnul inspector! .Vă rog **foarte** — 7fi

/

mult, nu mă deranjați deloc. Dar la ce v-ați referit adineauri?

— La faptul că ați pătruns aici ct* forța spre a comite un furt. Lasă fasoanele. De data asta nu-ți folosesc.

— Nu zău, insistă ea făcând, nevinovată, ochii mari. Treceam tocmai cu o prietenă pe aci și am văzut ușa deschisă. M'am gândit atunci...

— Nu mai spune! Ai trecut cu o prietenă? Cum o chiamă pe prietena asta?

— Hm, asta ar trebui să o întrebați chiar pe ea. Te rog continuă, spuse el aspru.

— Așa... da... și m'am gândit atunci, că aș putea să mă cultiv puțin trecând pe a- ici. Aveam tocmai timp. Așa ca am urcat sus...

— Ai urcat trecând peste portarul legat și cu căluș în gură?

— N'am idee de așa ceva.

— Natural! Și ce a făcut prietena du- mitale între timp?

■ — Prietena mea? Hoța păru că stă o clipă pe gânduri. Apoi continuă cu glas sigur: — Prietena mea avea dureri de cap, sau crampe la stomac, nu mai știu bine. În orice caz s'a dus acasă.

— Unde locuiește?

— În Africa de Sud, așa cred. Nu i-am cerut niciodată adresa. Ne scrim mai alea post-restant...

— Termină, îi strigă Muratow furios.

Făcu semn unor agenți. — **O duceți Ta**

post. Anunțați-l pe d. Halle că am **arestat-o** sub învinuire de spargere și grave **răniri** corporale. Nu frebue să fie elibera **lă sub** nici un motiv.

Hoța urmă tăcută pe agenți. Puțin după aceea ușa se deschise, iar de Gorny intră foarte calm înăuntru.

— Salutare Muratow! Ei, a fost totul în regulă ?

— Halle îți va fi recunoscător. Se **stră-** duește de două luni dc zile să o prindă **pe** Schmidt-Lindner asupra faptului. De **fapt** nu ai fi trebuit să mă anunți telefonic **pe** mine, ci pe Nuber. Eu nu sunt decât de câteva ore din nou în serviciu. De Gorny surâse.

— Crezi poate că eu nu ştiam asta? Mi-a spus-o chiar
Halle personal, strălucind **de** bucurie. Dealtfel te-am
chemat cu o anumită intenţie pe d-ta şi nu pe Nuber. Mă
înţelegi, cred?

— Nu prea, mormăi Muratow încruntân- du-se.

— Tiu anume să lucrez cu dumneata. Cu dumneata
şi nu cu Nuber. Ala mi-e antipatic.

— încă o întrebare, domnule de Gorny. În afară de
Schmidt-Lindner se mai afla de faţă încă o femeie?

Exact! Sta de pază.Ț- E bizar că nu am reușit să punem mâna pe ea. Nu ai putea să ne dai numele și adresa ei?

— Din păcate nu, răspunse de Gorny dând cu părere de rău din umeri. Îmi era complet necunoscută.

15

A doua zi, pe la ora trei după amiază, Nina mergea grăbită și cufundată în gânduri spre locuința lui Malmgreen. Aderase cu vreo doi ani mai înainte, pe jumătate constrânsă de nevoi, jumătate din ușurință, la banda Neînduraților. A aflat mult mai târziu, că nu există nici o posibilitate de a mai desface o asemenea legătură.

Nina ducea deci acum, cu totul împotriva voinței ei, o viață dublă. În timpul zilei lucra neobosită la inginerul Malmgreen, iar orele de seară și uneori chiar și de noapte erau consacrate Neînduraților.

— Bună ziua Nina! spuse deodată un glas alături de ea. Încotro?

Nina își ridică brusc privirile. În fața ei se afla strălucitor de bucurie, inspectorul Muratov,

— Mă... mă duc la slujbă, spuse ea repede și stingherită. Repauzul de amiază s'a terminat.

— Te voi conduce atunci o bucată de drum, îmi dai voie? Sau mai c t **pjate** supărată pe mine?

— Nu, spuse ea roșind. Recunosc că **nu** aveam dreptate...

— Asta mă bucură, strigă el vesel. **Sper** că ești mulțumită cu noua slujbă?

— Da, foarte. Îți mulțumesc.

— Prostii. Mulțumiri... Dealtfel astăzi am o zi cu noroc. Sunt iarăși inspector de poliție. Nici nu-ți închipui cât mă bucur. În ultimele zile am văzut cât de mult **îmi** iubesc meseria.

— Dar nu prea înțeleg, spuse ea uluită. Când mi-ai spus, am înțeles că ai trebuit să pleci, fiindcă ai ezitat să povestești ceva despre mine. Sau mă înșel poate?

— Ba nu. Ai dreptate. Acuma însă, când ești pe calea cea dreaptă am putut să-i povestesc lui Halle. Mi-a făgăduit că nu va lua nici o măsură împotriva dumitale. Cel puțin atâta vreme cât nu vei face noi prostii. Dar nici nu se discută așa ceva.

— Nici nu intră în discuție, repetă ea cu glas stins.

— Vezi... un moment! Muratow se opri și ascultă încordat la strigătele unor vânzători de ziare.

industrii, armator, enumera **chinezul** fără se se
'ncurce.
<E un criminal, spuse Nina cu glas o-
bosit.
O ceașcă se sparse cu sgomot pe podea. Obrazul galben
al chinezului deveni cenușiu. Își apăsă speriat mâinile pe
buză. Apoi **fu** dintr'un salt la ușa și ascultă.
— Dacă ți-e dragă viața, nu mai repeta ce ai spus,
șopti el în cele din urmă.
— Dece, întrebă Nina tare și se mira ea însăși de
curajul ei. Vrei să mă ucizi, Wang Ho?
Chinezul scutură violent din cap.
— Nu! Nu mă jigniți, miss Holm. Chiar dacă aș vrea
să vă ucid, tot n'aș putea. Dar ia spune-mi — aibi
încredere în mine — cum ai ajuns să gândești că este un
criminal?
— Pentru ce toată comedia asta, Wang Ho? Știi
foarte bine că o s'o aflu într'o bună zi. Cu oricâtă
prudență și-ar alege Malmgreen Cuvintele și oricât de
proastă aș fi eu, dar când dă în scrisorile sale dispoziții
care mă privesc pe mine...
— Cum asta? o întrebă chinezul cu un ton aproape
umil.
Nina surâse disprețuitor.
— Vrei să susții poate acum, că nu ți- era cunoscut,
că fac și eu parte din banda Nelinduraților? „Svelta” —
așa mă numesc ei... *
Groaza care se **livi** pe fața **chinezului** îi dădu siguranța,
că faptul acesta **îi era** cu totul necunoscut.
— Dumneata ești „svelta”? repetă el cu glas stins. În
cazul acesta pieirea dumitale nu mai poate fi oprită. Nici
un om nu te mai poate ajuta.
Nina îi privi spăimântată.
— Îți dau două ore timp, spuse chinezul. După aceea
spun tot ce știu stăpânului meu. Îmi pare rău. Dar
„svelta” este **o** trădătoare. Până atunci fuși repede.
Nina îi mai aruncă o privire rugătoare. Apoi se repezi
prin coridorul întunecat a - fără în stradă. Văzu acolo pe
un mic chinez, de vreo zece ani, mușcând de zor **din-**
tr'o banană, și stând liniștit în fața aparatului unui
amator fotograf. Era pe semne fratele lui Wang Ho,
despre care chinezul îi vorbise cu atâta căldură.
Fotograful îi îndreptă puțin capul.
— Așa, picule, și acumă dacă stai foarte liniștit, îți
mai dau două banane.
— Am să stau cât vrei de liniștit, spuse băiatul și
râdea cu toată fața.
Nina aruncă o privire la ferestrele lui Malmgreen. La una
din ele, perdelele erau puțin trase. Văisu fața lui Wang
Ho.
— Atenție acumă! Nu mișca! strigă fotograful.
Nina întoarse iar ochii spre fotograf.
Dar inima i se opri. În secunda următoare sări smucind
de o parte pe micul chinez. Sc auzi apoi o bubuitură
puternică. Nina slă tremurând și ținând strâns la pieptul
ei pe băiatul care plângea de frică. Privea mută greul
stâlp de telegraf, prăbușit, care zăcea acumă exact în

locul unde stătuse cu puțin mai înainte micuțul. Se îmbulzește lume împrejurul lor. Strigătele lor și întrebările insistente pe care le pun, o neliniștesc și o zăpăcesc.

— I-ați salvat viața, d-ră. Cu siguranță că acum era mort. Auzi nenorocire! Și câtă prezență de spirit. Oh, Dumnezeule, dar ești și d-ta plină de sânge!

Au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai auzit Nina. Simțea cum îi picură pe frunte, lipindu-i ochii, ceva lichid, ,cald și grețos. Se prăbuși gemând.

Când deschise ochii se văzu în mica o- dale de ciai a lui Wang Ho. La picioarele ei sta ghemuit micul chinez. Pe frunte simțea o compresă rece, iar lângă ea sedea în-suși Wi-ing Ho, cu un lighian cu ghiță în mână.

— Miss Holm, spuse Wang Ho serios și ceremonios, ați salvat viața fratelui meu. Recunoștința lui Wang Ho nu cunoaște margini. Viața lui vă aparține!

Nina surâse îndurerată

— .Mă vei ajuta, Wang Ho? Atunci sunt liniștită Ah, mă simt atât de slăbită? Sunt rănită?

— Stălpul v'a lovit **ușor** la cap. **Ar** fi putut să fie mai rău.

— Curios, că stălpul a trebuit să cază tocmai pe locul unde sta fratele dumitale. Ce ciudat! Ce întâmplare stranie.

— Crezi? Privirile chinezului dcveniră deodată sticloase. Nu cred că a fo::t o întâmplare, închee el sumbru.

16
Fabricantul Isheim dădea o mare serbare. E drept că nu avea acum dispoziția de serbări, dar invitațiile fuseseră trimise cu opt zile înainte, iar o renunțare nici nu putea fi pusă în discuție. Și Muratow făcea parte dintre mulții invitați. Se învârtea cam indispus prin salonul fastuos, împodobit ca de sărbătoare. După ce ascultase cu o admirabilă indiferență, vreme de jumătate de oră ciripitul unei cuconițe, se hotărî să-și acorde o binemeritată odihnă și se duse în bibliotecă.

În încăperea aceasta era întuneric și răcoare. Muratow nu aprinse lumina. Deschise fereastra și se sălta pe prichiciul ei, când urechea sa fină percepu sgomotul unor pași tiptili.

Se întoarse ca fulgerul. Văzu o umbră, care se strecura spre ușă. La mișcarea bruscă ce o făcu Muratow, răspunse cu un salt vioi. A ajuns la ușă, a deschis-o. Dar mai repede a fost Muratow. Dintr-un salt fu lângă fugăr. 11 apucă sdravăn. Acesta nu se prea opunea. Ținându-l cu o mână de guler, cu cealaltă Muratow răsuci lumidădu imediat drumul captivului. În fața sa se afla inspectorul Nuber

— Dar ai o mână, colega Muratow! strigă el aranjându-și hainele. O mână de fier — toată stima!

Muratov îl privi uluit: — Da'ce cauți a- ici, Nuber.

— Hm, puțin serviciu exterior. Secțiunea spionaj, răsă celălalt.

— Vreo bănuială împotriva lui Isheim? Ar fi o nebunie.

— N'am spus nimic, îl întrerupse repede Nuber.

Haide, să mergem acum în salon... Fii cu ochii deschiși. Am toate motivele să cred, că se va întâmpla astăzi ceva.

— C) crimă?

— Nu, Neindurații nu au ajuns încă până la extrema asia. O bandă începe să ucidă abia atunci când își și: Mi 'ii/olvarea sau arestarea apre/ine. Iii numesc, firește, asasinatelor lor, pedeapsă. Pe una din primele lor victime aş putea să ți-o și numesc cu oarecare siguranță...

— Cine?

— De Gorny!

Ușa se deschise brusc. În cadrul ei apăru, vădit turburat, fabricantul Isheim.

— Bine că ești aici, strigă el lui Mura- tow. S'a întâmplat o nenorocire.

Muratow și Nuber schimbă o privire rapidă și plină de subînțelesuri.

— Baronei Janitschek i-a fost furat un colier de perle în valoare de 200.000 de mărci.

Muratow fu imediat stăpân pe situație.

— Atenție, strigă el. Aci, inspectorul Nuber, un coleg al meu. Dv. doi aduceți aici pe baroană. Discret. Evitați orice alarmă. Între timp voi dispune să se închidă toate eșurile.

Plecă în grabă. Când reveni după un sfert de oră, îl întâmpină în salon Nuber.

— Totul este în ordine, răspunse Nuber. Am dus-o în bibliotecă. Isheim caută să o îmbune. Fără succes, te rog să mă crezi. O să vezi și tu...

— Aș vrea să am calmul tău, spuse Muratow.

Deschisă ușa și intrară înăuntru. O mătroană grasă, care abea își trăgea respirația zăcea pe divan. Alături de voluminoasa femeie dispărea pur și simplu un bătrânel slab, care se agita tremurând și pe care stăpânul casei îl prezentă celor doi, drept baronul Janitschek.

— Un incident foarte penibil, **continua** să vorbească Isheim îngrijorat. Mă **bucur** că domnii Inspectori au fost aci, **așa că pot** să începă imediat cercetările, — **cât** **mai** sunt urmele proaspete, ca să spunem **așa**.

Muratow dădu din cap. Intorcându-se a- poi spre baroană, o întrebă:

— Când și cum ai observat furtul?

— Când? Cum? Începu ea să urle. Chiar acuma.

Imediat. Pipăindu-mi bijuteriile **am** observat că prețiosul colier dispăruse.

— Aveți vreo bănuială precisă V'a îmbrâncit, v'a înghesuit cineva?

— Îmbrâncit, înghesuit... ți-pă ea furioasă. Toți m'au îmbrâncit. Toți. Dacă am bănuială? Îi bănuiesc pe toți.

Muratow făcu o mutră disperată. Nuber îl dădu deodată de o parte.

— Unde am putea oare să schimbăm nestingheriți câteva cuvinte cu dv.? îl întrebă Nuber pe Isheim. Poate că binevoiți să veniți în biroul meu ca să ne consfătuim, spuse acesta.

Inspectorii de poliție îl urmară.

Nu ne "rămâne
altceva de făcut, d-le
Isheim, decât să
dăm curs bănuelilor
baroanei, spuse
Muratow dând cu
părere de rău din
umeri, și să
procedăm la o
percheziție
corporală. D-ta ce
crezi Nuber

?Nuber își puse calm o țigare între dinți și începu să-și caute prin buzunare. Isheim își scotoci și el repede' buzunarele, și spu- - **83** - se imediat cu părere de rău:

— Regret, dar nu am chibrituri.

'Muratow ținea însă deja între degete un chibrit aprins.

— Multumesc, spuse scurt Nuber. Apoi continuă indiferent: Ce cred? Hm... Cred că chestiunea furtului a devenit acum extrem de dificilă, mai ales prin faptul că toți trei ne-am scotocit în același timp buzunarele în căutarea unui chibrit.

— Vorbești în ghicitori, spuse Muratow șocat.

Nuber se plecă pe neașteptate și ridică cu două degete depe podea un obiect.

Era un minunat colier de perle!

17

— Dumnezeu! Colierul furat! strigă aproape simultan Muratow și Isheim. Cum prin ce minune se află aici?

— Foarte simplu. A fost adus aci de u- nui dintre noi, care l-a scos din buzunar, din nebagare de seamă, când a căutat chibriturile. Când am intrat noi trei în odaie nu era încă pe jos.

Unul dintre noi,
gemu fabricantul. O
să ^nebunesc cu
afacerea asta. Cel
care l-a adus..., acela
desigur l-a și..

— Furați! strigă Muratow. Spune-o pe șleau. Ne găsim într-o frumoasă încurcătură, domnii mei. Unul dintre noi trei este hoțul.

— Cam așa pare, confirmă Nuber.

O clipă domni tăcere apăsătoare.

— Ei, cum? Întrerupse în cele din urmă Isheim tăcerea.

— Cred, să înapoiem în primul rând contesul colierului, spuse Muratow. Cel mai bun lucru ar fi să-i spunem, că s'a găsit undeva. N'o să batem doar toba cu afacerea asta. Nu-i așa Nuber? Acesta dădu din cap.

Când Muratow se anunță a doua zi devreme la Isheim. fabricantul îl primi în toanele cele mai rele.

— M'am gândit toată noaptea la afacerea cu colierul de perle, spuse el supărat și nu pot s'o rezolv.

— Să lăsăm deocamdată deschisă chestiunea, spuse Muratow.

Vin astăzi în altă chestiune.

— În altă chestiune?

— Da. Muratow scoase din servietă sa o hârtie și o puse pe masă în fața lui Isheim.

Poliția asta de 10.000 de mărci poartă semnătura ta. Poliția dorește o lămurire și anume, dacă recunoști că semnătura îți aparține.

Fabricantul își scoase ochelarii din buzunar și cercetă hârtia.

— Îscălitura este falsificată.

— Am bănuit imediat, când ni s'a anunțat cazul de către casierul băncii.

— Îți este suficientă declarația mea? Da? Atunci lasă-mă te rog acum singur. Am mult de lucru și în afacerea asta puteți lua singurii măsurile cuvenite.

— Încă o clipă te rog, spuse Muratow încet. Nu vrei să știi cine ți-a falsificat semnătura?

— Nu, răspunse scurt fabricantul și-și încruntă sprincenele. Nu mă interesează.

— Persoana falsificatorului ne este însă cunoscută, îl întrerupse inspectorul. Trebuie să-ți spun cine e, deoarece este o persoană care ți-e apropiată.

— Cine-i? întrebă aspru fabricantul.

— Semnătura a fost falsificată de soția ta, dragă Waldemar, spuse Muratow.

— Minți! strigă Isheim. Degetele lui a- pucară convulsiv fața de masă.

— Nu, Waldemar. Avem dovezi ndn- doelnice. Isheim se plecă gemând peste poliță. Ro- șeața furiei îi pierise din obraji, făcând loc unei palori fantomatice. Ridică deodată hotărît capul.

— Te înșeli, spuse el mândru. Soția mea nu este o delicventă. Semnătura este autentică. Îmi amintesc acum foarte bine...

Muratow își ridică mirat privirile. Recă- păță însă imediat stăpânirea asupra mușchilor feții.

— E cu totul altceva atunci, spuse el și se ridică plecându-se formal.

18

— Chelner, plata! sptise de Gorny și puse, deoparte ziarul ije care-l studiasse a- proape două ore. Privirile nu i se deslipeau de la fereastră. Văzu pe un individ, care eșise tocmai pe o ușă care se afla exact peste drum de cafenea și care privi cercetător în dreapta și în stânga. Puțin după aceea cheamă un automobil și plecă. De Gorny nici nu se gândea să-l urmărească. Se strecură din contra pe ușa pe care tocmai eșise celălalt.

De Gorny se opri cu
două scări mai sus.
Deschise repede ușa
cu un paspartu și a-
poi mai deschise
una. Deși era plină
zi, în camere
domnea îutunerecul..
De Gorny se mișca
însă în această semi

obscuritate atât de sigur și de nestingherit, ca un om care cunoștea exact planul casei

În fine deschise și închise în urma sa ultima ușă.
Deabia acum își apăsase lampă de buzunar. Se așeză
la o masă de lucru, care se afla într'un colț. Peste toată
masa se aflau împrăștiate hîrtii, scrisori și acte. De
Gorny surse. Dăduse cu ochii de câteva scrisori care îi
fuseseră sustrate cu vreo două zile mai înainte din
locuința sa. Bănuise imediat **că va găsi aci** - 87 — unele
din lucrurile furate. Fuiorul de lu- 'mină al lanternei trecu
grabnic și tremurător peste vraful de hîrtii și se opri în
cele din urmă pe călimara de marmură. De Gorny se
plecă încordat. Atenția sa se concentra asupra celor,
două cupe, una cu cerneală verde, iar cealaltă cu
cerneală roșie.
, Scoase un toc din buzunar. Muiă penița pe rând. Întâi
într'una , apoi în cealaltă din cerneluri. De fiecare dată
scrise câteva cuvinte în notesul lui. Apoi uscă cele scrise
cu o hîrtie pe care o adusese cu el și scoase în cele din
urmă din buzunar o retortă și un capăt de lumânare.
Stătu liniștit vreme de câteva minute. Tinea retorta cu
un clește peste lumânarea aprinsă. Conținutul retortei,
un lichid de o culoare nedefinită, începu să fiarbă. De
Gorny ținu în aceeaș clipă peste el notesul său cu cele
scrise în el. Apoi stinse din nou lumânarea și privi scrisul
la lumina lan- ternii. Fața i se întunecă. Scrisul nu arăta
nici un fel de schimbare.
Fără să mai stea mult pe gânduri se a- pucă din nou de
lucru. Se căută prin buzunare și scoase la iveală câteva
sticlețe. Unele erau goale, altele conțineau lichide de
jiferite culori. De Gorny turnă atent în două din cele
goale, conținutul călimărilor și le umplu la loc din alte
două. Un suris satisfăcut îi juca în colțul buzelor.
— Așa, dragă Gabriel, murmură el, asta este
răspunsul lui de Gorny la încercarea ta de asasinat,
neisbutită
Tăcut, după cum venise, părăsi apoi locuința. Ajuns în
stradă luă un automobil și se duse la atelierele societății
„Neptun- Film”. Recomandându-se ca industriaș de filme
din Anglia reuși cu ușurință să a- jungă până la director,
în sanctuar. Potentatul filmului se ridică serviabil la in-
trarea lui.
— Cu .ce vă pot servi, domnule ăă... de G'irmv,
acesta este numele, ă... dacă nu mă înșel...

De Gorny luă loc și începu fără ocol : — Am văzut acum câteva zile ultimul film al prețioasei dumneavoastră societăți

„Lumea interlopă a Berlinului”. Filmul mi-a plăcut foarte mult. Aș dori să întreb, care ar fi vederile dumneavoastră cu privire la un eventual contract general, care ar privi prezentarea acestui film în Anglia. Fără nici un obligo, bineînțeles. După cum vor fi condițiunile, aș...

Directorul se ridică pe neașteptate.

— Îmi pare foarte rău, domnule de Gorny. O vânzare a drepturilor de prezentare â... pentru Anglia, â... nici nu poate fi discutată. Mă scuzați, am foarte puțin timp. Mă veți înțelege, â...

— Desigur, desigur cñ înțelep **spuse** de Gorny răzând. Vreți să scăpați de mine.

”

Răspundeți-mi însă vă rog numai la o singură întrebare:

— Dece nu poate fi discutată vânzarea dreptului pentru Anglia? Dece? Dacă v’ăș oferi dublul sumei obicinuite, atunci... nu s’ar putea totuși...

— Nu, nici atunci, îl întrerupse directorul supărat.

Chiar dacă mi-ați oferi suma înzecită, însutită. Dar acum, â... scu- zați-ma vă rog. Afacerile mele nu sufer întârziere...

De Gorny își dădu seama că aci nu poate afla mai multe și salută, spre marea ușurare a mult-chinutului director. Ajuns în atelier, de Gorny opri pe un lucrător.

— Salutare amice, spuse de Gorny v Cum stăm cu arta?. Cum îi merge nev și copiilor?

Celălalt se întoarse artăgos.

— Nu vezi că nu am timp pentru convorbiri particulare?

De Gorny scoase calm din buzunar o bancnotă de douăzeci de mărci; — Nici acum?

— Mba da... omul surise deodată.

— Bagă de seamă, începu de Gorny. Am voit să cumpăr dela șeful vostru dreptul de reprezentare a filmului „Lumea interlopă a Berlinului” pentru Anglia. M’a refuzat fără ocol. N’ai putea să-mi spui de **ce?**

Lucrătorul șueră încet printre dinți

— .Vrei să cumperi „Lumea interlopă”? Nici nu o putem vinde.

— Da dece nu?

— Păi am avut ghinion cu filmul ăsta. Când am terminat tot filmul, ce crezi că se întâmplă?

— N'am ideei!

— Cred și eu. A ars întreaga producție. Nu ne-au mai rămas decât două copii.

— - Au ars?

— Da, ars pur și simplu. Și când se prepara premiera filmului ăsta blestemat, a dispărut și una din copii.

— Cum așa pur și simplu?

— Pur și simplu! Și acum nu mai a- vem decât o singură copie și de asta avem noi nevoie.

De Gorny dădu din cap: — Acuma înțeleg. Mulțumesc !

19

Nina sta într-o cafenea mică și-i aștepta pe Wang Ho. El îi spusese să vie aci.

— Bună ziua, miss Holm, spuse deodată lângă ea glasul celui așteptat.

Apoi Wang tăcu și-și suci stângaci cu degetele lui svelte, o țigare. O privi deodată pătrunzător pe Nina și spuse scurt:

— Păzește-te de englez!

Nina sări în sus: — Nu te vei fi gândit la de .Gorny. E...

A

Dece să pomenesti nume, spuse el încet și sumbru. Povestește-mi tot ce știi despre englez.

— Nu-i prea mult, spuse Nina. Apoi povesti în câteva cuvinte cum l-a cunoscut la colega ei, cum a prevenit-o la timp când cu sosirea poliției și că a mai întâlnit-o de câteva ori.

— Gândește-te bine, spuse Wang Ho, când Nina tăcu. Nu ai avut cumva inconștient impresia, că omul acesta voia ceva că avea nevoie de dumneata într'un scop anumit? Nu te-a întrebat niciodată nimic — nu te-a descusut?

— Nu, făspuse Nina sigură. Are, ne- îndoelnic, cele mai bune intenții față de mine.

Chinezul dădu ironic din cap.

— Nici vorbă că are cele mai bune intenții. Știi ce a povestit a lor noștri despre dumneata?

— Ce?

— Că și el crede că ai trădat, dar că-i roagă să amâie deocamdată cu câteva zile executarea pedepsii cu moartea, căci până atunci va fi în măsură să aducă dovezile neîndoelnice ale vinii dumitale.

— Nu se poate, șopti Nina. Wang Ho, te înșeli.

Nu se poate.

— Nu mă 'nșel, spuse chinezul serios.

Gândește-te bine încă odată. Nu te-a interogat?

— *Nu, cu siguranță că nu. Nu am discutat decât despre lucruri neînsemnate. Nu m'a întrebat niciodată nimic. Cel mult... dar asta este ceva cu totul neînsemnat. Nu, nu...

— Spune, spune te rog. La un asemenea om nu este nimic neînsemnat. Despre ce te-a întrebat?

— Dar e o prostie, Wang Ho. O chestiune particulară, care nu putea avea nici un interes pentru el. S'a interesat de fostul meu logodnic.

— Ai fost logodită?

— Da, cu mulți ani de zile înainte. Când eram foarte tânără. E o chestiune trecută și uitată.

— Va trebui să-mi spui odată, foarte a- mănunțit povestea logodnei dumitale. Acuma n'avem timp. Hăspunde-mi. Când a început să vorbească despre chestiunea asta?

— Acum trei zile. Mie nu-mi prea place să vorbesc despre asta. A băgat de seamă și nu a mai pus nici o întrebare.

— Bine. Și când, apoi, i-ai povestit totul?

— Eri. Discuția a alunecat din întâmplare asupra logodnelor din trecut. Atunci i-am povestit.

—; Așadar eri, spuse Wang Ho serios. Și alaltăeri și-a dat Neînduraților raportul. Asta înseamnă că începând de eri te afli în pericol de moarte. Căci acum, când — 93 —

T

știe ceace voia să știe, te va învinui fără îndurare de trădare. Atâta vreme cât nu i-ai povestit istoria logodnei dumitale eri în siguranță. Acuma este prea târziu .Mai știa cineva despre logodna asta?

— Da, D-na Schmidt-Lindner. Dar nimic precis.

— Acum văd limpede. Femeea asta a fost vrăme de un an, la Londra, iubita lui. Când s'a plictisit de ea, a denunțat-o poliției. A căpătat un an și jumătate închisoare. Mai târziu a obținut să fie trimisă de Neîndurați la Berlin. A aflat povestea dumitale prin această femeie. După aceea te-a încurcat până ce i-ai povestit totul. Și acum se va lepăda și de dumneata, fiindcă nu-i mai ești necesară.

— Și ce ai de gând să faci, îl întreabă Nina.

— Deocamdată te voi observa și te voi păzi. Wang Ho se plecă și spuse cuvintele următoare încet, aproape imperceptibil: — „el se află sub protecția specială a Marelui Neîndurat... poate că este chi^r el acela...

— Cum? De Gormy — Marele Neîndurat? exclamă Nina.

Taci, îi porunci chinezul. Ne arunci în primejdie — și pe dumneata și pe mine. Oamenii au început să se uite la noi. Tre- bue să plecăm imediat. Nu afirm, dar e posibil să fie. Peste câteva zile este ședința secretă a înaltului Sfat al Nelinduraților.Stiu că în acea zi dușmanul va încerca să-l distrugă pe englez. Să sperăm că-i va reuși. L-ar scuti pe Wang Ho de multă treabă. Pleacă acuma! Nina se ridică fără să spuie un cuvânt și porni grăbit spre ușă. Se sperie când văzu cum se ridică dintr'un colț un bărbat, care o urmă. Era un individ lat în spete, înalt, cu un obraz comun. Nu ajunsese însă la ușă, când chinezul sări sprinten între ea și uriaș.

— Oprește-te, atletule, strigă chinezul cu glas strident, iar ochii săi mici și oblici scăpărau și scânteiau. Individul rânji înveselit. Privea batjocoritor statura mică a lui Wang Ho, care părea plâpândă și ca de pitic pe lângă a lui. Ochii săi se aprinseră apoi de furie.

— Piei din calea mea, broască răioasă, urlă el. Chinezul nu se mișca din loc. Corpul său mic părea împietrit. Numai maxilarele îi svăceau. Uriașul își ridică laba imensă. Nina scoase un tipăt. Chinezul se plecase înăă cu repeziciunea fulgerului. Lovitura, care l-ar fi sdrobit fără îndoială, căzu alături. Statura matahaloasă a adversarului își pierdu o clipă cumpăneala, în urma propriului avânt. Wang Ho puse mâna pe una din măsute, o învârti cu ușurință peste cap vreme de o secundă, și.o repezi vâjă- ind în capul uriașului. Colosul se prăbuiși ca un copac doborât.

Tabloul se schimbă într'o clipă. Din toate părțile năvăleau acum dușmani asupra chinezului. Dar acesta, care o și împinsese pe Nina, pe ușă afară, se năpusti imediat în urma ei, trănti cu putere ușa după sine și întepenî un drug de fer care se afla prin apropiere, cu atâta îndemânătecie și iuteală între ușă și perețele din față, încât toate opintelile urmăritorilor rămaseră pentru moment zadarnice.

Când Nina, după câteva minute, deschise cu cheia ei proprie, ușa casei lui Malm- green și se strecură încet prin coridor, auzi pe cineva umblând în sus și în jos prin camera Șefului.

— Are vizită se gândi ea și chibzui, ce trebuie să facă. Stătu la îndoială câteva secunde, apoi bătu hotărâtă la ușă. Întâi de două ori scurt una după alta, apoi încăoda- tă după un răstimp. Exact așa cum obiș- nuia să bată Wang Ho.

— Vino încoace! Haide Wang Ho, miș- că-te odată! auzi ea glasul nerăbdător» al lui Malmgreen.

Nina intră repede. Însăpământată descinse ochii mari. În fața ei sta drept ca lumânarea, Malmgreen, paraliticul. Privirile lui Malmgreen o fixau pătrunzătoare și în- tunecate.

— Căine, strigă el deodată sălbatec. Unde ai stat ascuns, chinez blestemat?

— A înnebunit, se gândi Nina. Mă confundă cu Wang Ho.

— Nu sunt mititica ta! Și voi vorbi cu tonul care-mi place, fie că ești, fie că nu ești obișnuit. Răspunde. Cum a "ajuns poliția să mă bănuiască pe mine?" De Gorny dădu din umeri: — Pecăt cred, fiindcă am cam spus-o eu poliției, răspunse el liniștit.

— Dar nu este adevărat, strigă Lu.

Desigur că nu este adevărat, dădu el din cap. Dar ^{ea} o pot dovedi. Și asta con-Vftg-5 mai mult decât dacă ar fi adevărat

— .De ce ai procedat atât de mărgșav — ah, asta este o expresie cu mult prea blajină pentru tine.

— Dece? Din două motive. În primul rând fiindcă nu ai venit alunei când te-am chemat. Dacă ai fi fost ascultătoare, îți-ași fi spus că am imediată nevoie de zece mii de mărci, iar tu ai fi găsit desigur o cale pentru a face rost de bani.

— Nu, n'aș fi făcut-o. Mi-ai vorbit însă de două motive. Care este cel de al doilea motiv ?

— Stimatul tău soț, m'a dat fără rușine afară pe ușă alaltăeri, când am voit să-i tapez cu ceva bani.

Afacerea cu polița esfe una din măsurile mele represive.

— Șantagiile tale nu vor avea succes la bărbatul meu, strigă Lu infuriată. Viața lui este curată și fără pată.

— Ești atât de sigură? spuse el batjocoritor. Soțul tău va trebui să scoată zilele a- cesteia o mulțime de bani, dacă nu preferă să fie arestat și condamnat pentru profesia de tăinuitor.

— Nu este adevărat.

— Ba da, draga mea. Soțul tău, cu viața lui nepătată, este unul dintre cei mai mari și mai abili tăinuitori ai Neinduraților.Dar nu este adevărat. E o minciună. !*e- Te repeți dragă, spuse de Gorny plictisit. Dar ca să revenim la chestiunea noastră — ce vrei în definitiv de la mine?

— Vreau să știu ce ai spus poliției, ca să pot dovedi că totul este minciună și înșelătorie.

— Ești foarte sinceră! Ascultă-mă deci. Una dintre servitoarele voastre a venit cu polița în chestiune la bancă și a cerut, cu totul împotriva uzului, să i se dea imediat bani numerar. Un inspector de poliție, și anume neînsemnata mea persoană, l-a determinat pe casier să dea urmare cererii fetii și să-i numere banii. Dacă soțul tău, împotriva așteptărilor, n'ar fi recunoscut semnătura care de altfel nu-i aparține, atunci, fata ar fi fost interogată și ar fi declarat sub prestare de jurământ, că a fost trimisă de Lu Isheim, ba chiar că ar fi văzut ea însăși, cum a scris susnumita doamnă semnătura pe poliță. În realitate am comis eu însumi falsul grosolan și am primit banii din partea fetii. Simplu, nu?

— Foarte simplu, recunosc Lu. Dar mai simplu va proceda numita doamnă. Se va duce anume direct la poliție și va reclama cazul.

— În cazul acesta voi fi constrâns, spre marea mea durere, să expun cazul tău Neinduraților. Aceștia numesc succint asemenea denunțuri — trădare și se consideră obligați, din punct de vedere moral, să «e» 1Q1 s

ștoAi t din înregistrul celor vii pe un mem- biu c-t^ procedează în felul acesta.

— Vo: denunța atunci eu Neinduraților căzui, dec 11a Lu amenințătoare.

— Fa-o! spuse el răsând. În schimb voi inform i poliția

întâmplător tocmai puțin strâmtorat. Nu m'ai putea ajuta cu patruzeci de mii de mărci?

— Nu, spuse deodată Nuber.

— Nu? Poate că te mai gândești. Nu o să mă lași în încurcătură, Nuber?

— M'am gândit, răspunse Nuber.

— Păcat, spuse încet de Gorny, O să fie foarte dezagreadabil.

— Pentru cine?

— Ah, pentru mine bineînțeles.

— Te cred! Nuber își scoase fulgerător haina și-și suflecă mânicile cămeșii.

— Gata! strigă el deodată cu glas schimbat. Socoteala ta nu s'a potrivit de data asta de Gorny. Haide! Jos cu boarfele inutile.

Ce, ai înebunit, întrebă celălalt mojić

— .Cum vrei. declară Nuber și-vși puse prudent ochelarii pe marginea mesii. Din parte-mi poți să rămâi și cu boarfele pe tine. Te vor stingheri însă, te avertizez. Mai înainte ca de Gorny să fi putut face o mișcare de apărare, Nuber, care era a- preciaabil mai mic, se năpusti asupra lui și-i repezi un pumn în obraz, de-i pieri văzul și azul.

— Asta a fost numai un aperitiv, spuse Nuber calm. Apără-te, omule. Ce caraghios ești. Stai ca o curcă plouată și te lași lovit.

De Gorny își reveni din amețeală. Tremurând de furie își scoase haina și se repezi asupra adversarului său.

— Ei vezii strigă Nuber mulțumit și sări sprinten într-o parte. Imediat își luă însă avânt spre a-i plasa o nouă lovitură formidabilă. Isbise în plin. Genunchii lui de Gorny se îndoiră. Se prăbuși.

— Trebuie să înveți boxul, își dădu cu părerea Nuber. Nu merge așa. Să-ți dai sufletul la a doua lovitură! Haide! Sus! Nu ești încă knock-out.

Avea dreptate. De Gorny se ridică clăti-nându-se. Întinse deodată mâna înspre haina scoasă și o strecură în buzunar. Nuber îl cuprinse mâna cu putere, i-o smulse din buzunar, îi luă revolverul și-l aruncă pe divan.

— Nu, dragule, spuse el răsând din inimă. Nu ai voie aci să tragi. Ai putea să-mi strici mobila, De Gorny se repezi din **nou, orb de furie**, asupra adversarului **său. Două. trei lovituri** isbiră umărul lui Nuber. **Acesta ocoli** abil următoarea și trecu din **nou la atac**. De Gorny scâncea. O dără subțire **de** sânge i se scurgea de pe frunte peste **obraz**.

— Lasă-mă, bolborosi el.

— Doar n'o să mă lași încurcat! îl ironi- ză Nuber. Atenție! strigă el. Acuma închei socoteala, de Gorny. Pumnul său lovi trosnind bărbia adversarului. Sângele tăgăni. Loviturile curgeau acuma ca grindina. De Gorny renunță la orice încercare de apărare. Se clătina. Ge-

mând, căută să afle un punct de reazim în gol. Căzu duduind la pământ.

— Out! spuse Nuber batjocoritor și privi, vădit mulțumit, la halul jalnic al învinsului său. Când de Gorny își veni în fire, Nuber ședea, spălat și îmbrăcat cu un costum nou, într'un fotoliu și fuma mulțumit o țigară.

— Ei, cum îți merge? se interesă el. Poți continua tratativele, domnule coleg?

Un mărait care aproape că nu mai avea nimic omenesc fu răspunsul

— Ar fi trebuit să te gândești, că am fost pe vremuri în Canada, spuse Nuber și suflă fumul departe de el. Sunt ispitit uneori să mă port așa cum am fost obișnuit pe a- colo... Tăcu vreme de o secundă, apoi **continuă:** Ești un șantagist, de Gorny. Ești un mizerabil. Dar lucrurile astea le știi și dumneata. Ești ordinar, meschin și viclean, dar, oricum, nu ești prost. Cum ai putut să fii atât de idiot și să-ți încerci meșteșugurile tocmai asupra mea? Zău că sunt uimit.

Nuber se ridică, își stinse țigara și făcu câțiva pași prin cameră. — Așa, spuse el după un răstimp, acumă spală-ți boiaua roșie depe obraz — ți-am pregătit apă — și apoi du-te acasă, culcă-te frumos și fă nani cuminte în pătuc. Măine cară-te însă la Londra. În țara succeselor dumitale. Mi-e teamă că o să regreti amarnic, dacă rămâi mai multă vreme pe la noi.

De Gorny se ridică cu greutate. Se duse clătinându-se la toaletă și îndepărtă urmele sângeroase ale luptei. Apoi porni spre ușă. Se întoarse deodată: — Nuber, spuse el răspicat, nu plec mâine la Londra. Nici mâine și nici peste câteva zile. Voi vorbi însă mâine despre dumneata poliției. Aș vrea să văd ce impresie va face acolo chestia cu Canada. Dumneata ai vrut astfel, îmi pare rău de dumneata.

— Mai plângi câteva lacrimi de crocodil, de Gorny, strigă Nuber vesel. Să știi de altfel, de Gorny, că și eu ți-am studiat în amănunțime viața. Cunosk și secretul puterii tale. Îți reușește totul fiindcă nu ai - 107 - fost încă la închisoare. Cum **vei fi pedepsit** vreodată, atunci ești pierdut. **Treime** să-ți atrag atenția, între altele, **că** șantajul se pedepsește cu închisoarea. Sunt absolut sigur. Noapte bună!

— Te voi denunța, strigă de Gorny, tremurând de furie. Poți să fii sigur.

Sunt convins, chiar,
răspunse Nuber
prietenos

.A doua zi dimineață, Nuber, împreună cu doi tovarăși cu priviri ursuze, veni la locuința fabricantului Isheim. Făcu un semn lui James care deschise ușa și-l trase de o parte.

— E aici? Întrebă el încet.
— Da. A dejunat chiar acuma și-și citește ziarele. Nu mă veți trăda. Mi-ai făgăduit.

— Nici o grijă! Glasul său avea o intonație disprețuitoare. Ne mai poți fi de folos în viitor. Avem nevoie de oameni ca dumneata.

Isheim se ridică mirat la intrarea lui Nuber.

— Nu înțeleg... murmură el. Ce doriți de la mine. Ce înseamnă asta?

— Vă rog să ertați, spuse Nuber politicos. S'a făcut un denunț împotriva dv. Am imputernicirea de a face o percheziție în locuința dv. Vă rog să cercetați aceste hârtii.

Isheim îl fixă înspăimântat pe inspectorul de poliție.

— Mă rog, spuse el cu un glas ce tremura ușor.

Percheziționați încăperile.

Fără să privească măcar în camerele celelalte, Nuber se duse direct în bibliotecă.

Făcu un semn oamenilor săi, cari se puseră imediat pe lucru. Procedară cu o pedantă minuțiozitate.

Covoarele fură strânse, mesele și canapelele mutate din loc și cercetate dacă nu au sertare secrete, iar podeaua și perii (ii) fură controlate centimetru cu centimetru.

Cărțile au fost scoase toate din rafturi, cercetate fiecare în parte, scuturate și controlate filă cu filă.

— Nimic, nimic, spuse unul dintre ei după o căutare zădarnică de jumătate de oră.

Nuber clătină din cap: — Mai departe, continuați. Dăți jos tablourile și desfaceți căminul.

Isheim tuși puțin. Se pare că sunteți totuși greșit informați, domnule Nuber, — spuse el cu un surâs forțat.

Inspectorul de poliție înălță din umeri.

— Exclus, spuse el foarte sigur. Vreau să vă spun ceva, domnule Isheim. Cunosk deja ascunzătoarea. Isheim păru că-și pierde pentru o clipă stăpânirea de sine. Nuber sări în picioare și se duse deodată spre fereastră.

— Aici e, spuse el scurt și lovi pervazul. Domnilor, lăsați în pace căminul. Spargeți zidul aici.

— Nu-i nevoie, spuse încet Isheim și se apropie de fereastră. O ușoară apăsare în- tr'un loc anumit al cercevelei ferestrei — apoi trase în sus scândura, iar Nuber văzu o scobitură, cure era umplută cu vată și ta- laș. Isheim băgă mâna înăuntru și desfăcu vata. **Sub** ea străluciau și scânteiau în toate culorile — ceasornice, tabachere, brățări, inele și coliere de perle. Alături se aflau și mai multe portmoneuri și genți de bani.

— Mulțumesc, spuse Nuber calm.

— Spune-mi te rog, cine m'a denunțat? Întrebă Isheim.

— Regret, dar nu pot.

— Am construit singur ascunzătoarea cu o muncă grea, spuse Isheim. Nu am putut fi observat de nimeni. Nu înțeleg cum de ați știut unde se află ascunzătoarea? Nuber zâmbi: — Vă pot deslegă enigma asta, domnule Isheim. Denunțătorul nu cunoștea locul ascunzătoarei. Ne-a indicat numai biblioteca, susținând că este locul unde presupune că există. Nici eu nu știam unde se află. V'ați trădat singur. A fost un truc foarte simplu... Când v'am spus de la obraz, că cunosc deja locul ascunzătoarei, v'ați uitat imediat spre fereastră. Asta a fost...

Asta a fost... spuse Isheim încet. Așa dar tot nu am vocație de bandit.■— Îmi pare foarte rău, spuse inspectorul de poliție devenind din nou' serios, dar — 111 - este datoria mea să vă arestez imediat. Doriți să controlați mandatul de arestare?

— Pentru ce, refuză discret Isheim. Îmi veți îngădui, cred, să-mi iau rămas bun dela soția mea?

Nuber dădu cu
părere de rău din
umeri: — Îmi e foarte
neplăcut domnule
Isheim, spuse el
prietenos, dar
tocmai lucrul acesta
nu vi-l pot admite
sub nici un motiv

.Din ziua în care descoperise că Malm- green este orb, Nina trăia într'o permanentă stare de frică și neliniște. În purtarea lui Malmgreen față de Wang Ho intervenise o schimbare vădită. Cu toată firea sa aspră, el nu fusese niciodată neprietenos față de Chinez. Acuma însă îl trata ca pe un câine. Chinezul îndura toate cu o răbdare pur și simplu nemărginită. Numai privirile sale, îndreptate asupra celui ca- re-l chinuia, scânteiau din când în când dușmănoase și pline de răutate.

Nina bănuia situația. Oriunde sta ea, oriunde se ducea, Chinezul era pretutindeni undeva prin apropierea ei. Nici o mirare că Malmgreen era furios.

Împotriva obiceiului său,, Malmgreen făcea astăzi pauze foarte mari, în timpul dictării diferitelor scrisori. Avea

probabil multe griji. Unele fraze din scrisori, fraze pe care Nina credea, că le înțelege cu a- proximație, sunau îngrijorător. Expresii ca „înlăturat” și „făcut inofensiv” se întâlneau acum mult mai des ca înainte.
O bătaie specială la ușă. Puțin după a- ceea chinezul intră înăuntru.
— Un domn dorește să vorbească stăpânului meu, spuse el umil și adăugă câteva cuvinte în limba chineză.

- 113 -

— **8**Poți pleca. Ți spuse Malmgreen. **Nu** mai am azi nevoie de dumneata.

Nina ieși afară din coridor. Îl văzu pe Wang Ho, alergând pe coridor după ea, vădit turburat. O apucă cu pumn de fer de mână și o smulse de lângă ușă.

— Vizitatorul te cunoaște, șueră el. E Horn, dela cursul de perfecționare. Dumneata nu trebuie să-l vezi, căci nu trebuie să știe că ai aflat ceva de venirea lui aici.

— Înțeleg acum, spuse Nina încet. Știe de altfel Malmgreen, că eu sunt „svelta”?

— Știe de eri. Cred că este hotărât să te distrugă. Știi prea multe...

Wang Ho o ascunse grabnic pe Nina în spatele unei draperii.

— Dispari, după ce-l voi fi introdus pe Horn, șopti el.

De aici, du-te imediat la inspectorul Muratow.

Puțin după aceea îl conduse pe vizitator în camera lui Malmgreen. Orbul tăcea. De abia după ce chinezul închise puțin cam sgomotos ușa în urma sa, începu să vorbească.

— Te-am chemat aici, fiindcă am să-ți dau o însărcinare. Dar despre asta vom vorbi mai târziu. Spune-mi înainte de toate — cum se face că filmul în chestiune mai este reprezentat încă, cu toate dispozițiile mele categorice?

Horn începu să se simtă cam stingherit.

— Gabriel mi-a dat mie personal însărcinarea să împiedic reprezentăția. Mai ani însă simultan încă patru chestiuni. Nu mă pot rupe în bucăți... de aceea...

— Ai perfectă dreptate, spuse Malmgreen foarte prietenos spre marea mirare a lui Horn. Spune-i lui Gabriel că te-am scutit de toate însărcinările. Dumneata personal însă, Horn, te vei consacra cu totul chestiunii pe care ți-o voi încredința acum. M'ai înțeles?

Horn dădu din cap: — Vă puteți bizui pe mine.

— Bagă de seamă! Orbul își scăzu glasul. Îl știi pe blestematul de Chinez care se află în casă la mine? Cu asta nu este ceva în regulă. Îl vei pune sub observație, îl vei urma pas cu pas și îmi vei raporta numai mie — însă numai verbal — tot ceea ce vei observa. Asta este însă numai o parte a problemei. Individul acesta are un

frate de vreo zece ani. Acesta a auzit și a văzut, din întâmplare, lucruri care nu erau nici pentru urechile și nici pentru ochii lui. Afacerea noastră este amenințată prin aceasta. Ai grijă ca acest pericol să fie înlăturat. Mă înțelegi, nu-i așa?

— Vă înțeleg perfect. Dar, continuă Malmgreen și mai încet și mai insinuant, trebuie să fie un accident absolut natural. Nu trebuie să existe nici cel mai vag indiciu de crimă.

Malmgreen își ridică deodată turburat, capul: — N'ai văzut nimic? Întrebă el abia trăgându-și respirația. Am auzit un zgomot.

Horn se întoarse brusc. Apoi clătină din cap: — Nimic, domnule Malmgreen. Nu este nimic suspect.

— Ochii voștri nu merită doi bani, mormăi el furios. Văd cu urechile mai bine decât vedeți voi cu ochii. Am văzut un spion. Am văzut cum își ține respirația, am văzut cum a dat drumul draperiei și am văzut cum s'a strecurat afară. Repede! Vezi cine a fost!

Horn se ridicase și se îndreptase spre ușă.

— Nu acolo, strigă orbul săcăit. Vezi ușa secretă din dosul draperiei dela stânga. Dă într'un coridor. A treia ușă pe dreapta este camera lui Wang Ho. Vezi dacă n'a fost el. Dacă da, atunci înjunghie-l imediat. Repede!

Repede!

Horn se strecură până lângă ușa indicată și o deschise brusc. Coridorul era întunecat și pustiu. Horn își scoase revolverul și înainta pipăind pereții dreapta. Prin cea de a treia ușă, care era numai proptită se strecura o palidă rază de lumină. Horn strecură prudent revolverul pe crăpătura îngustă și apoi deschise încet și treptat ușa. Respirând ușurat rămase în cadrul ușii. Văzu o odaie mică dar curată. Pe o rogojină, la pământ, sta culcat Chinezul. Alături de el pipa de opiu. O lampă mică răspândea o lumină palidă și molcomă. Pieptul Chinezului se ridica și se lăsa în respirații regulate. Horn se apropiă și sguduit brutal umerii celui ce dormea.

— Lasă-mă... bolborosi Wang Ho. Zeii... puternicii zei ai împărăției fililor soarelui... vorbesc... lasă-i să vorbească cu mine...

— Hm! făcu Horn gânditor. Pare să fie complet amețit. Își băgă din nou liniștit revolverul în buzunar și dădu să plece. Deodată rămase încrămențit locului. Se plecă repede și privi atent tălpile chinezului. Talpa unui pantof era umedă. Horn se ridică încet. Privirile sale rămăseseră ca vrăjite, fixând o mică baltă de apă de lângă ușă. Horn se întoarse brusc spre chinez. Privea acum în doi ochi larg deschiși. Din ochii aceștia vorbea o ură nemărginită. Horn își duse speriat mâna spre buzunar. N'apucă însă să-și scoată revolverul, căci chinezul se ridicase în sus în-

ocmai ca a panteră
atacându-l. Horn se
prăbuși prin forța
isbiturii. Îl
străfulgera o durere
puternică. Apoi nu
mai simți nimic

.În timp ce în locuința lui Malmgreen se întâmplau toate acestea, Nina sta în fața lui Muratow, în odaia de burlac, simplu și sărăcăcios mobilată, a acestuia.
— Știi, Nina, spuse Muratow, de fapt am toate motivele să fiu indispus astăzi, căci prietenului meu

23

Isheim — îți aduci aminte, am vorbit de curând despre el — i s'a întâmplat ceva îngrozitor. A fost arestat azi dimineață de unul dintre colegii mei, după ce, în urma ivnei perchezii, s'a constatat că ține în casă lucruri de furat.

— În cazul acesta, prietenul dumitale a fost un tainuitor, răspunse Nina rece.

— Nu-mi vine să cred, strigă Muratow, clătînând capul. Îl cunosc de mult pe Isheim și nu-l cred capabil de așa ceva. Dar asta este numai o parte din întâmplările de azi. Îți dai seama că știrea arestării lui Isheim a străbătut orașul ca fulgerul. Rezultatul a fost că acțiunile societății Isheim și-au pierdut toată valoarea în câteva ore. Averea i-a fost imediat sechestrată. Se presupune că a fost realizată exclusiv pe căi incorecte. Încrederea a dispărut. Acțiunile nu mai coteau la închiderea bursei decât 12 puncte și e probabil că mâine vor cădea și mai mult. Și acum vine ironia soartei. Colegul care l-a arestat pe Isheim este bogat și și-a investit toți banii în acțiuni Isheim. Dăduse însă de acum câteva zile dispoziție băncii lui, să vândă acțiunile. Banca a speculat totuși. Nu numai că nu a executat dispoziția prietenului meu, dar a mai cumpărat pachete mari de acțiuni Isheim. La ora 11 dimineața a izbucnit criza. Colegul meu a devenit un cerșetor datorită propriei sale capacități.

— Ah! strigă Nina compătimitoare. Îmi pare foarte rău.

— Dar ceea ce este curios în toată afacerea, continuă Muratow, este că prietenul meu nu pare să se sinchisească deloc de ruina lui. A fost întotdeauna un tip curios, dar de data asta nu mai înțeleg ce este cu Nuber ăsta.

— Nuber? Nina rămase încremenită.

— Da, răspunse Muratow înciudat. Dar ce este?...

— Cum îl mai cheamă? îl întrerupse Nina nerăbdătoare.

— Herbert! răspunse Muratow.

— De când îl cunoști pe Nuber? mai întrebă ea fără ezitare.

— De când lucrez la Berlin. Am fost permutat aci dela Colonia. E cam un an de atunci.

— Cum arată? Ce fire, ce caracter are? Povestește-mi totul ce știi despre el. Nu știu prea mult. Nuber trăește foarte retras. În meseria lui este foarte **destoinic** și e probabil că are un viitor frumos. **Cum** este în viața particulară nu știu. Aproape **că** nu l-am auzit scoțând un cuvânt care **să nu** fie în legătură cu slujba. Ca exterior, **este** de o spulcuială pedantă, aproape feminină. Altfel este un băiat extrem de cinstit și **vi-** teaz, în care se află cred un sămbure mult mai bun decât s'ar putea ghici în urma unei cunoștințe superficiale.

— Te înșeli! strigă deodată Nina respirând adânc.

Nuber al dumitale este un ticălos !

Muratow o fixă uluit: — Bine, dar...

Nina nuri lăsă să spuie ce vrea: — Scrie-mi aici adresa lui!

Muratow complexă mut biletul care-i **fusese** întins.

— Să nu faci vreo prostie, spuse el nesigur.

— Nu voi face prostii, spuse ea dărză. Dar Nuber al dumitale se va căi pentru câteva prostii pe care le-a făcut, spuse Nina și trânti ușa în unna ei.

Muratow sări deodată în picioare. „Vreau, trebuie să știu ce legătură este între ea și Nuber”.

Tramvaiul îl duse în apropierea casei lui Nuber.

Ajunând acolo, Muratow **o** văzu pe Nina plătind unui taximetru și intrând **în** casă. Muratow mai așteptă **o .vre-** — **120 - me** apoi se strecură pe urma ei.

Rămase însă cu un etaj mai jos de locuința lui Nu- ber. Auzi cum se deschide o ușă. După aceea auzi glasul Ninei.

— Anunță-l pe domnul Nuber că doresc să-i vorbesc. Iată cartea mea de vizită.

Trecu un răstimp mai îndelungat. Apoi se auzi un glas profund, bărbătesc: Domnul Nuber se interesează dacă domnișoara dorește să-i vorbească în chestiuni de serviciu, sau în particular.

— Particular, sună răspunsul. Domnul Nuber își va aminti desigur de numele meu.

Trecu din nou un răstimp. Ușa scârțâi însfârșit, iar același glas de mai înainte se auzi iarăși: — Domnului Nuber îi pare foarte rău, dar nu primește principial în particular vizita doamnelor.

— A înnebunit probabil. Trebuie să-i vorbesc.

Anunță-mă încă odată...

— Nu are nici un rost stimată doamnă! spuse categoric glasul. Ordinele domnului Nuber sunt totdeauna definitive și fără apel.

— Așa? Spune-i atunci domnului Nuber că-i va părea rău, că a refuzat atât de categoric să mă primească. Comunică-i te rog.

— La ordinele dumneavoastră, stimată domnișoară.

Ușa se închise. **Muratow se grăbi să a-** lungă înaintea Ninei în stradă. **Abla** avusese timp să închidă ușa, când o văzu esind ca o furtună din casă. Mergea repede **și cu** capul plecat, străbătând câteva străduțe laterale. **O** umărea fără ca Nina să **bage** de seamă. Aerul fu sfâșiat deodată de **un** fluierat strident. Muratow o luă la goană, năpustindu-se din stradela laterală, cu revolverul scos. O mulțime care striga și sbiera, nebună în agitația ei, îi eși în cale. În mijlocul ei se afla un ghem negru, de nedescurcat, format din trupuri omenești încolăcite.

— Loc! Loc! urlă Muratow, trase câteva focuri în aer și îmbrânci deoparte pe cei cari se aflau în calea lui.

Se auzi un nou șuerat. De data aceasta chiar lângă Muratow. Văzu un polițist. Era înconjurat, înghesuit, prins de mulțime. Și lipit lângă el zăcea un trup negru ghemuit. Domni bine îmbrăcați și doamne loveau în el cu bastoane și umbrele, iar bărbați și femei sdrențăroase cu pumnii și călcăile. Pe toate fețele se putea citi un singur gând: moarte! Auzi apoi în mijlocul sgomotului asurzitor, câteva cuvinte, strigăte...

— Ucidetți-l, lînșatți-l! Spânzurați-l de felinar!

În fața ochilor lui Muratow se pusese o păclă. Văzu ce făcuse ca oamenii să devie - 122- fiare. Ceva mai încolo, nu departe de Irupul negru, lucea pe jos un talmeș-bal-meș groaznic de sânge și zdrențe. Cineva strigă deodată tare, acoperind sgomotul: — Iată încă unul! Un complice! Vrea să-l salveze. Loviii-!! Un baston isbi tâmpla lui Muratow. Iși dădu seama atunci că este vorba despre el, că mulțimea deslănțuită se va năpusti asupra sa. Se apără. Isbi ca un sălbatec în juru-i, cu patul revolverului. Era însă covârșit de forța superioară. Căzu în genunchi. Se ridică încă odată, se clătină...

Iată însă! În sfârșit. Un fluierat prelung, vibrant. Neîncetat, aproape, mereu mai a- proape. Semnalul automobilului poliției. Tabloul se schimbă subit în clipa următoare. Mulțimea se împrăștia. Brațe puternice de polițiști înhățau și nu mai dădeau drumul. Fetele contractate și descompuse de furie, se destinseră și deveniră calme. Muratow eși la iveală și se legitimă.

— Arestați-i pe toți, ordonă el. Pe ăsta, pe ăstăalt și pe ăsta... Se repezi spre polițistul pe care se străduia zadarnic puțin mai înainte să-l elibereze și-l întrebă: — Ce s'a întâmplat aici?

Om! Își scoase
chipiul și-și șterse
fața și capul cu o
batistă: — Știu tot
atât de mult ca și
dumneata. Am sosit

puțin mai înainte,
dupăee întreaga
comedie izbucnise

.Muratow se întoarse. Înșfăca de cravată pe un domnișor spilkuit, căruia îi tremurau genunchii de frică: — Ce s'a întâmplat aici?

— Nu știu... fcălbăii acesta, nu știu **cum** s'a întâmplat... omul ăsta — arată trupul negru care mai zăcea încă la pământ — **a** ...a împins... pe un copil... sub un autocamion... Nu știu cum s'a întâmplat... am voit să-l lîșăm...

— E adevărat? urlă Muratow și privi încruntat în jurul său. Oamenii dădură din cap speriați. Câteva femeiuști, ale căror umbrele erau însângerate izbucniră în plâns. Muratow se plecă peste făptura neagră. Omul sta ghemuit cu fața la pământ, cu mâinile aduse peste cap ca pentru a se apăra de lovituri, și gemea încet. i— Chemați imediat Salvarea, ordonă inspectorul. Il duceți la infirmeria Închisorii. Pe toți indivizii ăștia îi aduceți la comisariat. Mai întâi ca martori. Poate că o să introduc mai târziu plângere pentru tentativă de crimă și împiedicarea poliției de a-și face datoria. Se apropiă după aceea de mica grămă- jioară de carne și zdrențe. Muratow își scoase spontan pălăria. Cățiva bărbați îi urmau exemplul.

— Un copil... șopti el încruntat și se plecă Up strisăt disperat carg sg **ăUZI lângă el, îl făcu să se ridice.** Alături sta **Nina și fixa** micul cadavru. Fața îi **era cenușie**. Muratow îi apucă brațul.

— Vipo, îi spuse el sever și totuși milos. **Nu este** un spectacol pentru ochii dumi- **tale**.

Dumnezeule! Dumnezeule! murmură ea răgușit. E fratele lui Wang Ho! Wang Ho părăsi localul prefecturii **că-** leva ore mai târziu. Fusese chemat la tele- ion pentru ca să identifice cadavrul fratelui său. Nici un mușchiu al feții nu-i tre- sarise când trase pânza albă de peste cadavru. Liniștit și rece, declară că este în- tr'adevăr fratele său. După câțeva vreme intră în casa lui malmgreen. Orbul îi auzi pașii și-l strigă tare și poruncitor ca totdeauna, să vie la el imediat. Wang Ho părea că nu aude nimic și trecu prin fața ușii stăpânului, spre odaia sa. Locul unde cu puțină vreme mai înainte zăcuse cadavrul lui Horn

era gol. Câteva pete umede pe podea era tot ce amintea de lupta scurtă și hotărâtoare. Wang Ho avusese suficientă vreme să ascundă cadavrul într-o pivniță și să șteargă orice urmă de sânge. Chinezul se așeză pe o saltea și-și aprinse o pipă lungă.

Când se ridică însfârșit era întuneric. **Intră în** odaia lui Malmgreen după ce bătu scurt la ușă. Orbul îl întâmpină cu un val de blesteme. Wang Ho scoase de sub masă, **fără** să spuie un cuvânt, un scăunaș și **se** așeză la picioarele lui Malmgreen. Chinezul mai lăsă să treacă un timp. Buzele lui începură deodată să se miște: ^ **Luminate domn și stăpân, spuse el - W - cu** glas molcom. Acordă nedemnului **tău** servitor, care **nu** merită nici să sărute locul pe care l-a atins fugar picioarele tale. o scurtă convorbire.

Malmgreen își dădu imediat seama că este ceva în aer.

— Vorbește, Wang Ho, spuse el prietenos. Tu ești prietenul, nu servitorul meu. Vorbește. Ce s'a întâmplat?

— Stăpâne, oare nu te-am servit eu nefericitul, vreme de ani îndelungați, cu fidelitate și devotament?

— Ba da, Wang Ho, spuse Malmgreen.

— Nu am fost eu sclavul tău umil, lumina ochilor tăi, după ce ea ți-a fost furată de câinii și șacalii în orbirea lor?

— Tu ai fost lumina ochilor mei, confirmă din nou orbul. Spune-mi însă Wang Ho, ai acum vreo dorință, vreo rugămintă?

Chinezul nu răspunse întrebării.

— Nu a ținut oare Wang Ho totdeauna departe de casa luminatului său stăpân pe dușmani? N'a înjunghiat oare Wang Ho, pe toți trădătorii, care voiau să-ți răsplătească ție stăpâne, binele cu răul, atunci când siguranța Luminatului o cerea? Nu s'a lăsat oare odată Wang Ho biciuit de propriii săi frați în patria sa, încât a rămas pe jumătate mort și nu a trădat nici măcar cu o clipire durerile care-l străfulgerau

— *m* — corpul slujit? Nu a făcut toate **pentru tine** stăpâne, fiindcă cei cari îl chinuiau voiau să afle numele tău strălucit din gura **murdară** a lui Wang Ho?

— Ai făcut toate acestea Wang Ho. Dar unde vrei să ajungi? Spune-mi ce dorești dela mine?

— Vreau să-l recapăt pe fratele meu, nobil stăpân și binefăcător!

Malmgreen tresări. Fața îi deveni palidă.

— Ești nebun, Wang Ho! strigă Malmgreen brutal. Cum îți pot reda oare pe fratele tău care a murit?

Chinezul continuă calm: — E oare mai ușor să ucizi fratele unui prieten decât să-l reinvie? Glumești, luminate stăpâne!

— Eu l-am ucis pe fratele tău? glas'ul lui Malmgreen tremura.

— Oamenii tăi au făcut-o stăpâne. La porunca ta. Amândoi tăcură un răstimp. Orbul sta, par'că ar fi fost cufundat în gânduri, dar tremura de Mc' Malmgreen luă în cele din urmă, ezitai..., cuvântul: — Fratele tău, după legile noastre, și-a tw.it traiul. A trebuit să moară. Nimeni nu mai poate să-l reinvie, Wang Ho.

Chinezul tăcu câteva clipe. Apoi vorbi cu un glas bizar de melodic: — Oh, stăpâne. Legile astea îmi sunt sfinte. Dar în mine, vierme nedemn, mai trăesc și alte legi...

! Legile astea din mine îmi șoptesc, că nu i . este drept să omori pe fratele prietenului i* lău. Ah, înalte domn, după legile astea, ji-ai trăit și tu traiul! Trebuie să mori. Și nimeni nu va putea să te reinvie. Îmi pare f* # rău stăpâne, dar legea din mine, al cărei nume nu-l cunosc, cere sângele tău. Wang Ho, broasca nevrednică te va ucide astăzi.

Orbul gemu: — Ai înnebunit? Wang Ho, vino-ți în, fire. Gândește-te. f'!| — Oare înaltul meu stăpân s'a gândit,

T înainte de a da ordin ca micul meu frate să fie ucis?, întrebă chinezul, pânditor.

— Wang Ho, șopti orbul răgușit de frică, poți' ucide cu sânge rece pe un olog fără putință de apărare?

Cred că da, stăpâne, răspunse încet chinezul. —La poliție domnea mare agitație. Criminalul arestat pe strada Potsdam de inspectorul Muratow a declarat după o scurtă ezitare, că este un membru al bandei Neînduraților și că a ucis copilul din ordinul lor. Urmând indicațiilor lui s'a procedat imediat la câteva arestări. La unul dintre cei arestați au fost găsite nouă scrisori cifrate cu acelaș cuprins. Parte dintre adresați au putut fi arestați și ei. Ceilalți cinci au prins de veste însă din timp și au fugit. Muratow era eroul zilei. Părea însă că nu-și dă seama de acest lucru. Ședea azi modest ca totdeauna la biroul său.

Sprîjinit de fereastră în fața lui Muratow, de Gorny fuma o țigare după alta. Capul îi era înfășurat în bandaje albe, un obraz îi era umflat, iar buzele pleznite. Spunea că l-au aranjat câțiva Neîndurați.

— Știi ceva Muratow, continuă el după o scurtă pauză, noi doi ar trebui să încercăm o lovitură de forță. Să distrugem cu o singură lovitură întreaga bandă. Așa cum spune Halle. Dumneata și cu mine. Vrei?

— Desigur că vreau, î^exclamă celălalt. Nu-ți închipui însă că este atât de simplu.

— Am un plan, îi spuse de Gorny **rămânând** pe gânduri. Astă seară... Dar tre- **bue** să-mi promiți un lucru Muratow. **Nu** irebue să trădezi nici un cuvânt al planului nostru amicului dumitale Nuber.

— Fie, mormăi Muratow.

De Gorny se apropiă cu un pas. Apoi spuse" cu glas încet:

— Astăzi, la miezul nopții, are loc o ședință a marelui consiliu al Neînduraților. Voi fi și eu de față. Dacă vrei, poți să iei și dumneata parte. E drept că lucrul nu este cu totul lipsit de pericol, dar după cum te știu, nu suferi de lipsă de curaj.

— Desigur că nu este prea simplu. Dar ți-am mai spus: am planul meu. Cei doisprezece membri ai marelui consiliu apar mascați și travestiți la întrunire. Nici unul

⁵ dintre ei nu-l cunoaște pe celălalt. Marele Neîndurat a luat precauțiunea asta pentru ca marele consiliu să fie

—m —Muratow stătu în cumpănă: —Firește, s'ar putea face. Dar îmi trec prin gând două întrebări. Ce urmărești prin procedeul duminale și de ce nu lași ca toată societatea să fie arestată, în massă, la fața locului de un număr mai mare de poli-feti?

— Am motive bine întemeiate, spuse serios de Gomy. Locul unde va avea loc întrunirea foește încă de azi dimineață de spioni ai Neînduraților. Cel mai mic semn suspect și ședința, dela care-mi promit atât de multe, nici nu are loc.

— Bine, spuse Muratow după o scurtă gândire. Sunt de acord. >

De Gorny era extraordinar de mulțumit, dar nu lăsa să se vadă nimic. Lămuri în câteva cuvinte colegului său unde are loc întâlnirea și cum va' trebui să se poarte.

— Oricui te va opri, pe răză de un kilometru aproximativ dela punctul de întâlnire al celor doisprezece, conchise el, spune-i numai: „Fără milă”. Cu parola asta îți se vor deschide toate ușile. Parola pentru plecare va fi adusă la cunoștiință abia în timpul ședinței. Încă odată însă nu trebuie să chemi în nici un caz și alte forțe polițienești.

Muratow își ridică privirile. Îl scrută pe **de** Gorny cu răceală: — Sunt **de** acord. Am hotărât, spuse el serios. De periculos, e cu mult mai periculos, decât prezinți lucrurile. Știu bine. Credi, că e și alt ceva la mijloc decât bănuiesc acum. Un lucru este însă sigur — bagă bine de seamă — dacă e vreo mașinație diabolică din partea dumitale, atunci: „fără milă” pentru dumneata, de *Gorny*. Nu obișnuiesc să *glumesc* în asemenea împrejurări.

— Te-ai molipsit și dumneata de nervozitatea generală, Muratow? Astă noapte vom fi doi contra zece. Trebuie să fim carne și unghie, altfel suntem pierduți a- mândoi.

— Bine, răspunse scurt inspectorul. S'a făcut. Să fi fost ora 11 jumătate când Muratow se strecură cu o legăturică sub braț prin cel mai deochiat cartier al orașului. Fu oprit în repetate rânduri de indivizi nocturni, mai mult decât îndoelnici. Unul îi ceru cu glas aspru un foc, un altul se interesă umil cât este ceasul, un altul i se așeză pur și simplu, beat mort, în cale. De fiecare dată au fost suficiente cuvintele „fără milă”, pentru ca indivizii să se dea de o parte. Trecu printr'o curte întunecată, apoi în jos, pe o scară putredă. Muratow, urmând exact indicațiile lui de Gorny, își puse aci masca neagră, îmbracă o manta lungă, tot neagră, și-și ^aeogi^ capul cu o glugă. Trecu apoi de? jn'ai multe uși. De fiecare dată spunea „fără milă” și toate ușile se deschideau imediat.

Muratow se pomeni în cele din urmă într'o încăpere boltită și bine luminată. La o masă mare și rotundă sedeau mai multe persoane mascate. Muratow se mai liniști. Dintr'o privire rapidă și-a dat seama imediat, că atât măștile cât și mantalele tuturor se asemănau perfect. Și mai ales, toate se asemănau cu propriile-i haine.

— Afacerea începe să mă amuze, își spuse el în gând și se apropie cu pași măsurați de masă. Își încrucișă brațele pe piept pentru ultima dată: „Fără milă”.

— Fi bine venit, frate, răspunseră mascații în cor.

Muradow se așeză plin de demnitate.
Un ceas bătu undeva înfundat de douăsprezece ori. În aceeaș clipă se ridică unul dintre cei de față. Înbrăcămintea lui nu diferea cu nimic de a celorlalți. Pe piept strălucea însă o stea, în al cărei mijloc scânteia o piatră mare, roșie.
— În numele Marelui Neîndurat, care se află desigur și astăzi necunoscut în mijlocul nostru, ca și alte rânduri, deschid eu președintele întrunirii noastre de astăzi, ședința, — declară el solemn.
Președintele stătu o vreme tăcut. Ochii — 134 - săi negrii scânteiau pătrunzători din dosul măștii și cercetau neliștiți fetele celor prezenți.
.— Trădare! strigă el deodată cu putere și bătu violent cu pumnul în masă. Trădare, repetă președintele într'un ton mai liniștit. Otrava asta îngrozitoare băntuie de câteva săptămâni printre noi.
Unul dintre mascați se ridică furtunos: — Moarte trădătorului! El trebuie să se afle în mijlocul nostru.
Președintele dădu din cap: —Frate, spui adevărul! zise el serios. Numai un membru al marelui consiliu putea să știe toate câte au fost denunțate poliției. Trebuie să-l căutăm. Trebuie să-l găsim. Și-l vom găsi. Dar mai înainte de a trece la această chestiune, unul dintre frați ne va face un raport. E în strânsă legătură cu chestiunea trădării. Fratele are cuvântul.
Președintele se așeză demn. Muradow privea încordat în jurul său. Care dintre mascați era fratele în chestiune? Poate de Gorny... Detectivul băgă deodată de seamă că ceva nu este în regulă. Toți priveau întocmai ca și el în jurul lor. Nimeni nu se ridică.
— Fratele are cuvântul, spuse președintele încăodată, vădit nerăbdător.Muradow fu străbătut par'că de un curent electric. Bănuiala izbucni subit și deveni certitudine. Fratele al cărui raport era aș- - 135 - **teptat acuma de toată lumea, era acela** care fusese arestat de poliție cu o oră mai înainte și al cărui rol îl juca acuma, el, Muradow. Ce era de făcut? Descoperirea înșelătoriei era acuma inevitabilă, iar pericolul fantastic de mare.

În încăpere domnea o tăcere mormân- tală. Ceasornicul ticăia încet. Trecea secundă după secundă. Iar pericolul creștea cu fiecare clipă. În ochii tuturor se citea acumă dar neîncrederea...

Muratow sări în sus ca smuls de un pumn uriaș. Trebuia să joace rolul celui dispărut. Trebuia. Era singura lui speranță. Într'adevăr, pericolul părea înlăturat pentru moment. Toți priveau iarăși liniștiți. Nu mai era timp de pierdut. Unsprezece perechi de ochi îi priveau țință buzele.

— Domnii mei! Cuvintele sale detunără ca focurile unui revolver, în tăcerea înghețată. Unsprezece perechi de ochi **deve-** niră mari și amenințători. Lui Muratow îi venea să se pălmuiască singur pentru cele două cuvinte scăpate. Își dădu imediat seama de greșeala sa hotărâtoare. Cuvintele fuseseră însă rostite. Era prea târziu.

— A uitat oare fratele nostru, cum o- bișnuim să ne adresăm cuvântul? Întrebă președintele cu un surâs bizar.

— Nu, n'am uitat, răspunse Muratow încet, cumpănind fiecare secundă. Fiecare frântură de secundă era acumă timp prețios pentru gândire. Creerul său lucra febril. „Nu, n'am uitat! Am spus, perfect conștient, în loc de „fraților” <— „domnii mei”. Așa este.

Se auziră câteva exclamații de nemulțumire. Președintele făcu un semn scurt cu mâna și tăcerea fu restabilită.

— Clodate sunt cuvintele tale, frate, se adresă el viclean detectivului. Ne privești pe toți cu încordare și mirat. Explică-ne care este sensul adânc și misterios al vorbelor tale.

— Întreg Berlinul vorbește despre Neindurați și despre frați, începu Muratow și se strădui să fie solemn. Chiar și cel mai prost polițist știe imediat din ce parte bate vântul, când aude cuvintele „Neindurați” sau „Frate”. Iar noi *strigăm* fanfaroni, în gura mare, că niște copii închipuiți, cuvintele astea. Ne trădăm singuri.

— Are dreptate. Ideea este justă. Ne trădăm singuri, se auziră câteva glasuri a- gitate.

— Deaceea, să lăsăm la o parte, în situația de-acum, cuvântul-reclamă „Fraților”, continuă Muratow. Să lăsăm teatrul și să fim bărbați, domnii mei.

Președintele luă din nou cuvântul: — Vom discuta mai târziu propunerile fratelui. Până una alta, ne întitulăm ca mai înainte. Fratele să-și înceapă însfârșit raportul.

„Dacă aș ști numai ce vor dela mine”, se gândea Muratow. Începu la întâmplare: — Pot să spun că activitatea mea a fost încununată de data aceasta de succes. Toate chestiunile care mi-au fost încredințate mie, au fost rezolvate... da, le-am rezolvat... cu alte cuvinte, soluționarea chestiunilor mi-a reușit...

Liniștea din încăpere era înăbușitoare.

— ...sau mai bine zis, soluționarea chestiunilor s'a terminat cu succes... Muratow tăcu.

—Fratele să treacă mai repede la fapte, spuse președintele muștrător. Nu avem multă vreme. Cel mai bun lucru este să pun eu întrebări.

— Întreabă-mă. exclamă detectivul și-și ascunse cu greu bucuria.

Ce ai aflat despre
Nuber? sună prima
întrebare

— .Nuber l-a prins pe Fleischer, începu Muratow fără ezitare.

— O știm foarte bine, îl întrerupse președintele săcăit. După ce de Gorny l-a avertizat pe Fleischer să nu fugă prematur, după ce Fleischer însuși și-a făcut de mult aci raportul, capitolul acesta îl considerăm închis pentru noi. Voi pune întrebări precise: Știe Nuber despre noi a- tăt de multe lucruri, încât moartea lui să fie de dorit?

— Nuber este cel mai destoinic om al poliției din Berlin, începu Muratow. Știe foarte multe. Trebuie să moară.

„Dacă asta a fost o cursă, se gândi el, atunci am scăpat de ea”.

—Bine, spuse președintele scurt. Nuber va fi înlăturat în douăzeci și patru de ore.

— Nu trebuie să-l ucidem pe Nuber, interveni un altul cu glas stăpănit.

— Dece? întrebă aspru președintele.

— Nuber posedă semnul, sună încet răspunsul.

— Cazul Nuber este lămurit, spuse președintele. Raportează scurt despre de Gorny.

— Oh! începu Muratow fără ezitare. De Gorny este devotat cu trup și suflet cauzei noastre. Am observat atent...

— Destul, îi tăia celălalt cuvântul. Și acum — cum stăm cu Muratow? Ai avut succes la el? Sau nu este nimic de făcut?

Pe Muratow îl trecură căldurile. Cursa. Era asta oare cursa?

— Se lasă cam greu, spuse el fără pre- ciziune. Am încercat totul... tăcu pentru a-și provoca adversarul să puie o întrebare mai precisă.

— Trebuie să-l câștigăm de partea noastră, strigă președintele. Trebuie și e posibil. Individul ăla este sărac. Bani și cuvintele bune pot multe lucruri.

— Am făcut tot posibilul, răspunse Muratow dând din umeri. Am discutat cu el — ore întregi. Individul este incoruptibil. Trebuie să moară.

Privirile lui Muratow și ale președintelui se încrucișară o clipă. Detectivului i se părea că citește în ochii celui alt răutate și viclenie. Fusesse recunoscut? Vrea acum demascarea?

Nu e nici o grabă, spuse președintele. Păru că mai vrea să adauge ceva, se stăpâni însă și-i făcu semn cu mâna să ia loc. Muratow se așeză. Pericolul era înlăturat pentru moment. Cu toate acestea era neliniștit. Dacă fusese descoperit de președinte, situația sa nu era defel de învidiat. Nu avu nici măcar timp de gândire, căci președintele său luă din nou cuvântul: - 140 - —

Fraților, raportul pe care l-am ascultat adineauri, stă în strânsă legătură cu ordinea de zi a ședinței de astăzi. Nu am precizat-o, intenționat, mai înainte. Ea este: trădarea! Am mai spus-o. Neîndura- tul de Gorny este învinuit că ne-a trădat cauza. Acuzatorul are cuvântul. Președintele se așeză. Un alt personaj mascat se ridică în picioare: „Acuz!” strigă el cu vocea tunătoare. În urma hotărârii înțelepte a Marelui Neîndurat, membrii marelui consiliu nu se cunosc între ei. Astăzi ne dăm seama cu câtă înțelepciune a fost chibzuit acest lucru. Dacă nu ar fi fost așa, am fi cu toții astăzi la închisoare, — victime ale unui trădător ticălos. Sistemul nostru are însă pe de altă parte și de- zăvantagiile lui. Cum îl putem afla pe trădătorul din mijlocul nostru dacă nu ne demascăm? De Gorny este singurul Neîndurat, care după eșecul suferit de Fieis- cher, poate intra și eși zilnic, nestingherit la poliție. Ce poate fi mai probabil, decât că de Gorny ne-a denunțat poliției, că el este trădătorul căutat? Nu știm dacă face parte din marele consiliu. Dacă face parte, atunci — după părerea mea — este exclusă ori ce îndoială. Deaceea propun: în ve- derea însemnătății chestiunii, să ne ridicăm măștile. Printre cei de față trecu o fremătare. Se auziră exclamații de nemulțumire.

f i— Legea noastră nu permite asta. ! — Vom fi cu toții la discreția trădăto- milui.

— Să punem la vot chestiunea! interveni președintele. Cine este pentru demascare în cazul acesta excepțional, acela să ridice mâna.

— Nu este nevoie, spuse deodată cineva foarte calm. Eu, de Gorny, vă stau de Dună yoi la dispoziție. Trecu un răstimp însemnat până ce ceilalți își reveniră din mirarea lor.

— Al curaj, frate, recunosc în cele din urmă președintele. Adaugă însă îndajă aspru: — De Gorny, consideră-te din clipa aceasta, prizonierul nostru. De Gorny dădu afirmativ din cap: — Bineînțeles. Sunt gata să ascult sentința marelui consiliu. Viața mea va aparține celui care va putea să-mi dovedească trădarea față de cauza noastră.

— De Gorny, reîncepu acuzatorul. Cum îți explici, că poliția a aflat în ultima vreme foarte multe lucruri, care nu puteau fi știute decât de un membru al marelui consiliu?

De Gorny dădu din umeri: — Nu există decât o singură explicație: trădare!

Acuzatorul își ascunse cu greu uimirea: *— Ah, o recunoști chiar dumneata?...

— Nu recunosc nimic îl întrerupse imediat celălalt. E limpede că am fost trădati de un membru al marelui consiliu. Marele consiliu numără însă doisprezece membri, domnule acuzator, iar nu unul singur. Ochii negri ai adversarului său scânteie iară dușmănoși.

— Pentru a îndepărta bănuiala depe capul tău, îndrăznești să insulti întregul mare consiliu?

De Gorny înălță din umeri.

Acuzatorul își mușcă furios buzele.

Zadarnic încerci, de
Gorny, să scapi cu
știutele tale
tertipuri. Iată, încep

cu dovezile. De
Gorny a sosit la
Berlin în ziua de 17
Martie. În ziua de 20
Martie au fost
arestați 10
Neîndurați. În ziua
de 27 Martie am fost
înștiințați de
Fleischer, că poliția
cunoaște numele
altor 14 Neîndurați.
Frații noștri au
trebuit să fugă. Trei
din ei au căzut cu

toate acestea în
mâinile poliției. În
ziua următoare s'a
văzut că și lovitura
noastră la
cinematograf a fost
trădată. A fost
arestat încă un
membru numai după
câteva zile. Apoi
activitatea spionului
nostru Fleischer a
fost zădărnicită. A-
cum poliția cunoaște
chiar și câțiva mem-

brii ai marelui
consiliu. Să fie
numai o întâmplare
că toate aceste
lucruri coincid cu
apariția la Berlin a
lui de Gorny ? E vă

-- us - dit, de Gorny și nimeni altcineva este căutatul
trădător. Cer pedeapsa cu moartea și anume cu
execuție imediată.

-- De Gorny, spuse serios președintele. Îți dau
cuvântul ca să te aperi. Ți-atrag a- tenția că ești în
pericol.

De Gorny dădu din cap. Părea să fie încă foarte calm.

-- Știu!... Dar însumi l-a^m căutat pe a- devăratul
trădător. De trei zile știu cine este.

-- Bine! Atunci spune-ne numele presupusului
trădător.

De Gorny își încrucișă provocator brațele pe piept.

-- Ei, se pare că nu prea ești sigur de cele ce spui?
Îi ironiză acuzatorul.

-- Din contră, domnule acuzator, răspunse celălalt
calm. "Numele d-tale domnule acuzator este Gabriel.
Numele trădătorului este tot Gabriel.

Acuzatorul sări în picioare.

-- Mii de idraci !

Se năpusti scoțând un strigăt de furie. Un pumnal
fulgeră. De Gorny se dădu înapoi și-și întinse brațele
lungi spre a se a- păra. Reuși să-l apuce pe furios de

mână. O smucitură și dreapta adversarului era din nou liberă. Un horcăit răgușit se auzi. De Gorny zăcea la pământ și-și apăsa ge- — 144 — mfcnd ambele mâini pe partea dreaptă a pieptului. Urmă o tăcere desăvârșită. Maskați urmăriseră palizi lupta scurtă care durase numai câteva secunde. Totul se întâmplare cu atâta repeziciune, încât nu putuse interveni nimeni. De Gorny zăcea acum nemișcat. Alături de el sta cu capul plecat adversarul său. Se demască cu un gest obosit. Apăru fața fantomatică a lui Gabriel. Președintele întrerupse în cele din urmă tăcerea : — Neînduratele Gabriel ! Consideră-te prizonierul nostru. Ești acuzat de trădare și tentativă de omor împotriva unui membru al marelui consiliu. — Un bandaj..., horcăi de Gorny. Am o hemoragie.... Doi maskați îngenunchiară imediat lângă el și-i desfăcură hainele. — O rană superficială și nepericuloasă, declară unul dintre ei, după ce-l cercetă pe rănit și-i puse un bandaj provizoriu. — Tot una e, răspunse președintele aspru. Unul din ei va muri peste câteva minute. De Gorny sau Gabriel. Poți vorbi, de Gorny ? Englezul dădu extenuat din cap. — Atunci ține-te de cuvânt și dovedește vina lui Gabriel.

Perchezitionati-l,
spuse cu greutate d

eGorny. Trebuie să aibă scrisori asupra sa. Scrisori...
dovezi...
Gabriel nu opuse nici o rezistență. Percheziția după
câteva minute. Nu se găsi nimic în afară de un portofel
și un revolver. Pumnalul îi fusese luat mai înainte.
Cercetară cu cea mai mare atenție cuprinsul
portofelului.
— Sunt numai lucruri fără însemnătate, spuse
președintele. Cel mult scrisoarea asta — o invitație să
se prezinte ca martor la poliție — știm însă de
chestiunea asta. Nu are nici o legătură cu noi.
— Vă rog să-mi arătați scrisoarea, le ceru de Gorny.
Îi privi cercetător cuprinsul. Apoi suci nehotărât încoace
și încolo scrisoarea.
— Da, nici vorbă..., șopti el, așa trebuie să fie... în
buzunarul meu este o retortă... trebuie s'o încălziți...
când fierbe lichidul... luați scrisoarea... fața nescrisă...
țineți-o deasupra... devine vizibil scrisul secret...
acțiunea clorului...
Cei prezenți fură cuprinși de neliniște. Numai Gabriel
rămase liniștit, în timp ce tovarășii săi lucrau febril.
Colțurile buzelor îi svăceau de o ironie abea reținută.
O lumânare sfârâi încet. Fețe încordate se plecau.
— Nu se vede nimic !
— "Nu este asta o pată ? Aha, se mărește î
— O literă. Încă una. Un rând întreg.
— Scris secret ! Trădare !
Se făcu apoi deodată din nou liniște. Președintele se
întoarse încet spre Gabriel. Acesta își pierduse
stăpânirea de sine. Privea țintă, idițit, înaintea sa.
— Citesc mesajul secret, spuse președintele rar,
apăsând asupra fiecărui cuvânt. „Am primit
informațiile. Bani trimiși la adresa convenită.
Așteptăm raport precis asupra ședinței consiliului".
O tăcere apăsătoare puse stăpânire pe încăpere.
— Sunt nevinovat, bălbâi în cele din urmă Gabriel.
Nu știu nimic despre mesajul acesta secret.
Minte, gemu de Gorny. În buzunarul meu este o hârtie
albă... o scrisoare... dela el... e... e aceeași
cemeală. Hârtia fu căutată imediat. Era nescrisă, dar

după ce fu expusă clorului, apărură pe ambele fețe rânduri scrise. Prima față era scrisă des cu caligrafia caracteristică a lui Gabriel, și conținea numai informații banale adresate unui prieten. Gabriel recunoscu imediat că a scris scrisoarea, dar nu putu să dea nici o explicație în legătură cu misterioasa dispariție a scrisului. Rămase însă complet uluit, atunci când i se arătă cea de a doua față a scrisorii. **Ac**i se putea citi în caractere desenate și **întorto**- chiate într'un mod bizar. „Arestați-l **imediat** pe Fleischer. E membru al N. E. și **a**-sasinul lui Olbrig. Am nevoie de bani”.

— Ticălsule ! urlă președintele. Mai ai ceva de spus ? Atunci grăbește-te. Clipele tale sunt numărate.

— Sunt nevinovat, spuse sugrumat Gabriel. Nu știu nimic de toate astea...

— Să spuie basme altora, răsă disprețuitor președintele. Deoarece de Gorny nu poate acum, în conformitate cu obiceiul nostru, să execute el însuși pe trădătorul descoperit de el, o voi face eu. Scoase un revolver și-l puse în coaste lui Gabriel.

— Marș în sala închiiziției!

Gabriel se clătina. Președintele îi apucă de braț și-l trase spre o ușă. Câteva secunde după ce ușa se închisese în urma lor, se auzi o detunătură. Puțin după aceea președintele reintră în încăpere, ținând încă în mână revolverul fumegând. Fața îi era palidă, iar mâna în care ținea revolverul tremura vizibil.

— Fraților, spuse el cu glas răgușit. Trădătorul a fost executat. Putem să ne vedem iarăși liniștiți și neîngrijați de treburile noastre. Nimeni nu va mai...

Tăcu brusc. Ochii îi rămaseră fixați la intrarea principală. Toți se întoarseră electrizați.

În ușă sta un mascat. De fapt, persoana sa nu avea nimic excepțional. Nici masca, nici gluga sau mantaua neagră nu se deo- sibeau cu ceva de celelalte. În ochii mascaților se putea citi totuși mirarea și spaima. La masă se aflau unsprezece membri ai marelui consiliu. Cel de al doisprezecelea zăcea în camera alăturată. Prin urmare acela care se afla în cadrul ușii era — al treisprezecelea.

Muratow își dău imediat seama de noul pericol care-l amenința. Membrului care fusese arestat și al cărui rol îl juca el, îl va fi reunit într-un chip »oarecare să scape. Era clar, că Nelndurații, fără a fi chiar nevoiți să-și scoată măștile, îl vor recunoaște pe el, Muratow, ca fiind un intrus.

— Ce înseamnă asta? Cine ești? spuse cu greutate președintele.

— „Fără milă”, strigă tare cel care intrase. Sunt un frate.

Se apropie încet. Când toți tăcură în a-șteptare, continuă:

— Am fost atacat în curte și doborât. Când mi-am venit în fire, îmi dispăruse legătura în care aveam masca, gluga și mantaua. Gărzile noastre nu m'au lăsat să pătrund nemascat. Astfel că am trebuit să-mi procur lucruri noi...

— Ha ! strigă sălbatec președintele. A- tunci.... atunci....

— ... se află în mijlocul nostru un spion, îl completă celălalt sumbru.

Muratov pierduse multă vreme. Când auzi că nu era vorba de membrul care fusese arestat la ora 11, respiră ușurat. După o clipă își dete însă seama, cu o limpezime înfricoșătoare, că situația sa nu se îmbunătățea cu nimic prin aceasta.

Privirile scânteietoare ale președintelui sfredeleau pe ale sale. Muratov nu voi să aștepte până ce să fie prins de Frați. Sări deodată în picioare, se repezi spre ușă și se întoarse, ajuns aci, fulgerător spre ei. Avea câte un revolver în fiecare mână.

— Mănile sus!

Toți se supuseră situației. Muratov nu citi însă frică pe fețele lor, ci mai degrabă triumful.

— Cine ești? întrebă președintele.

— Inspectorul de poliție Muratov, răs- puse acesta.

— Așa? răspunse ironic președintele. Ei, și ce crezi că are să se mai întâmple acum? Hm? Nu vei fi vrând să ne arestezi pe toți? Sau, mai știi, poate crezi?

Muratov auzi pe
neașteptate în
spatele - 150

—său un troznet ușor. Voi să se răsucească repede, dar fu prea târziu. Brațe îl apucară pe la spate și-l ridicară în sus. Se auzi un foc de revolver. Glonte pătrunse în tavan. Detectivul fu trântit la pământ și legat într-o clipă.

— Așa amice, spuse președintele surâzând. Comedia s'a sfârșit. Viața ta nu mai prețuiește nici o para chioară.

Muratov tăcu. Toată speranța lui era acum în de Gorny. Desigur că acesta va încerca să-l salveze. Fiind însă rănit, aproape că nu putea fi de folos. Englezul se ridică greoi și se apropie — sprijinit de brațul unui tovarăș — de detectiv.

— El e! declară de Gorny cu glas stins. E Muratov, inspectorul de poliție. Ce aveți de gând cu el?

— Să moara, răspunse președintele. Il vom ține închis până mâine. Vom convoca apoi o adunare generală a Neîndurați- lor, iar executarea va avea loc în fața tuturor. Va fi un admirabil mijloc de intimidare pentru frații suspecți.

Muratov respiră ușurat. Așa dar va muri abea mâine. Atunci*nu era încă totul pierdut. Până atunci e sigur că va fi eliberat de Gorny.

— Idiotie ! strigă deodată acesta. Toată poliția va căuta mâine pe giuvaerul ăsta. Trebuie să moară astăzi, imediat, va fi cel de al patrulea inspector de poliție executat de noi.

Muratov nu-și credea urechilor. Era oare cu putință? Agentul guvernului englez, de Gorny, îl trimitea la moarte pe el, un inspector de poliție?

— Ai dreptate, frate, recunosc președintele. Să-l înlăturăm imediat. Măine putem să arătăm fraților noștri capul spionului.

Își scoase încet, meticolos, revolverul. Apoi se apropie de cel legat și-l ridică în sus de guler.

— Hai, marș acolo! și arată ușa, în spatele căreia se auzise cu puțin mai înainte focul de revolver.

Detectivul făcu doi, trei pași. Apoi se întoarse violent și dădu un picior în burta calauu sau. Încât acesta sbură clătănân- du-se 111 colini încăperii.

Muratov fu însă înconiurat și doborât imediat de
mascați. D Ȑla Ȑi legară și picioarele, iar
do Ȑ duseră în încăperea alătu
rată. — Stați, strigă deodată un glas tare și
poruncitor. Eu, Marele Neîndurat, interzic această
execuție. Am alte intenții cu acest om.

— Adversarii lui Muratov se întoarseră surprinși. Tu — marele Neîndurat? întrebă unul neîncrezător. Poți să ne-o dovedești?

— Pot! sună repede răspunsul. Duceți pe prizonier până una alta în camera inchizitorială și încuiați ușa. Atunci vă voi dovedi.

Muratov renunță să-și mai explice întâmplările ciudate din această privință. Băgă deodată de seamă, că legăturile din jurul mâinilor slăbiseră. Reuși cu oarecare greutate să-și elibereze mâinile și apoi picioarele. Aprinse repede un chibrit. Văzu alături de sine cadavrul criminalului executat puțin mai înainte. Muratov rămase înlemnit. Mai aprinse repede un chibrit. Dumnezeu, așa era. Mortul nu era Ga-briel. Figura era complet străină. Detectivul nu avu timp să caute o explicație a a-cestui fapt curios, căci încăperea se lumină în aceeași secundă. Când Muratov se întoarse speriat, văzu în spatele său pe u-nul din mascați.

— Ah! te-ai eliberat singur, spuse ironic noul venit. Apoi se așază comod la o mică masă care se afla într'un colț, scoase o foaie de hârtie dintr'un sertar, trase spre el călimara și începu să scrie.

— Capetei acumă un bilet ca să poți pleca, continuă el să vorbească, fără să se oprească din scris. Numai parola n'ar fi suficientă, deoarece toți oamenii noștri știu că ședința secretă nu s'a terminat încă. Oricui ar vrea să te oprească, îi arăți biletul și-i spui, că ți-a fost dat de marele Neîndurat în persoană. Bun! Ține-ți!

Muratov se apropie repede și întinse grăbit mâna spre hârtie.

— Drace! strigă mascatul. Nu poți băga de seamă? Detectivul răsiumase cu o mișcare stângace călimara. Conținutul negru se vărsă peste întreaga masă. Mascatul își șterse degetele pătate cu batista. Muratov sta uluit alături de el și nu spunea nici un cuvânt.

— Cară-te de aici! se răsti celălalt la el. Trece prin fereastra asta și dai printr'un coridor. Mergi drept înainte și ajungi în curte, grăbește-te. Despre mine vei mai auzi curând.

Muratov îi ascultă tăcut indicațiile. Trecu prin coridor, și apoi prin curte. Mintea îi era străbătută de mii de

gânduri. Desigur că mascatul, Marele Neîndurat își prefăcuse toată vremea glasul. În clipa în care lichidul negru l-a curs însă peste degete, exclamația sa „drace”, sunase cu totul altfel. Glasul acesta era cel adevărat.

— Groaznic, gemu Muratov.

Vocea aceasta o cunoștea foarte bine. Era vocea colegului său Nuber.

Era ora 3 dimineața, când Muratov ajunge acasă mort de oboseală. În clipa aceea sună însă telefonul. Puse mâna pe receptor mormăind o înjurătură. Glasul agitat al lui Halle, îl întâmpină într'un val de cuvinte.

— Un oarecare inginer Malmgreen, de pe strada Uhlauid 18 a fost asasinat. Trebuie să te duci imediat acolo.

— Plec imediat! spuse detectivul.
Muratov închise telefonul. Așa dar încă o noapte nedormită.

Când intră puțin după aceea în locuința lui Malmgreen, era liniștit ca de obicei. Sta tăcut în camera celui ucis. Un tablou bizar i se înfățișa privirii. Mortul zăcea întins pe spate, la pământ. Trăsăturile îi încremeniseră într-o expresie de groază nemărginită, iar ochii îi erau larg deschiși. Alături de el ardeau două lumânări între care sta un crucific. Măinile, în contrast bizar cu trăsăturile contractate de spaimă, erau împreunate peste o carte de rugăciuni. Din piept îi ieșea subliniind înfrorătorul tablou un pumnal chinezesc. Alături de cadavru, ședea cu ochii închiși un chinez care cânta, monoton și târăgănat. În fața lui se afla o statueta mică, un Budha. Muratov se apropie de comisarul Gould, care sta rezemat într-un colț și-i puse cu glas încet câteva întrebări.

— Medicul trebuie să vie imediat, declară comisarul; Mortul are în afară de lovitura de cuțit din piept și o rană la ceafă. Am încercat să stau de vorbă cu chinezul ăsta. Dar nu răspunde nimic. Ga și când nici nu m'ar vedea.

Muratov înclină capul. Apoi se duse repede spre chinez.

■— Ce faci aici? îl întrebă el aspru.

Chinezul ridică încet pleoapele.

— Mă rog, spuse el solemn și serios. Bud- ha să-i spuie Dumnezeuului răstignit al stăpânului meu, că Wang Ho l-a ertat. Răstignitul să nu fie supărat pe stăpânul meu, căci nici Wang Ho nu mai este supărat pe el....

— Wang Ho! îl întrerupse detectivul. L-ai ucis pe stăpânul tău?

Chinezul scutură negativ din cap: Wang Ho nu l-a ucis pe luminatul său stăpân. L-a pedepsit. O lege din cugetul său îi cerea asta. Wang Ho l-a spus stăpânului său, că e silnit să-l ucidă... Stăpânul lui nu voia s'o creadă..... fiindcă Wang Ho l-a fost totdeauna un servitor credincios... După aceea a înțeles însă.... Și atunci l-a fost frică... Alerga strigând prin cameră. A căzut în &eftunchi.... Atunci m'a sugrumat scâr- — 156 —

ba. l-am înfipt cuțitul în inimă. Luminatul meu stăpân nu era un laș. A fost totdeauna curajos și viteaz.

Probabil că înnebunise— astăzi... Nu-i așa domnule?
Când un bărbat viteaz se poartă atât de umilitor, de laș,
trebuie să fie nebun?

— Nu interesează asta. Explică-ne mai bine cum de
are Malmgreen o rană și în ceafă.

— Stăpânul meu s'a lovit căzând cu capul de
marginea căminului.

— Căzând? Prin urmare după ce mai întâiu loviseși?
Chinezul dădu din cap: — Wang Ho mai întâiu lovise. Ai
dreptate.

Între timp sosise și medicul care era a- șteptat. Acesta
cercetă atent cadavrul cu amănunțime. Se ridică *după
o vreme și spuse: "Altă lovitură de cuțit care a atins
inima, cât și rana dela ceafă, sunt mortale. Nu se poate
stabili obiectiv, care rană s'a produs mai întâiu și prin
urmare care a provocat moartea.

.— Aproape că nici nu interesează, răspunse
inspectorul. Avem mărturia categorică a făptașului.

— Încă un lucru, continuă medicul. Mă frapează
ceva ciudat la ochii celui mort. Nu este exclus ca omul
acesta să fi fost orb, Muratov se întoarse repede: —
Stăpânul tău a fost orb, Wang Ho? Întrebă el aspru.

— Așa-i, dădu din cap chinezul. Uai 'nainte vedea
foarte bine. Dar după cum spune și domnul doctor —
acum câțiva ani — dintr'o împușcătură superficială, o
nimica toată, bine vindecată, a pierdut totuși vederea.
Absolut orb.

Gould se apropie agitat: — „Cred că știi cine este cel
ucis.

— Cum adică?

— Nu este nici un inginer Malmgreen. E ocnașul
evadat Rebhahn. S'ar putea însă să mă înșel.

— Nu cred! O cunoștință a mea lucra la acest
„inginer". Am vorbit adesea cu ea despre, el, dar nu mi-
a pomenit niciodată că ar fi orb. Se prefăcea prin
urmare. Simula că este paralizat, ca să aibă un succes
mai categoric. Se pare că am dat peste un cuib de
viespi.

Gould puse chinezului cătușele. Wang Ho fu cuprins
deodată de o neliniște vizibilă.

— Ați vorbit despre o cunoștință a dumneavoastră, care lucra aci, domnule inspector? Vorbiți de miss Holm, nu-i așa?

— **Muratov se încruntă: — Și dacă? Domnișoara Holm nm are nici o legătură cu toate acestea....**Oh! îl întrerupse Wang Ho repede.
Bineînțeles că nu are nici cea mai mică legătură. Am întrebat, fiindcă voiam să știu numai dacă dumneata ești inspectorul Muratow.

— Ei și? Ce-i cu asta?

Miss Holm este în pericol! Eu nu o mai pot apăra. Trebuie să o aperi dumneata acum

.Ușa biroului lui Halle sări de **perete**. Capul roșu al inspectorului-șef **apăru în** deschizătură.

— Domnul de Gorny! strigă el scurt.

Cel vizat se ridică. Fața îi era palidă, iar în jurul ochilor avea cearcăne întunecate. Intră fără să spuie un cuvânt în biroul lui Halle și închise grijuliu ușa. În odaia alăturată rămăseseră singuri Nuber și Muratov. Era însă de vreme dimineată, dar la poliție se petrecuseră multe. Nuber fusese primul care a trebuit să raporteze, apoi a venit rândul lui Muratov. El expuse amănunțit superiorului său toate evenimentele din cursul nopții trecute, și în special purtarea odioasă a lui de Gorny. Nu pomenise nimic însă despre bănuelile sale cu privire la Nuber. Nu era deloc lămurit cu privire la această chestiune. În afară de acestea, argumentele pe cari le-ar fi putut aduce nu constituiau o dovadă..

— Ce să fie astăzi cu bătrânul? întrebă zâmbind Nuber.

Muratow mormăi
ceva neînțeleș. Apoi
îi veni un gând și-i
povesti în câteva
cuvin te lui Nuber
aventurile sale.
Trecu însă și de data
aceasta peste urâta
lui bănuială. Nuber
râse cu subînțeleș

.Muratow îi povesti apoi despre arestarea — 160 - **lui**
Warig Ho. Nuber îl ascultă atent, fără **să-l** întrgripă cu
nici un cuvânt.

— **G** noapte a aventurilor, spuse el **pe gânduri**
când tăcu Muratow. Am arestat și **eu** pe un Neînriurat.
— Si dumneata? întrebă Muratow neîncrezător.

Când?
— Astănoapte, zău mai bine spus spre dimineață.
Lu Isheim, soția tainuitorului Neinduraților, se
îmbolnăvise prezentând fenomene de otrăvire. A fost
un caz foarte simplu. James, servitorul casei, care mi l-a
denunțat dealtfel mainainte pe tainuitorul Isheim, i-a

adus eri seară stăpânei sale o limonadă. Lu n'a băut decât o treime din pahar. I s'a făcut însă imediat foarte rău, așa că a cerut să se cheme îndată un medic. Medicul acesta l'a văzut pe James, cum încearcă să facă să dispară paharul cu li- monată otrăvită. Lichidul conținea o puternică otrăvă orientală, a cărei compozi- ție n'a putut fi stabilită încă precis până acuma. Medicul m'a chemat imediat. L-am întrebat de îndată pe servitor, care, după oarecare împotrivire, a făcut mărturisiri complete. Primise ordin din partea Neîn- duraților s'o ucidă pe Lu.

— E groznic, strigă Muratow înfiorân- du-se. Sârmanul Isheim. Întâi nenorocirea arestării lui....

— Nenorocire? 11 Întrerupse imediat

-161- m

Nuber. Când un om este pedepsit pentru fără de legile sale, atunci nu este o nenorocire, ci numai plată meritată.

— Nu cred în vina lui Isheim.

— Îmi dai voie! Uită că am găsit în casă lui lucruri de furat.

— Cu toate acestea, nu pot să cred.

Nuber dădu din umeri. Se ridicase și s< plimba cu mâinile la spate prin cameră Muratow simți deodată un fior rece prin spate. Nuber purta pe mână stângă o mă- nuse de piele galbenă.

— Dece nu-ți scoți mănusa, îl întrebă e dela obraz. Nuber închise puțin ochii și rămase locului.

— Hm, făcu el pe gânduri. Apoi continui vioi: Mi s'a întâmplat eri un accident stu pid. Un netot oarecare a răsturnat o căli mară. Cerneala mi-a curs peste degete.

— Sinceritatea dumitale este uluitoare spuse încet Muratow.

— Cum asta? întrebă repede Nuber pri vindu-și colegul drept în ochi.

Celălalt răspunse cu aceeași încetineală — E o coincidență bizară de întâmplări Și eu am răsturnat eri o călmară. Tocma pe mâna Marelui Neîndurat.

— Ah, așa, surăse Nuber. Înțeleg acum? Știi, asta este cunoscuta dualitate a în întâmplărilor.

— Dela dumneata mai pot învăța multe. Nuber, spuse Muratow neștiind dacă trebuie să râdă sau să se supere. Fu scutit însă de o continuare a răspunsului, căci în aceeași clipă se deschise ușa, iar Halle și de Gorny intrară în odaie. Dispoziția lui Halle era schimbată într'un chip isbitor. Fața îi strălucia pur și simplu de mulțumire.

— Așa dar dragă Muratow, strigă el sgomotos și-l bătă ironic pe detectiv pe u-meri, ai nemerit iarăși pe o cale proastă. Expozeul dumitale a fost admirabil. De Gorny te trimite la moarte! Zău, că și pe mine m'a prostiț o clipă. Hahaha..... De

Gorny a știut firește
precis că va
interveni Marele
Neîndurat. Tot ce a
spus acolo —. nu
înțelegi? — a fost
numai de formă, ca
să înșele pe frați. Se
poate să nu fi băgat
asta de seamă,
Muratow? Ei, da, de

Gorny; este un
agent clasa I-a. Nu
este atât de simplu
să-i pătrunzi
planurile... De altfel
domnii mei, de
Gorny este pe
urmele Marelui
Neîndurat. Mi-a
făgăduit să aresteze
și să dea pe mâna
justiției pe canalia
asta formidabilă, în
ciUeva zile

.La hotelul „Eldorado” era totdeauna foarte multă liniște în preajma orei 9 seara. Astăzi era ca întotdeauna. Deaceea țipătul străpungător pe care l-a dat pe neașteptate subreta Lizzi, f,u auzit clar în liniștea absolută, până în cele mai depărtate colțuri ale hotelului.

29

În restaurant amuți orice discuție. Lingurile și furculițele încremeniră în drumul lor dela farfurie la gură. Încordarea era insuportabilă. Câțiva bărbați mai înimoși săriră deodată în picioare și se năpustiră pe ușă afară. Se opriră ca la poruncă la etajul al doilea. Ușa camerei nr. 179 era deschisă. Sprijinită de perete sta subreta Lizzi. Obrazul îi era galben ca ceara, iar buzele date cu un roșu aprins tremurau. Degetele rășchirate ale ambelor mâini, erau întinse, ca spre a o apăra de un pericol nevăzut, spre interiorul camerei.

— Acolo... acolo... bălbăi fata dărdăind. Clienții hotelului se apropiară binisor. Văzură și ei atunci fața de masă a unei mesute aruncată jos, și o lampă spartă la pământ. Pe divan zăcea însă nemisecat un bărbat. Capul și o mână îi atârneau în jos. Fața omului nu se putea vedea. Lângă lampa spartă, se deslușeau urme de sânge. Un domn își făcu loc, deodată.

— Sunt medic, declară el scurt

Se plecă peste trupul neînsuflețit, dar se ridică după câteva secunde.

— Orice ajutor este tardiv, spuse el. O- mul acesta a murit de câteva ore. După vreo zece minute sosi și poliția: inspecto- rul-șef Halle și inspectorul Nuber, în tovărășia altor doi comisari. Alături de ei alerga frământându-și mâinile proprietarul hotelului.

— De când locuște domnul acesta la

dumneavoastră? îl întrebă Halle pe director.

— De două săptămâni, răspunse acesta.

acea pe podea. Ucigaşul a călcat pe cât se pare în balta de sânge. Priviţi petele de aici. Se vede clar forma unei tălpi. Prin urmare tot ce este în legătură cu aceste urme de sânge, este clar, şi deaceea nu mă prea interesează. Cu totul altceva este însă cu picăturile acestea **de sânge**. De unde proyif?

— *m* —

— Bine dragă Nuber, dar asta este limpede. Ucigaşul se va fi rănit la mână când a lovit. Când a plecat, au căzut aici câteva picături de sânge.

— La acelaş lucru m'am gândit şi eu la început, confirmă Nuber. Dar nu este e- xact. Dintr'o picătură, sau mai bine zis din mai multe picături de sânge se poate stabili nrecis la microscop, dacă trupul din care au picurat, sta locului sau se mişca. Mai mult chiar — şi direcţia în care se mişca. Ori eu văd, că acel cineva căruia îi aparţin picăturile, nu se mişca dela divan sore uşă, ci dela uşă spre divan. Presupun că picăturile acestea au căzut înainte de a se produce crima. Medicul cercetase şi el între timp picăturile de sânge. Îşi ridica gânditor privirile.

— Sunt chimist amator, spuse el în cele din urmă. Trebuie să dispuneţi neapărat a- naliza chimică a picăturilor dg sânge. Bă- nesc, anume, că nici nu este vorba de sânge omenesc.

— Ah ! strigă Nuber surprins. Sânge de animal?

Aşa cred, recunosc
medicul. Evident că
în momentul de faţă

nu pot spune nimic sigur

— „Ar fi într'adevăr demn de reținut, spuse Nuber pe gânduri și se apucă din nou de lucru. Scoase din nou lupa din buzunar. Se plecă deodată și ridică de jos un obiect mic. Apoi intră în cercii de lumină ai lămpii și privi mult obiectul găsit. Trăsăturile îi trădau o uimire nelimitată. Cu un gest rapid ascunse cele găsite în buzunarul hainei. În aceeași clipă i se puse pe umăr c mână, iar Halle îi spuse ■ într'un ton de u șoară ironie: — Fără secrete, dragă Nuber. Din motive lesne de înțeles, aș dori să aflu și eu ce a găsit. Nuber băgă din nou mâna în buzunar fără să spue un cuvânt și-i întinse superiorului său, în podul palmei, un nasture dt vestă. — Hm... mormăi Halle deziluzionat. Ni prea spune multe... Nasturi din ăstia se găsesc la Berlin cu sutele, ba chiar cu mii. Ia stai... E o marcă de fabrică daneză. A cesta este un punct de sprijin. Fără îndoială. Dacă reușim să stabilim... Halle încrămeni. Privirile sale alunecară dealungul nasturilor vestei lui Nuber. Toți nasturii lui Nuber erau din aceeași fabrică ca acela care fusese găsit în camera crimei. Toți, afară de unul... — Inspiciore Nuber, spuse Halle serios și solemn. În numele legii te arestez ! Au trecut câteva zile. La poliție domnea o activitate febrilă. Halle personal se consacrase exclusiv „cazului Nuber”. — Introdu-l pe prevenit, se adresă el a- produsului și se plecă peste acte. Nu-și ridică privirile atunci când fu introdus colegul iau Nuber, care luă loc în fața sa. Halle

Își adică după un răstimp capul și-și șterse aieticulos sticlele ochelarilor.

— Va să zică, domnul Nuber, începu el țând acesta intră, ancheta cazului d-tale i'a terminat. Lanțul dovezilor s'a încheiat. Drice negare este inutilă. Mărturisește!

— Nu, răspunse Nuber.
Fața lui Halle deveni mai roșie.

**Așa? Bine ! În seara
zilei de 23 'istții ai
fost acasă între orele
7 și 9y₂. Lucru**

licesta este desmîntit de depozitia servitorului dumatale, care susține cu tărie, că în- r'adevăr ai venit acasă pe la ora 7, dar că îi plecat imediat, pentru a te reîntoarce ibea puțin după ora 8. Nasturele de vestă jăsit la locul crimei, e, după cum ai recunoscut singur, dela vesta d-tale. Spui că l-ai fi pierdut cu câteva zile mai nainte și că servitorul ar fi cusut altul în loc. Servitorul d-tale nu știe însă nimic de toate a* - 1.69 - cesteia. Nu găsești și d-ta că este foarte bizar?

— Nu, răspunse Nuber. Nici nu mă așteptam să se întâmple altfel.

Halle făcu ochi mari de mirare:— Glumești? Nu te-ai așteptat la altceva? prn această mărturisire se prăbușește jalnic întreaga d-tale construcție de minciuni.

— Lăsați asta în grija mea.

— Bine. Acum vin la partea principală. Dumneata știi, că de Gorny a lucrat pe vremuri ca medic veterinar?

— Desigur, mi-a povestit-o chiar de Gorny.

— Perfect ! După cum se știe în camera celui ucis, au fost găsite urme de sânge, care nu aparțin victimei. Era sânge de animal. Ori tocmai câinele d-tale are o tăetură la labă. Rana este legată după toate regulile artei, fără îndoială de către cel asasinat.

Fără îndoială, confirmă din nou Nu- ber

— .Briciul d-tale are urme de sânge. A- naliza chimică a stabilit că este vorba de sângele unui animal. Mai departe: portarul dela Eldorado a văzut pe un bărbat, care a urcat scările casei crimei, pe la ora /y-2,/. Avea sub manta un obiect mai mare, care după părerea martorului ar fi putut fi foarte bine câinele în chestiune. Descrierea exteriorului acestui bărbat ți se potrivește d-tale. Dovezile sunt sdrobitoare. Mărturisește Nuber. D-ta, nimeni altcineva nu l-a ucis pe de Gorny.

— De ce să-l fi ucis, la urma urmei?

— Ți-era frică de agerimea lui. Și aveai tot motivul să te temi, căci d-ta Nuber ești Marele Neîndurat. Lui Nuber i se tăie respirația.

— Mii de drați, izbucni el. Recapătă însă de îndată stăpânirea de sine. — Vă între- ceți singur ! spuse el cu un surâs ironic.

— Mărturisești? răcni Halle deodată.

— Nu, spuse neclintit Nuber. Trebuie mai întâi să-mi dovedești vina. Probabil că poți !

— Desigur ! De Gorny a chemat poliția și ne-a comunicat, că a reușit să afle un semn neîndoelnic al Marelui Necunoscut și că arestarea sa nu mai era decât chestiune de zile, poate de ore. Îe-am chemat imediat la telefon. Cum nu erai acasă, l-am pus pe servitorul d-tale să noteze totul pe un bilet. Biletul acesta l-ai găsit când ai venit la ora 7 acasă. Ai luat imediat hotărârea. De Gorny îți devenise prea periculos. Trebuia să fie înlăturat din cale.

— O parte a expunerii d-tale merge, răspunse Nuber pe gânduri. Halle clipi multumit din ochii săi miopi.

— Nu-i așa? Întrebă el cu un zâmbet care-i acoperea toată fața. Pe mine nu mă poți învârti după deget, Nuiber. Prin urmare suntem de acord, Mare Neîndurat?

— Titlul acesta trebuie să-l resping cu toată hotărârea, răspunse celălalt cu răceală. Nu sunt nici Marele Neîndurat și nici nu l-am asasinat pe de Gorny.

— Fie, cum vrei. O să-ți regreți încăpățănarea. Bănuești oare altă persoană?

— Să bănuiesc? Nuber surâse politicos. Cum aş mai putea vorbi de bănuială, a- cum, când știu precis cine este asasinul.

i— Poate ai catadicsi să ne ferecești și pe noi muritorii de rând, cu o destăinuire?— Și Halle deveni batjocoritor. — Cine ți-a spus în celula dumitale singuratică, numele criminalului?

— Dumneata, domnule Halle, răspunse tăios Nuber.

—Eu?! Ce nu ți-e bine?

— Dece? Când îmi dovedești cu multă perspicacitate, vreme de o oră bătută, că în afară de

mine nu poate fi bănuț de crimă decât un singur om.
Cum eu nu-mi pot aminti să fi comis această crimă,
atunci a- utorul trebuie să fie de bine de rău, celălalt,
cărui i se potrivește întocmai demonstrația dumatăle.

—Cine-i? Cine?

Nuber surăse din nou:— Servitorul meu, jCine
altul să fie?

Halle deveni deodată foarte tăcut. j Servitorul dumatăle?
spuse el tărăgă- — 172 —

nat .după o pauză mai mare. Dar servitorul dumatăle a
fost acasă între ora 7 și 8 jum.

— Spune el! Eu susțin despre mine ace- laș lucru.

—Hm... asta așa-i... Dar, dă-mi voie, servitorul dumatăle

— nu-i așa? — nu poate fi în nici un caz Marele

Neindurat.

—Dar Marele Neindurat poate intra pentru o vreme în

postul liber de servitor la un inspector de poliție.

Halle își apăsă palmele pe tâmpile și păru că gândește

intens. O bătaie nervoasă la ușă îl smulse din meditație.

— Intră, strigă el supărat.

Inspectorul Muratow se năpusti înăuntru.

— Două noutăți, strigă el agitat. Wang Ho a evadat.

Halle sări în sus ca înțepat.

. — Mii de dracii urlă el. Nu vorbi prostii.

Muratow se trânti pe un scaun i — Totuș așa-i. Din

păcate!

— Groaznic, gemu Halle disperat. O să plătesc scump

asta.

— Acuma, cealaltă noutate, continuă Muratow. Am

reusit să stabilesc ce voia să ne comunice de Gorny și

dece a fost asasinat.

Trăsăturile lui Halle se luminau din nou.

Ei? Vorbește odată!
strigă el nerăbdător.

„Într-o zi m-am dus să văd cu ce s-a ocupat de Gorny în ultimele zile. Cu ocazia asta m-a isbit, că de vreo două săptămâni de Gorny se ducea cel puțin odată pe zi la cinematograful

— La cinematograful? strigă Hălele uluit.
— Da, zi de zi. Dar ce este mai curios, teste că mereu mergea la unul și același film. Filmul se numește „Lumea interlopă a Berlinului” și are prin urmare legătură cu meseria noastră. Prin aceasta nu se lămură însă nici pe departe preferințele lui de Gorny pentru acest film. Pentru orice caz, m-am hotărât erii să mă duc să văd și eu filmul. Am aflat printr-o întâmplare, ceea ce Căuta de Gorny de două săptămâni,

— Și anume?
— Un moment! Lucrurile au decurs astfel. La o scenă care a fost filmată într-o Cărciumă din Berlin, m-a isbit purtarea Ciudată a doi domni cari se așezau lângă mine. Fără să schimbe un cuvânt, gesticulau atât de agitat încât o mare parte din publicul care se așeză împrejur, începuse să se irite din această pricină. I-am observat o vreme pe cei doi. Mi-am dat seama fulgerător, că erau doi surdo-muți, cari vorbeau prin semne.

— Ei? Și? Și?
— Când au plecat delă cinematograful, -am urmărit. S-au dus la un cămin pen-ru surdo-muți, unde locuiau după toate »robabilitățile. M-am prezentat directorului :ăminului și prin mijlocirea acestuia, am •eușit să află dela cei doi, de ce au fost atât le agitați la cinematograful. Scena din cărciumă — o scenă de gloată — fusese filma-ă în cea mai mare parte cu lume întâmplătoare, neactori, și deaceea erau în grup) mulțime de răufăcători veritabili. Doi lentre aceștia stăteau de vorbă

într'un colț. Surdomuții au putut să le citească cu ușurință cuvintele depe buze.

— Și care erau cuvintele?

— Cuvintele sunt: „Marele Neîndurat are o piept un tatuaj. Și anume un șarpe...” Scena se întrerupe aici. Lucrul acesta îl ajuta de Gomy la cinematograf. Trebuie să fi avut însă numai o vagă bănuială, că n legătură cu acest film trebuie să fie ceva. Uite! ar fi aflat legătura curând, întocmai ca mine.

Halle sărise în picioare și alerga agitat prin cameră.

— Admirabil. Ai procedat admirabil Muratow. Da și acum... acum putem astei stabili imediat, dacă Nuber este sau nu iste Marele Neîndurat. Vrei să ne înlesnești puțin constatarea asta, domnule Nuber?

Nuber dădu din umeri.

« Dacă, acest **lucru** yă poate liniști - 175; — de ce nu? Spunând aceste cuvinte își desfăcu cămașa la piept.

Aci se putea vedea clar un tatuaj. Cu puțină imaginație se putea zice, că ar înfățișa un șarpe. Lui Muratow îi trecu fulgerător prin minte, că prin aceasta se lămureau spusele din pivnița marelui sfat, că „Nuber are semnul”.

— Aha! Așadar tot am știut ce-am știut, strigă Halle triumfând. Mărturisește acum, Mare Neîndurat.

Nuber scutură din cap: — Nu, nu mărturisesc nimic. Nu sunt Marele Neîndurat.

Muratow stătea în cumpănă, dacă să nu-i aducă la cunoștință lui Halle, că în timpul convorbirii sale cu Marele Neîndurat recunoscuse glasul lui Nuber. Lucrul acesta precum și chestiunea cu degetele pătate de cerneală, l-ar fi înfundat fără îndoială complet pe Nuber. Îi trecu deodată o altă idee prin minte.

— Iată ce-mi vine în minte... începu el agitat. Scena se întrerupe tocmai în mijlocul vorbirii unuia dintre răufăcători. Ori, este un lucru cunoscut, că o scenă se

filmează cu câțiva metri mai mult și apoi este tăiată
acolo unde se cuvine. Voi căuta să obțin dela societatea
de filme, porțiunea de scenă tăiată jos. Poate urmarea
discuției ne-ar furniza un indiciu prețios.

— Dar ştim mai mult decât suficient, spuse Halle opunându-se. Dacă-mi pot permite să vă dau un sfat, cu totul neobligatoriu. interveni Nuber, atunci căutaţi bucată aceea de film între lucrurile lui de Gorny. Ceea ce a spus acum Muratow. Işi va fi spus cu siguranţă şi de Gorny. Sunt convins că era în posesia filmului în chestiune.

— N'ai decât să încerci, Muratow, spuse Halle rece, Dar nu cred să fie de vreun folos.

— Şi încă ceva, continuă Nuber neturbat. Nu este poate cu totul lipsit de folos, să stabileşti dacă servitorul meu, care este adevăratul asasin al lui de Gorny, a fugit sau nu. Te rog grăbeşte-te, dragă Muratow. Aş dori ca astănoapte să dorm acasă. Măine trebuie să fiu iar pe teren. Am mult de lucru.

Nuber avea dreptate. Muratow găsi în- r'adevăr în geamantanul lui de Gorny o sandă de film de vreo trei metri. Aceasta :u proiectat peste câteva ore celor doi sur- lo-muţi. Se dovedi, că, era, întocmai iran se aşteptase Muratow, continuarea icenei întrerupte. Surdo-muţii mai citiseră itunci numai ciouă cuvinte depe buzele ce- or doi răufăcători. Ele erau: „fără cap”. Dezamăgirea lui Halle nu mai cunoştea înargini, căci tatuajul lui Nuber înfăţişa un şarpe cu cap. Un alt fapt se mai adăugă: servitorul lui Nuber dispăruse fără urmă. Astfel că Nuber trebui să fie eliberat încă în acea seară. Se duse imediat acasă, pentru ca înainte de toate să se odihnească. Să fi dormit buştean cam vreo trei ore, jând se trezi brusc. Avea precisul simţământ, că se afla cineva în camera sa.

Auzi deodată depe stradă şgomotul unui automobil. Prin minte îi trecu fulgerător ideea, că odaia sa fiind situată la parter, reflectoarele maşinii vor lumina vreme de a clipă încăperea. Privi încordat. Acuma. D rază de lumină dansă prin cameră. Se iacu din nou întuneric. Lumina

care durasfe o secundă, fusese însă suficientă pentru ca Nuber să poată distinge o persoană cu revolverul în mână, care sta lipită de dulap. Nuber își blestemă neglijența. "Revolverul său se afla în mijlocul camerei, pe masă. Era cu nputință să-l apuce,

31

de unde se afla. Gândurile îi fură întrerupte pe neașteptate. Lumină vie inundă încăperea. Vizitatorul său nocturn sucise el singur co-mutatatorul electric. Nuber fixă pe străin, ca pe o fantomă. În fața lui sta cu arma ridicată un chinez.

— Bună seara mister Nuber, spuse el politicos.

Nuber își reveni repede din uluială.

— Dumneata ești Wang Ho, nu este așa? întrebă el.

— Exact. Eu sunt Wang Ho.

— Probabil că ai treburi foarte urgente care te aduc la mine, domnul meu. Altfel știu că deținuții evadați, nu prea țin, în general, să se întâlnească cu inspectori de poliție.

— Foarte adevărat, mister Nuber, se înclină chinezul. Treburile mele sunt urgente. Veți...

O clipă dacă nu te superi, îl întrerupse amabil Nuber. Nu ai vrea poate să pui mai întâiu de o parte revolverul? Aș urmări în acest caz expunerea dumitale cu și mai mare atenție. Chinezul surâse iarăși: — Știți vorba... „Prudența este mama înțelepciunii!”. Nu, zău, nu sunt atât de prost. Știu precis că în acest caz ai încerca să pui mâna pe mine. Am fost închiși amândoi câteva zile. Trebuie să recunoști că închisoarea preventivă are un efect oarecum deprimant, asupra unui om cultivat.

— Domnul meu, te înșeli! îl contrazise inspectorul, dacă crezi că vreau să te arestez. Nici nu-mi trece prin minte. Știu foarte bine că nu dumneata l-ai ucis pe Malmgren.

Ochii chinezului se măriră deodată. Surâsul îi îngheță în colțul buzelor.

— Stăpânul meu este totuș mort, răspunse el cu greutate.

— Desigur că este mort, dădu Nuber din cap. Numai că nu l-ai omorât duminică, stimate domnule Wang Ho. Aș vrea să știu de ce iei crima asupra duminică.

— Ești inteligent mister Nuber, spuse Wang Ho încet. Mai inteligent decât credeam. De aceea tocmai mă voi feri să las revolverul din mână.

— După cum ți-am spus, n'ai de ce să-l ții. Să revenim însă la chestiunea noastră. Ce dorești dela mine?

— Cunoști o doamnă cu numele de Nina Holm?

Are vreo legătură?
Întrebă Nuber stupefiat. Da? Ei, bine. Nu cunosc o doamnă cu acest nume. Ți-e suficient

— ?Nul răspunse Wang Ho sever. Nu-mi e suficient. Minți! O cunoști foarte bine pe **această** doamnă. Și o vei cunoaște și mai **bine**!- În trei zile te vei căsători cu ea. Nuber se așeză dintr'un salt în capul oaselor.

— Ce? Ce o să fac? bălbâi el uluit. Fața i se luminează deodată. —Asta-i cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată, strigă el răsând.
În ochii de pisică ai lui Wang Ho scânteie furia.
— Nu-i nimica aci de râs, șueră el furios. Ai de gând

31

să te căsătorești cu miss Holm, sau nu?
— Nici prin gând nu-mi trece, strigă Nuber vesel.
— Ai trei zile, spuse Wang Ho tăios. Exact trei zile de gândire. Dacă nu te vei fi căsătorit până atunci cu miss Holm, te voi împușca, eu, ca pe un câine.
— Frumoase perspective... bine... o s'o privesc la ochi mai de aproape la prima ocazie, pe coconita asta băgăcioasă... Prin urmare asta te aducea! Poate că vei avea acum bunăvoința să te retragi. Sunt încă neodihnit.
— Plec îndată, răspunse chinezul, cu demnitate. Mai am însă un lucru de spus. Pun aici pe masă un bilet de intrare — parter, rândul al doilea pe stânga — la revista „Amazoanele fermecate”. Reprezentația are loc mâine la ora opt seara la Teatrul Central. Aș dori să asisti la această revistă.
— Ai dori? Zău, nu mai spune! Dar dacă nu doresc eu, ce se va întâmpla?
— Și dumneata o s'o dorești îndată, mister Nuber. Află ca dacă vei veni acolo vei putea să-l arestezi pe Marele Neîndurat.
— Asta ar fi într'adevăr un supliment remarcabil la „Amazoanele fermecate”, răsă Nuber. Te vei deziluziona cu toate a-cestea, domnul meu. Nu vin. Pe Marele Neîndurat îl voi prinde și așa peste câteva zile.
Chinezul se ridică și păși spre fereastră.
— Cum crezi de cuviință, spuse el rece. În cazul acesta Marele Neîndurat va fi a- restat mâine de inspectorul Muratow.

Wang Ho se săltă prudent pe pervazul ferestrii.
La revedere mister
Nuber, spuse el
politicos

.Actul ul' diaiea al revistei „Amazoanele fctmecate" se terminase. Publicul se îndrepta încet spre eșiri. Într'o loje rangul al doilea, ședea Muratow și Nina.

— Spune-mi te rog, dragă Muratow, întrebă fata,

28

cum ți-a venit ideea să vezi revista asta?

— Lucrurile s'au întâmplat astfel: am primit astăzi prin curier special invitația anonimă, de a vedea această revistă: ar fi probabil să pot aresta aci pe Marele Neîndurat. În scrisoare erau și două bilete de intrare.

Nina privea gânditoare înaintea ei.

— Nu este lipsit de pericol să lupti împotriva Marelui Neîndurat. Puterea lui este mare.

— Ce să-i faci! răspunse inspectorul dând din umeri. Meseria noastră nu este niciodată lipsită de pericol... Dar începe peste puțin actul al treilea, ultimul, și până acuma nu s'a întâmplat nimic. Scrisoarea pare să fi fost o păcăleală și nimic altceva.

Luminile se stinseră chiar în clipa aceea. Cortina se ridică foșnind. Murmurul și șoptitul în rândurile spectatorilor amuți cu încetul. Liniștea care se făcu imediat era apăsătoare. Toate privirile erau ațintite, ca și cum ar fi fost vrăjite, asupra unei - 183 — singure persoane care se afla pe scenă. Actul ar fi trebuit să înceapă conform programului, cu o scenă de gloate. Când colo...

Într'un frac impecabil, cu părul pieptănat îngrijit pe spate, se vedea pe scenă silueta chinezului Wang Ho. Privirile lui se plimbau liniștite și reci peste masa spectatorilor.

Un murmur trecu prin mulțime. Fusese :ecunoscut. Fiecare îl văzuse portretul prin diferite reviste.

Ridică încet mâna dreaptă. Se făcu imediat tăcere adâncă.

grămădeau în ală. Chiar și lucrătorii de pe scenă stăteau acolo cu pieptul desgolit și rânjind, urmărind cu încordare acest spectacol neobișnuit. Pași înceți lunecară peste podeaua acoperită cu talaș și

28

petice de hârtie. Silueta tupilată a unui bărbat se strecură pe acolo. Fața care abea i se deslușea în semiobscuritate, îi era contractată.

Se auzi un sgomot, ca clipotitul apei. Încăperea se umplu de miros tare de petrol. Un chibrit se aprinse și se stinse. Un altul căzu arzând la pământ. Flăcări luminoase se ridicară pălpând.

Cineva strigă undeva, primul. Strigătul se transmise apoi mai departe ca o lavină, se umflă și deveni un uragan:

„Foc! Foc!”.

Se auzi apoi un strigăt pătrunzător, dominând

sgomotul:

— Cortina! Jos! Cortina de fier!

Cortina se lăsă cu sgomot de tunet.

Fetele schimonosite de spaimă se luminară. Aceasta era salvarea. Focarul era izolat. Focul nu putea trece în sala de spectacol.

Deodată — un singur strigăt sălbatec! Cortina de fier se ridica încet, centimetru cu centimetru. O mare roșie strălucitoare de flăcări se înfățișă privirilor înspăimântate și larg căscate.

Orice urmă de rațiune dispăru. Nimeni nu se mai gândea la ordine. Tot ce interesa era salvarea propriei vieți. Oamenii se năpusteau unii asupra altora, întocmi ca

— m

—niște animale încolțite. Călcau în picioare, zdrobeau tot ce le eșea în cale. Imbrânceau de o parte cu cruzime femei și copii care implorau, gemeau după ajutor. La pă-mânt. Într'o moarte sigură.

Și peste toate plutea, întocmai ca un nor negru, un răcnet, un geamăt, un urlat general, care aproape că putea fi apucat cu mâna.

Inspectorul de poliție Nuber își terminase cina. În mână ținea faimosul volum „Dragoste pătimașă” și fixa titlul capitolului al douăzeci și treilea. În aceeaș clipă sună telefonul.

Nuber puse cu grijă un semn de carte, brodat, între paginile volumului, îl închise și ridică prudent receptorul.

— Nu sunt acasă! spuse el liniștit, dar rămase cu receptorul la ureche.

— Nu ești acasă? Nu te mai țin de glume! Îl auzi el urlând pe Halle cu glas nenatural. Lucruri nemai pomenite la teatrul Central. Incendiu colosal! Nuber. Incendiu colosal!

— Mulțumesc pentru informație, domnule Halle, spuse Nuber rezervat. Nu ar trebui însă să chemi mai degrabă pompierii?

— Prostii— pompierii! Vocea lui Halle se gătui de furie. I-am chemat de mult.

— Atunci totul este în regulă, declară Nuber calm. Tăcu. Auzi clar cum aleargă Halle la cel de al doilea telefon, care suna.

Cum? Ce? Muratow este înăuntru? Nu mai poate fi salvat? Asta-i... Da, da. Imediat, Halle sări din nou la telefonul lui Nuber.

— Nuber! strigă el. Trebuie să sberi imediat la fața locului. E iadul pe pământ. O panică îngrozitoare. Patrusprezece autocare ale poliției sunt pe drum. Trebuie să iei conducerea. Ești doar un om al acțiunii dumneata cu calmul pe care-l ai...

— Bine! Într-o clipă sunt acolo.

Nuber își smulse pardesiul și pălăria de- pe cuier, alergă jos pe scări și sări în primul automobil care-i eși în cale.

— La teatrul Central! Repede! Repede!

Cerul era colorat roșu. Automobile de ale poliției și ale pompierilor goneau sunând, șueiând și duduind. Strada era neagră de oameni. Automobilul se opri. Înghesuiala nu mai permitea înaintarea. Nuber sări jos din mașină. îi aruncă șoferului o bancnotă mai mare și se năpusti înainte. Teatrul Central era o mare de flăcări purpurii. Nuber se apropie de un agent de poliție și se legitimă.

— Ce înseamnă asta? urlă el pentru a putea fi înțeles în sgomotul asurzitor. În înghesuiala asta, nici un om nu se mai poate mișca. Parcă ați luat anume măsuri de închidere a circulației. Am încercat totuși! urlă și celălalt diept răspuns. E cu neputință să spargem zidul de oai i. Prunele rânduri sunt împinse de cele dela spate...

— În cinci minute să evacuezi locul la două sute de metri de aci, strigă Nuber. Nu vezi că pompierii nu pot lucra? Dacă nu reușești din față începe-o dela spate. Peste cinci minute să fie locul liber. Te fac răspunzător! , Nuber se repezi apoi la intrarea principală a teatrului. Aici era totul în ordine. Nu se putea reproșa nimic felului cum se lucra. Oamenii făceau tot ce puteau. Nuber plecă grăbit mai departe. Deodată îl văzu pe colegul

poi pipăind păreții. Spera ca loja nr. 22 și se afle dincoace de piedică. Avu însă o de ziluție: numărul următor pe care-l văzi era 19. Se pregătea tocmai să treacă pești grămada arzândă, când îi veni altă idee. Deschise hotărât ușa lojei nr. 20 și intră — **191** — înăuntru. Calculase bine. Reuși să se cațere fără prea mare osteneală dealungul balustradei până la loja 22. O fată sta ghemuită într'un colț. Ochii îi erau larg deschiși, o- brazul negru, iar rochia sdrențuită și arsă. Nuber sări grabnic peste balustradă și o cuprinse fără prea multe explicații. Fata țipă. Când văzu pe Nuber pășind nebu-nește spre flăcări, încercă să se smulgă din brațele lui.

— Curaj, duduie, spuse inspectorul vesel, deși numai vesel nu era. Acuma devine interesant. Dar vom trece. Bagă de seamă.

Adevăratele greutăți abia începeau. Deodată rămase încremenit locului. În fața sa se afla ghemuit un om. Cu ochii eșiți din orbite, cu gura strâmbă și contractată, cu fata inundată de sânge, cu îmbrăcămintea atârânănd în sdrcnțe pe trupul său. Nuber nu vedea însă toate acestea. Privirile sale rămaseră ca vrăjite, țință la pieptul gol al străinului. Aci se putea vedea clar tatuajul unui șarpe. Și străinul, pe de altă parte, privea tot atât de uluit pieptul lui Nuber. Așa acuma își dădu și acesta seama, că pieptul îi era desgolit. Privirile ambilor bărbați se sfredeliră' un' mtr'altele vreme de câteva secunde.

— Îmi pare rău, spuse Nuber scurt. Tocmai acum am foarte ou țin timp. La **revedere până la viitoarea noastră întâlnire**~ canalie. **Păcat, tare păcat!** Un răs răgușit fu răspunsul.

Nuber se târî mai departe cu povara sa. Aproape că nu-și mai dădea seama de spaima drumului și nici cum și când a eșit pe fereastră, coborând pe scara salvatoare.

Abea când, ajuns jos, fu salutat cu un nou val de apă înghețată, și-a venit în fire.

— Tot respectul pentru isprava dumita- le! răsă comandantul. Dealtfel și tânăra doamnă și-a revenit. Nuber se întoarse repede. Nina, care fusese învelită la iuteală într'o pânză albă, sta în fața lui și-i întindea mișcată mâna. Nuber se înclină corect.

— Îmi dați voie, numele meu este Nuber. A durat cam mult până ne-am întâlnit. După cum am aflat, aveți de gând să vă căsătoriți cu mine. După cum am mai spus, eu sunt contra.

Nina pufni în râs, cu toată seriozitatea situației.

— Nu, nu, protestă ea. Nu mai vreau să mă căsătoresc cu dumneata. Nu ești Nuber. Nuber n'ar fi făcut niciodată așa ceva. Nu. nu ești dumneata Nuber. O svăcnire străfulgera fața inspectorului de poliție: — Nu sunt Nuber?!.ha. ha, ha... strigă el sgomotos.

împotriva obiceiului — 193 — 13

fiu. Se apropie deodată de Nina șiM șopti:
e-am smuls adineauri afară din iadul a- cela. Vrei să mă distrugi, drept răsplată?
— înțeleg. Al încredere în mine,, spuse atunci fata serioasă
.Nuber era uu om care părea să se poată lipsi din când în când complet de somn. Când Muratow și Nina îl vizitară pe înserat la locuința sa, nu i se putea citi pe față nimic din excesele nopții și ale zilei prin care trecuse. Amabil și politicos ca totdeauna pofți pe musafirii săi să șază și le oferi în cești micuțe și delicate, cafea fumegândă.

— Să trecem imediat la chestiunea noastră, spuse Nuber.

—M'am gândit vreme îndelungată la situație, domnule Nuber, spuse fata grabnic. Mi-ai salvat eri viața. Deaceea... Dacă explicația vă este neplăcută, renunțați la ea.

Nuber surâse cu amărăciune.

— Nu domnișoară Nina, spuse el hotărît. Am crezut până eri că o asemenea explicație nici un om nu are vreun drept să mi-o ceară. Din clipa în care mi-ai spus însă că eu nu sunt Nuber, am înțeles, că dumneata ești aceea care ai dreptul s'o faci. Deaceea este de datoria mea, să mă explic.

— Ce vorbă-i aia — că dumneata nu ești Nuber, se interesă Muratow uluit.

— Domnișoara Nina nu s'a înșelat, spuse Nuber serios. E adevărat, nu mă numesc Nuber.

Muratow isbucni în răs

— .Dar asta-i o prostie! Eu
te cunosc doar...

— Dă-mi voie să povestesc,
îl întrerupse Nuber. Judecă după
aceea, dacă mă cunoști
într'adevăr.

Muratow tăcu. Nuber stinse
țigara și-și aprinse imediat alta.

— Numele meu adevărat
este Guenther jAlfred zur
Mulde. Încă de tânăr am fost
trimis ca atașat de legăție în
Canada. Duceam o viață lipsită
de griji și plină de bucurii, eram
respectat și primit cu drag
pretutindeni. Căsătoria mea cu
o fată delicioasă, dintr'o familie
foarte influentă, era iminentă.
Atunci izbucni nenorocirea.
Într'o dimineață am fost ridicat
din pat și arestat pe loc. Se
comisese o spargere la legăție,
iar o mare sumă de bani,
precum și documente
însemnate dispăruseră. Paz-
nicul fusese asasinat, lângă
cassa de fier deschisă.
Indiciile erau împotriva mea.
Cassa de bani nu fusese
forțată, ci deschisă în mod
obișnuit cu o chee. O asemenea
chee nu mai poseda însă în
afară de mine decât însuși
ambasadorul. Și acesta era
evident în afară de orice

bănuială. La toate astea se mai adăuga și împrejurarea, că s'a găsit în camera mea unul din documentele furate și anume într'o servietă, pe care o lăsasem cu o zi înainte pentru o clipă în — **196** - camera ambasadorului, când" acesta mă trimesese afară sub un pretext neînsemnat. Astăzi sunt convins, că ambasadorul personal a fost acela care a comis spargerea și crima, aruncând bănuiala asupra mea. Astăzi aș fi fără îndoială capabil, în- 'r'o asemenea situație, să-mi dovedesc nevinovăția. Atunci însă — Dumnezeu! e- ram atât de nepriceput în asemenea chestiuni ca un copil nou născut. Nuber tăcu. Apoi își continuă repede povestirea.

— Eram interogat neconținut. Am înțeles Jii cele din urmă că nimic nu mă poate țilva de condamnare. Atunci am evadat într'o noapte și am fugit în munți. Aș fi murit de foame — căci nu aș fi îndrăznit niciodată să mă reintorc. M'am întâlnit însă a doua zi cu o bandă de tâlhari. Erau „tramps". Soi de oaffieni foarte

periculoși, care nu se arată
niciodată fără armă de foc.
Acești „tramps” s’au ocupat de
mine oarecum amabil. Hm, felul
lor de amabilitate!
Nuber se ridică în picioare și-și
puse mâinile la spate, începând
să se plimbe încet în sus și în
jos. Își plecase capul, iar glasul
îi suna gătit, în timp ce
povestea mai departe.
— Din acea clipă am dus o
viață de bandit, a unui tramg.
Axa ajuns chiar atât de
- m - înfumurat, încât am voit
să-mi întrec colegii în toate. Și
după doi ani, bandiții m’au ales
drept conducător al lor, fiind cel
mai aprig dintre toți. Noul meu
nume, „Fred cel aprig”, fu
cunoscut în împrejurime.
Autoritățile erau din nou pe
urmele mele...
— Astea’s povești! îl
întrerupse Muratow.
— Ascultă-mi mai întâi
povestea până la sfârșit, îi
răspunse Nuber... Pe vremea
despre care vorbeam adineauri,
s’a întâmplat un lucru pe care-l
uitasem complet, în pofta
urmărilor sale imediate și
neplăcute. Traiul nostru era pe
atunci bogat în pericole, dureri
și lipsuri. Lucrurile astea se uită
ușor. Mi-am amintit de această
întâmplare abea de curând. Ea

dă cheea înființării bandei
Ncînduraților. Deaceea am
pomenit-o acum. Printre toți
membrii bandei mele era unul
singur care era a- proape tot
atât de puternic și de isteț ca și
mine. Nu era de multă vreme la
noi și deși avea multe șanse să
mă detroneze în- tr'o bună zi,
totuși părea că nu este atras de
măndru titlu de „Șef dc bandă”.
Zi și noapte se gândea numai la
fugă.
Lă noi fuga însemna însă tot
una cu trădarea. Trebuia să
ne așteptăm la tot ce este mai
rău. dacă îi reușea vreunui
dintre noi, care ne cunoștea
toate ascunzătorii- le. să fugă.
Prin urmare, când omul despre
care vorbeam mai adineauri a
fugit real- - 198 — mente într'o
noapte, am pornit imediat în
urmărirea lui. După douăzeci și
patru de ore, l-am prins cu
desăvârșire istovit pe fugarul
nostru. Conform obiceiului
bandei a fost bătut până la
pierderea cunoștinței, apoi însă
am mai făcut ceva: am pus să i
se tatueze pe piept cu fierul
roșu imaginea unui șarpe.
— Tatuajul Marelui
Neîndurat! strigă Muratow
uimit. Cu cap sau fără cap?

Nuber dădu din umeri,
— Nu ne prea interesam de
partea ai<- tistică a lucrării,
spuse el cu un surâs ușor. Se
poate să fi ieșit astfel, încât să
se spuie mai târziu, că șarpele
nu avea cap. Spre diferență
anume de alt șarpe.
— Și acest al doilea șarpe,
șarpele cu cap, îl ai dumneata?
— Da! Aceasta a fost
răsbunarea individului, să-i
spunem fără ocol, Marele Ne-
îndurat. În orice caz lucrurile
acestea s'au întâmplat mult
mai târziu. Mi-a tatuat pe piept
șarpele abea cu jumătate an
după aceea.
Trecuseră câteva luni. într'o zi,
pe când mă cățăram pe munte,
am văzut într'o grotă izolată o
făptură omenească. Era un
bărbat care se prăbușise după
toate probabilitățile în
prăpastie. Fața îi era sdro-bită,
cu neputință de a mai fi
recunoscută, iar partea
inferioară a corpului era pur și
simplu smulsa, terciuita. "L'am
căutat prin buzunare. Spre
marea mea uimire am găsit
suma de 25 de mii de dolari. **ie**
bancnote americane, noi. În
afară de a- ceasta am mai găsit
în portofelul mortulu un

pașaport pe numele
inspectorului dt poliție Nuber.
Am stat o vreme lângă cadavru
și m'are gândit de ce anume aș
putea să m'apuc, dacă aș fi
revenit între oamenii liberi,
avânt acești bani. Și atunci mi-a
trecut prin minte, că mi se
oferea acum o ocazie minuna
tă.
Am lucrat ca în friguri. Nu aș
putea st vâ descriu cum s'au
întâmpat toate. Când după o
vreme nemăsurat de lungă, mă
a- flam din nou spălat curat,
ras, tuns și îmbrăcat distins pe
bordul unui transatlantic mi-am
dat seama de consecințele
incalculabile ale faptei mele,
dar mai ales de pericolul în care
aveam să mă aflu permanen de
aci încolo. O revenire era însă
cu neputință.
Mă deciseseam să joc mai
departe rolul lui Nuber. Mai mult
decât să-l joc. Voian să devin
cel mort. Și această hotărîre air
adus-o la îndeplinire. I-am furat
totul I-am furat figura, I-am
furat caracterul ba chiar și
micile sale obiceiuri. Nu m'arc
dat înlături nici să-i ocup slujba.
Deși știam că acest lucru îmi
putea fi fatal, ilin **jlr** jracurat
fotografii ale lui. **Dela un**

prieten intim al" lui i am aflat obiceiurile, ticurile, biografia. Pe scurt, nu am jucat un rol, ci itfam intruchipat in acest Nuber. \m devenit pur și simplu — el.

Și cu toate acestea mi-am dat totdeauna leama, că într'o bună zi se putea produce lescoperirea adevăratei stări de lucruri. Zăci în viața lui Nuber exista un punct pe tare nu mi-l puteam lămuri. Și anume proveniența celor 25 de mii de dolari. Nuber mi fusese descris de toată lumea ca un om jărac, care trăia în condițiuni foarte mo- leste. Nu avea nimic în afară de leafa sa. NTu am putut afla măcar de unde și-a procurat banii pentru călătoria în Canada, iar-mi-te cei 25.000 de dolari. Ori cineva trebuia să știe acest lucru. Sume de acestea iu se găsesc pur și simplu pe stradă.

— Eu pot să vă explic, spuse încet Nina. Im fost logodită cu acest Nuber.

— Logodită, bălbăi Muratow.

■— Da, dădu din cap, tânăra fată. Lasă- nă să poyestesc. Pe atunci eram încă o 'etiță mică și proastă. Inspectorul Nuber 7enea des în casa noastră, căci era intimul atălui meu. Apoi mi-

a cerut mâna. Tatăl meu a
consimțit în numele meu, iar eu
nu l-am contrazis. Asta-i
deocamdată tot. Tatăl meu însă
avea o rudă în Canada. într-o zi
mi-a aflat de moartea ei și de o
mică moștenire pe care ne-o
lăsase. Tatăl meu urma să plece
în Canada pentru a rezolva la
fața locului chestiunile de
afaceri. S'a răzgândit însă,
deoarece de multă vreme
sănătatea lui lăsa de dorit. S'a
hotărât ca inspectorul Nuber să
plece în locul lui. Acesta și-a luat
o lună concediu, tatăl meu i-a
dat o procură generală, iar el
dispăru. Fără urmă. Nu am mai
auzit niciodată ceva despre el.
Am aflat tristul adevăr abea
după luni de zile. Pe moșia
rudei noastre fuseseră
descoperite izvoare de petrol.
Terenul care avusese până
atunci o valoare de cel mult
5000 de dolari, devenise peste
noapte o posesiune de întâia
valoare. Nuber o cedase pentru
suma ridicolă de 25 de mii de
dolari și a fugit cu banii. Toate
cercetările n'au dus la nici un
rezultat. Noi îl căutam numai în
Canada. O simplă întrebare la
autoritățile germane ar fi fost
suficientă, pecăt îmi dau acum

seama. Pe atunci însă — părea
cu totul exclus ca Nuber să mai
revie vreodată în Germania.
Tatăl meu a murit curând după
aceea, poate de supărarea și
deziluzia pe care a suferit-o. Iar
eu — am apucat pe căi gre-
șite. .M'am pomenit deodată
fără nici Un mijloc de existență
și nu cunoșteam lumea. Asta
este povestea mea.Nina tăcu.
Nuber își încruntă fruntea. A-
poi se întoarse încet spre
Muratow și-l privi drept în ochi:
— Acuma știi cine se află în . —
202 : fața dumitale, domnule
coleg. Îți stau la dispoziție.
t- Datoria îmi impune să fac
raportul, declară celălalt jenat.
— Da^ă faci așa ceva,
Muratow..., strigă violent Nina,
iar ochii îi scânteiau de furie,
dacă faci așa ceva, să știi că
atunci s'a terminat totul între
noi.
— Ce s'a terminat între noi?
se interesă viclean Muratow, iar
colțurile buzelor îi svâcneau
ciudat.
Nina se roșise: — Nimica,
isbucni ea dușmănoasă.
— Te faci vinovată de
mituirea unui funcționar public!
spuse Muratow cu o mutră

grozavă. Întors apoi către
Nuber îi spuse: — Nu voi face
nici un raport, domnule coleg.
Dumneata te-ai îndreptat de
mult prin energie și voință de
fier. Eu unul nu te voi denunța,
Nuber.
— Mulțumesc, spuse
celălalt simplu. Dealtfel îți sunt
și dumitale dator o explicație,
Muratow. Ai crezut cătăva
vreme că eu sunt Marele
Neîndurat.
— Exact, dădu Muratow din
cap. Vocea Marelui Neîndurat
semăna uluitor cu a dumitale.
La toate acestea se mai adăuga
coincidența bizară cu cemeala
vărsată...

Nu-i nimic
bizar,
răspunse
Nuber
zâmbind. E
fapt că eu

am iest acela pest

ejăle cărui "degete ai vărsat
cerneala și a cărui voce ai
recunoscu t-o,

— Atunci... atunci...
murmură Muratov iarăși uluit.

— Nu, nu sunt eu Marele
Neîndurat îl întrerupse Nulber.
Am jucat atunci întâmplător
acest rol, pentru a te salva din
încurcătură. Am tras anume cu
urechea la discuția dintre
dumneata și de Gorny. Mi cam
săturasem de individul ăsta.
Bănuiau că nu este ceva curat
la mijloc. M'am folosit deci de
cele aflate, am ajuns exact ca
și: dumneata până în curte și
m'am ascuns a- colo. Am
numărat persoanele care &u in-
trat. Pe a douăsprezecea și
ultima âft cfo borit-o și i-am
luat costumul. Individul și-i
venit din păcate prea curând în
simțire fapt care putea să aibă
urmări destul d(neplăcute
pentru dumneata. Atunci am
trebuit să intervin...
Pe scară se auzi deodată un
sgomot ma re. După o clipă

soneria sună strident. Nu ber se
ridică și se duse la ușă.
Inspectorul șef Halle se năpusti
înăuntru. Respirația 1 era
întretăiată, fața roșie ca focul.
Se trânt într'un fotoliu.
— L-am arestat pe Marele
Neîndurat! is buclni el.
Pe fețele celor prezenți se citi
uimirea.

**Bravo,
strigă
bucuros
Muratow,
Cine feste**

?Fractura "bazei craniului.
Avizul primului medic, anume
că lovitura de cuțit fusese dată-
înainte de producerea rănei
dela cap. este falsă. Un
specialist pe care l-am întrebat
a stabilit neîndoieľnic, că
pumnalul a intrat în inima unui
om care murise.
Îndată mi-am dat seama că în
aceasta afacere mai este
amestecată o persoană, astfel

că am înțeles imediat totul.
Această de a doua persoană
era făptașa. Wang Ho voia să o
apere însă.
— Si cine este această de a
doua persoană? întrebă
Muratow încordat.
— Nu ai ghicit încă? Natural
că domnișoara Nina.
Muratow se îngălbeni.
— Nu te teme! îl liniști
Nuber. Pot se dovedesc, că
domnișoara Nina este nevi-
novată.
—, Păi doar ai spus...

Că această
persoană
era
asasinul.
Da. după
părerea lui
Wang Ho. El

era convins
de asta, iar
la început
am crezut
și eu. Vreau
însă să-ți
expun cum
au decurs
lucrurile:
Chinezul
voia să-l
omoare pe
Malmgreen.

Acesta nu a
crezut-o,
nici nu o
putea
crede. Băgă
însă de
seamă că
chinezul ia
lucrurile în
serios.
Extrem de
iritat sare în
picioare.

începe să
alerge ca
un nebun
prin
cameră. În
clipa aceea,
chinezul
aude
deschizând
u-se ușa
dela intrare

.**își amintește** imediat !Că nu pusese veriga, **astfel** încât persoanele care au cheia, pot **intra** nestingherite. Fuge afară ca să **incale ușa**. Între timp, Nina intră pe altă cale **în** odaia lui Malmgreen. Orbul nu observă schimb'1 de persoane. în agitația în care se afla. Țipă și sbiară neconținut. Nina se sperie. Nu știe ce să facă. Malmgreen alunecă însă pe neașteptate, își fracturează baza craniului și cade la pământ, Chinezul, care a reintrat în cameră o găsește în această situație pe Nina. Convinș de vina ei, o gonește și înfige un pumnal în inima celui care murise între timp, luând vina asupra sa. Am expus lucrurile conform adevărului, domnișoară Nina? Fata dădu afirmativ din cap.

— Wang Ho a fost eliberat mai târziu de complicitii săi, continuă Nuber. Gabriel și fostul meu servitor cari jucau afuma rolul Marelui Nelindurat, hotărîră să o[[n]lă- ture pe Nina, care după părerea lor (știa prea multe, Wang Ho se opuse. Când văzu că atitudinea sa nu folosea la nimic, organizează atunci capcana din teatrul Central. Și-a aflat însă moartea. Poate, cău- tându-te pe d-ta, d-ră Nina, prin flăcări, ca să te salveze. Abea eșise Nuber a doua zi pe stradă și rămge uluit locului. Auzise bine sau **avea** o halucinație? Un vânzător **de ziare** striga cu glas limpede:

— Acțiunile Isheim în urcare necontenită. Azi dimineață 16 puncte. La ora zece 58 de puncte.

Nuber se răsuci pe călcăie, urcă scara locuinței sale în sărituri mari și scoase acțiunile Isheim din sertarul biroului.

— Hărțile astea au să mai mă înnebunească, mormăi el furios. Le vând acuma, indiferent de preț.

Mașina lui se opri câteva minute mai târziu în fața bursei. Aci domnea o agitație extraordinară. Toată lumea alerga încoace și încolo. Cifrele sburau prin aer, creioanele svăcneau nervos. Pretutindeni priviri **a-**prinsk mâini care tremurau.

—yUite-1! Uite-l că vine! strigă un domn cu joben. Toți din jur priviră ca la comandă în direcția indicată.

— Un automobil elegant oprise afară.
Din el coboară un domn îmbrăcat cu o
blană prețioasă de lutru. Lui Nuber i se
opri inima în loc. Era fabricantul Isheim.
Urca liniștit scara. Nuber fu alături de el

V,
din- tr'un singur salt. Mă ertați că vă
deranjez, **începu** el igitat. Mă vedeți
oarecum mirat. **Probabil** la ați căpătat
concediu dela **directia** Inchisorii.

— Nu! răspunse fabricantul, **iar**
privirile
:i scânteiau de fericire. Am fost eliberat...

I

— Eliberat? Contra cautiune?

— Nu, eliberat definitiv! Deoarece **mi**
s'a dovedii nevinovăția!

— Îmi dați voie. Și lucrșoarele acelea
pe care le-am găsit la dumneata? Proba-
bil că vi le-a adus Moș Crăciun?
Isheim zâmbi.

— Nu, pe acele le-am ascuns eu
singur acolo. Bănuielile dumitale **erau în**
parte justificate. Iartă-mă însă pentru
moment, e rog. Trebuie să cumpăr fără
întârziere o partidă mai mare din hărțile
mele.

— De ce să vă mai osteniți să **intrați**
înăuntru, spuse Nuber străduindu-**se din**
greu să-și recapete calmul de altă **dat**^i.
Vă ; vând eu câte vreți.. Vă rog, serviți-vi-
Cu

în gest elegant își scoase acțiunile din bu-
junarul hainei și le întinse fabricantului.
Isheim deveni dintr'odată serios.

Bagă hărțile în buzunar, domnule **in-**spector, spuse el liniștit. E drept că **nu ai** binemental delă mine, dar nu-ți port pică, în definitiv ți-ai făcut numai datoria. Deci atenție. Eu sunt nevinovat. Muratow **a do-**vedit-o într'un fel neîndoielnic.

Hărțile mele sînt de aceea sîu urcare. D-ta ai o a- vere în mîini. Nu vinde hărțile decât mîne. Mîne vor ajunge aproape 130. Și acum la revedere.

Nuber privea buimăcit după fabricant își veni în fire de abea cînd bagă de seamă că cei din jur se interesează de acțiunile sale. Le bagă *grabnic în* buzunar și sbură cu un automobil la Muratow. De pe scară încă îl întâmpină răsul voios al Ninei.

— Mii de draci, izbucni Nuber întrînc în cameră. Ești un om absolut nedelicat Muratow. Eri ți-am spus tot ce am pe suflet iar d-ta ții secretul ăsta. E frumos domnișoară Nina? Ia spuneți-mi ce s'a întâmplat. Este Isheim într'adevăr nevinovat?

Desigur, spuse Muratow, dîndu-și; aere. Eu am dovedit-o. Am cam avut de **furcă** până ce am descurcat afacerea asta. Lucrurile pe care le-ai găsit d-ta la Isheim i se/transmiteau în taină, fără voia și știrea lui de către hoții bandei. Neîndurații îl țineau drept unul din tîinuitorii lor. Căci cumpărase întâmplător o pălărie dintre acelea cum purtau tîinuitorii Neînduraților ca semn de recunoaștere pentru oamennii lor. Mai târziu Isheim le ajunsese bine cunoscut și afacerea mergea și fără pălărie. Gîndește-te, de pildă, la • colierul de perle al baronei Ianicek.

nu cumva vrei ca eu... Din glasul fetei se citea un început de indignare. Muratow se apropie, repede de ea și o îmbrățișă.

— Nino...

— Ah, ah, dar asta se cheamă... „procedură accelerată”, spuse Nina după o scurtă pauză, rccăpătându-și respirația. Poate că este însă într'adevăr cea mai bună.

SFÂRȘITCEREȚI LA 1 IULIE
în „ROMANELE **CAPTIVANTE**”

INIMI MAGNETICE

de JEFFERSON FARJEON

Pentru a salva o fata necunoscută de mis» terioasele primejdii ce o înconjoară, tânărul nostru erou se transformă sub impulsul irezistibil al simpatiei într'un inteligent fi dibaci detectiv amator. Neîntreruptul fi palpitantul duel ce se încinge între el fi forțele oculte coalizate împotriva \' etei, face din romanul nostru unul din cele mai simpatice și mai interesante romane.

Prin urmare, la 1 Iulie, cereți la toți chioțcarii ii librarii IMMI „MAGNETICE”

